

6

FOCUS



DAVID MONNERY

ZULU 4 - ULTIMA MISSIONE

David Monnery

ZULU 4 – ULTIMA MISIUNE

Editura Lucman 1999

ZULU FOUR 1997

Capitolul 1

Aveam senzația că puteam să aud ploaia împrôșcând bolta pădurii, mult deasupra noastră, dar pe pământ ajungeau numai câteva picături și, din câte puteam să-mi dau seama, acestea erau doar urme ale vreunei precipitații anterioare. Nu aveam cum să-mi dau seama de realitate, nu puteam să văd nimic dincolo de tunelul în care ne aflam. Acesta părea mai întunecat decât de obicei, mai claustrofobic decât oricând, și trebuia să-mi repet în permanență că toată acea vegetație din jur și de deasupra mea nu mă apăsa efectiv. Era zăpușeală, bineînțeles, genul de căldură lipicioasă, care ți se târăște pe piele și pe care o întâlnești numai în pădurile tropicale. Aveam senzația că umblam printr-o seră întunecată nesfârșită, fără ventilație. Sudoarea îmi înțepa ochii, îmi țâșnea parcă de la subsuori, scurgându-se apoi pe tot corpul. Simțeam cum de undeva, din interiorul corpului meu, se ridica la suprafață panica. Vroiam să ies de acolo.

Și apoi am ajuns în sat, iar soldații cambodgieni au început să-i împingă pe localnici în toate părțile. Cu cât țăranii protestau mai mult, susținându-și inocența, cu atât mai dure deveneau vocile soldaților, iar apoi se auziră primele focuri de armă și capul unui bătrân explodează, într-un amestec de sânge și creier. Acum totul se mișca, oamenii alergau în toate direcțiile, în timp ce focurile de armă se solidificară într-un zid de sunete prin care aveam impresia că era imposibil să treacă cineva. Iar la sfârșit, când zidul se descompuse încet și se mai auzeau numai împușcături izolate, rămăseseră suficiente femei în viață pe care soldații să se poată arunca.

Nimeni nu mă băga în seamă. Stăteam acolo, în timp ce lumea se învoldura în jurul meu, paralizat atât din cauza șocului, cât și a fricii, auzind țipetele copiilor care luptau ca să-și salveze mamele, privind cum erau împunși cu baionetele, văzând cum mamele erau violate de câți soldați puteau suporta și apoi erau împușcate, iar corpurile lor pe

jumătate dezbrăcate erau lăsate întinse în țărână. Îi vedeam pe soldați rânjind unul la celălalt, urma de nesiguranță din ochi fiind tot ceea ce mai rămăsese omenesc în ei. Am auzit un copil plângând într-una dintre colibe și am pornit în direcția ei. Înăuntru, pe podea, zăcea o femeie moartă. Copilul de lângă ea fusese împușcat în cap, de la mică distanță.

Am rămas acolo, lângă ei, cu strigătul încă puternic în urechi, încercând să-mi dau seama din ce direcție venea. Cineva mă înghionti în coaste și m-am răsucit, trezindu-mă.

— E rândul tău, spuse Ellen, amețită.

— Așa e.

M-am dat jos din pat și m-am întins după halat, simțind mușcătura rece a aerului pe pielea mea încinsă de junglă. Doisprezece ani, mi-am spus, și ziua aceea continuă să nu-mi dea pace.

Fiica noastră, Louise, se opri din plâns aproape imediat ce am luat-o în brațe și, deși acceptă să sugă puțin din biberon, mi-am dat seama că de fapt nu vrusese decât să ne simtă aproape. Am legănat-o în brațe și m-am așezat lângă fereastră, în balansoarul vechi pe care mi-l lăsase unchiul Stanley, cel care stătuse înainte lângă fereastra lui cu vedere spre Tamisa. Aici avea vedere spre grădina noastră – o sălbăticie ce aștepta retragerea mea din serviciul activ, până la care mai era un an – și, în depărtare, silueta întunecată a munților Black. Nu era încă nici unu dimineața și luna subțire ce dispărea în spatele lor era suficient de drăguță ca să obțină întinderea unui deget durduliu și un mic chicotit de plăcere de la fetița mea.

Louise Fullagar, în vârstă de nouă luni și, speram eu, unul dintre copiii norocoși. Normal, eu și Ellen eram convinși de frumusețea și inteligența ei și, ca majoritatea cuplurilor îndrăgostite, eram foarte încrezători că noi vom fi o excepție, un cuplu care aveam să rămânem împreună suficient de mult ca să ne vedem copilul crescând.

Măcar în Anglia era probabil să aibă această șansă. Dacă ar fi să crezi ce scrie în ziare, s-ar spune că trăim în cea mai

periculoasă țară de pe pământ, plină de criminali depravați, fanatici ai vitezei și Dumnezeu știe ce altceva, dar în realitate există foarte puține locuri în lume care să ofere măcar pe jumătate din această siguranță. Și asta parțial pentru că în general te poți bizui pe forțele de ordine din Anglia. Poate că poliția are mâinile murdare în urma obținerii prin bătaie a unor confesiuni și mulți irlandezi ar fi încântați să-ți spună că nici mâinile armatei nu sunt chiar nepătate în aceste ultime câteva decenii, dar măcar forțele armate ale Coroanei nu obișnuiesc să pornească în incursiuni criminale prin ținuturile englezești.

Chiar dacă acel copil din visul meu nu țipase, fusese destul de real și, stând acolo complet treaz, îmi puteam încă aminti fiecare detaliu din ceea ce văzusem în acea colibă, cu atât de mulți ani în urmă. Eram cel mai tânăr membru al unei mici echipe SAS trimisă în Cambodgia ca să ajute la antrenarea Forței de Eliberare Națională a Poporului Khmer, și deși fusesem asigurați de obișnuința diplomaților de la Ministerul de Externe că această armată nu avea relații semnificative cu cunoscuții criminali în masă care erau khmerii roșii – erau simpli aliați în lupta împotriva ocupației vietnameze! – în scurt timp devenise clar că, la fel ca și Khmerii Roșii, KPNLF-ul ¹ era mai interesat în lupta cu propriul popor, decât cu orice armată străină. Distrugerea satului fusese cea mai mare atrocitate la care fusesem martor, dar în nici un caz unica, și în cele din urmă devenise evident chiar și pentru cretinii de la Whitehall că acela nu era genul de comportament cu care și-ar fi dorit să fie asociați soldații britanici.

Însă nu asta era cel mai rău. Încă visam destul de des acea zi, dar nici măcar o dată nu visasem că alături de mine mai erau și alți membri ai SAS-ului. Și totuși știam că fuseseră – era ca și cum o parte a minții mele refuza să accepte că ei se purtaseră așa cum o făcuseră, nu numai neintervenind, dar chiar participând la acea atrocitate.

La întoarcerea mea la Hereford fusese făcută o anchetă internă și acei doi oameni părăsiseră SAS-ul la scurt timp după aceea, dar nu fusese vorba de o lăsare la vatră dezonorantă și cu atât mai puțin de o curte marțială. Vrusesem și eu să demisionez, dar fusesem convins să nu o fac, parțial de către ceilalți băieți din trupa mea, parțial datorită conștientizării faptului că nu doream cu adevărat nimic altceva pentru următorii zece ani ai vieții mele. La scurt timp după aceea fusesem trimis ca membru al altei echipe în vestul Africii, o echipă care salvase o mulțime de vieți și presupun că am reușit să accept că acea întâmplare din Cambodgia fusese o aberație atât de mare încât trebuia să o uit. Mă gândeam foarte rar la ea în mod conștient, dar visul revenea să mă chinuie, din când în când.

Nu era întotdeauna identic și cel din noaptea aceasta fusese doar o variantă a lui. Cambodgia nu are de fapt păduri tropicale, iar cea din vis era una din Brunei, unde, ca toți viitorii membri ai SAS, făcusem o lună de antrenament și testări înainte să fiu primit în Regiment. Și acela fusese un coșmar, dar de alt tip, o perioadă mult mai grea pentru mine decât cea de selecție executată în Marea Britanie, dar reușisem să o închei cu bine. Ajunsesem acolo având în minte obișnuitele reclame publicitare despre junglă – cât de vibrantă și de frumoasă este, cum are mai multe specii pe centrimetru pătrat decât restul planetei la un loc – dar apoi ajunsesem pur și simplu să urăsc acel loc. Era întunecat, era arșiță și umezeală, și era plin de chestii care vroiau să te muște sau să te înțep. Totul era confuz și neclar – o adevărată porcărie. Am învățat să o suport, să fac tot ce era nevoie ca să supraviețuiesc în ea, dar categoric nu am învățat să o plac. Aș prefera oricând munții, mai ales deasupra limitei de existență a țânțarilor, unde poți vedea ce faci, unde aerul e limpede și culorile sunt strălucitoare. Aceea mi se pare mie viața adevărată, în timp ce jungla mi se pare un coșciug uriaș picurător, verde-întunecat, rece și umed, un loc unde totul putrezește.

Am zâmbit la adresa propriei vehemențe și m-am uitat în jos la Louise, care dormea acum liniștită în brațele mele.

— Pentru tine nu va exista nici o junglă, am murmurat și apoi i-am zâmbit crispat.

După cum mergeau lucrurile, junglele aveau să dispară în întregime până când creștea ea.

M-am uitat din nou la lună și am oftat. Ultimele urme ale visului pieriră în depărtare, transformând evenimentele pe care le recrease în istorie și readucându-mă în prezent. Am mai stat acolo o vreme, ținând-o în brațe pe fiica mea și uitându-mă afară la strălucirea palidă de deasupra lunii dispărute, încântat de întorsătura pe care o luase viața mea.

În definitiv, nu aveam de unde să știu că, de această dată, visul fusese o prevestire.

Dimineața următoare am întârziat la cursul pe care îl țineam, iar lipsa de somn probabil că mi se vedea în ochi, căci chiar și recruților parcă le era milă de mine. Tocmai mă refăceam cu ceea ce cantina servea drept cafea, când unul dintre aghiotanții de serviciu îmi aduse o invitație la o audiență la CO ². Nu se auziseră nici un fel de zvonuri despre vreo treabă în străinătate și eram destul de sigur că aș fi auzit dacă vreo ambasadă era atacată sau vreo familie regală răpită, așa că am presupus că bătrânul vroia doar un raport asupra modului în care mergea reorganizarea Aripiei de Instruire.

Am traversat terenul de paradă spre biroul lui, observând că norii de ploaie promiși se adunau pe cer în vest, și mi-am reamintit să o sun pe Ellen și să aflu cum mersese consultația ei postnatală. Comandantul m-a întâmpinat cu un zâmbet și a lăsat de-o parte ceea ce citea – un articol despre una din fetele de la Spice Girls, intitulat „Nu sunt o bătaușă”. Mi-am spus că nu prea era genul de lectură potrivit pentru un comandant care avea să-și trimită unul dintre oameni într-o misiune periculoasă și am răsuflat ușurat, în gând.

După obișnuitul schimb de amabilități, în timp ce așteptam sosirea cafelei și a biscuiților, el m-a întrebat despre Ellen și Louise, iar eu mă gândeam dacă să-l întreb ceva despre soția lui, a cărei poză reapăruse în mod misterios pe biroul lui, după câteva luni de absență. Am hotărât să nu o fac și, în schimb, am privit în jur prin camera familiară, gândindu-mă că peste un an biroul ponosit și fotografiile din Malaezia, fișetul antic și vederea asupra terenului de paradă aveau să treacă toate în rândul amintirilor.

— Ai urmărit ceea ce se întâmplă în Zair? întreabă comandantul, trecând brusc pe terenul profesional.

— Vag, am răspuns, cu gura plină de ciocolată.

— Ei bine, mâine vei primi o informare completă asupra situației locale, spuse el, spulberându-mi iluziile că era vorba de o discuție liniștită despre problemele regimentului. Din câte îmi dau eu seama, continuă el, este vorba în principiu despre un război civil între Mobutu și toți ceilalți. Dar pare să aibă și un fel de legătură cu problema din Ruanda.

Ridică din umeri.

— Oricum, războaiele civile din acea zonă au obiceiul să fie mai curând niște afaceri necivile, și există îngrijorarea obișnuită că străinii – mă refer la străinii albi – vor fi prinși la mijloc. Majoritatea lor sunt francezi, belgieni sau americani, și există temerea că ei vor sfârși plătind pentru faptul că guvernele lor au ajutat la menținerea la putere a lui Mobutu în ultimii douăzeci de ani. Trupele franceze și americane organizează deja o tabără în Brazzaville – dincolo de râu față de Kinshasa – și se pregătesc să-și scoată oamenii când situația se va împuți.

Bătrânul se opri ca să soarbă din ceai, înainte să continue.

— E vorba doar de vreo cincizeci și ceva de britanici – din informațiile Ministerului de Externe – dar din motive cunoscute doar de politicieni, există un anumit grup care pare să se bucure de toată atenția.

Am ridicat o sprânceană.

— Este o echipă de cercetători medicali. Doi doctori, două asistente și un laborant. Trei femei și doi bărbați. După spusele celor de la Externe, aceștia fac niște cercetări vitale – cel care m-a sunat nu a precizat despre ce e vorba – și conduc totodată o clinică pentru localnici.

Întinse mâna în spate și luă un *Times Atlas* destul de uzat care stătea sprijinit de perete. Îl puse pe masă, evitând cu puțin cele două căni cu ceai.

— Sunt undeva pe aici, murmură el plimbând degetul pe harta corespunzătoare. Aici, zise, fixând locul cu degetul. Kima nu este marcată, dar este la jumătatea drumului între Punia și Mangombe.

Părea destul de departe de Brazzaville.

— La vreo o mie două sute cincizeci de kilometri, spuse comandantul, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Este exact în raza de acțiune a unui Super-Stallion. Americanii au fost de acord să ne împrumute unul pentru extragere. Ca de obicei, ei au de două ori mai multe decât au nevoie.

— Și când plănuim să profităm de generoasa lor ofertă? am întrebat.

— Asta este încă îndoielnic. Guvernul nu vrea ca acești oameni să fie scoși de acolo dacă nu este absolut necesar, dar vrea o echipă la fața locului, care să-i poată recupera în orice clipă.

— Dacă francezii și americanii se duc după oamenii lor, atunci ai noștri vor rămâne destul de expuși, am gândit eu cu voce tare.

— Adevărat, fu de acord comandantul. Acest grup se află chiar în mijlocul junglei, bineînțeles, iar războiul s-ar putea să treacă pe lângă ei. Oricum, vei avea o vacanță plătită integral, la soare, continuă el vesel. Poate pentru o simplă cursă cu taxiul.

— Mda, chiar așa.

Mai auzisem asta și înainte.

— M-am gândit să ți-i dau din nou pe Sheffield și pe Crawford. Mi se pare că ați lucrat foarte bine ca echipă în

Asia Centrală.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Mda, așa e.

În plus, mă și atașasem destul de mult de amândoi.

— Bine. M-am gândit ca al patrulea să fie Paul Mowatt.

Am zâmbit.

— Din vreun motiv special? am întrebat sardonice.

Mowatt era unul dintre puținii – foarte puținii – membri de culoare ai SAS-ului.

— Faptul că e negru ar putea fi de folos, recunosc comandantul. Dar dacă nu ar fi suficient de bun, nu l-aș trimite.

Am aprobat din cap. Nu-mi prea plăcea, dar presupun că mi-ar fi venit greu să fiu încântat, indiferent cine ar fi fost înlocuitorul răposatului „Lulu” Llewellyn, care fusese ucis în Afganistan, în ultima noastră excursie în străinătate. Și nu-mi prea plăcea că cineva era selectat pentru o misiune datorită culorii pielii, dar apoi mi-am spus că probabil că nici lui Mowatt nu-i făcea plăcere asta.

— Când plecăm? am întrebat, încercând să par mai entuziasmat decât mă simțeam.

— Poimâine, îmi spuse comandantul. Cu Air Afrique, din Paris.

Mâncarea din avion va fi o porcărie, mi-am spus, posomorât. Iar Brazzaville probabil că avea să se dovedească o cloacă plină de localnici care să-ți dorească hainele ca semn de prietenie și de tineri americani entuziaști și naivi, deprimant de lipsiți de acele lucruri care fac viața suportabilă, cum ar fi un scandal serios, sau o soție și un copil. În plus, se părea că o să fim blocați acolo săptămâni întregi.

— Atunci ar fi bine să mă duc să-i caut pe ceilalți, am zis.

În timp ce traversam din nou terenul de instrucție, mi-am amintit brusc că îi promisesem lui Ellen că voi avea grijă ca misiunea de anul trecut din Asia Centrală să fie ultima mea însărcinare de durată peste graniță. Captivitatea mea de trei luni în Afganistan, în timpul sarcinii ei, o speriasse groaznic.

Speram să nu fie prea iritată acum. Am început să-mi repet argumentele –Brazzaville avea să fie plictisitor, dar măcar nu era periculos... o ultimă sarcină, înainte de pensionare.

Aproape că reușisem să mă conving pe mine însumi, când în cap îmi răsună vocea familiară a unchiului Stanley. Poate că Brazzaville era o cloacă, spunea el, dar era o cloacă pe care eu nu o văzusem niciodată, se afla lângă unul dintre cele mai mari râuri ale lumii, râul explorat de tizul lui, râul pe care navigase Conrad, înainte să scrie *Heart of Darkness*. Unde a dispărut simțul aventurii pe care-l aveai? mă întreba el indignat. Nu vrei să vezi una dintre ultimele mari întinderi de pădure tropicală de pe pământ?

Nu prea, m-am gândit, dar lui nu puteam să-i spun asta.

Mi-a trebuit aproape toată ziua ca să-i găsesc pe ceilalți trei, dar până la urmă am reușit să ne adunăm, ascunși în spatele unei uși zăvorâte, într-o cameră de recreere nefolosită. Le-am prezentat informațiile minime pe care mi le spusese comandantul și am urmărit reacțiile lor, dând o atenție specială lui Paul Mowatt, singurul pe care nu-l cunoșteam.

Era un tip chipeș, înalt și foarte bine făcut. Accentul lui m-a păcălit pentru câteva clipe, până când mi-am dat seama că era doar ceva mai apropiat de al clasei mijlocii decât majoritatea celor pe care le auzisem la lucru, indiferent dacă era vorba de albi sau negri. Ulterior am aflat că Mowatt copilărise în Bristol, tatăl lui fiind avocat, dar pentru moment, tot ce vedeam era un exterior plăcut, care putea să ascundă ceva sau nimic. Eu bănuiam că era vorba de prima variantă – părea genul de om care își păstrează gândurile pentru sine, ceea ce nu era surprinzător, în lumea predominant albă a Regimentului.

„Gonzo”, numele sub care era îndeobște cunoscut Brian Crawford, părea același dintotdeauna. Asemănarea lui cu faimoasa păpușă Muppet era la fel de greu de identificat ca și de negat – pur și simplu exista ceva comun. Ca de obicei, era plin de informații enciclopedice referitoare la destinația

noastră – Congo, ne informă el, era al cincilea râu ca lungime din lume, dar venea pe locul doi, după Amazon, în privința debitului de apă. M-am trezit că abia așteptam să-l văd practicându-și exercițiile Tai Chi în cele mai ridicole locuri, și m-am întrebat dacă va mai găsi pe cineva cu care să cânte melodiile formației ABBA, acum, când Lulu nu mai era. Speram că nu.

Pearson Sheffield, sau „Sheff”, cum îi spunea toată lumea, cu excepția mamei lui, era cel mai tânăr dintre ei trei. Se născuse în Manchester și crescuse în apropiere de Northwich. Își pierduse tatăl într-un accident de pescuit, pe când el avea șapte ani. Nu avea frați și era evident foarte apropiat de mama lui, care conducea acum, cu succes, un salon de coafură. Exteriorul lui Sheff exprima un cinism indiferent, dar asta nu mă mai păcălea, după ce petrecusem mult timp împreună, iar în timpul celor trei luni din Asia Centrală își coborâse garda nu numai o dată. Dacă ar fi încetat să mai ucidă oamenii cu cantitatea de fum de țigări de mâna a doua pe care îl împrăștia în jur ca o locomotivă, ar fi fost un tovarăș perfect.

Am studiat toți trei pe rând atlasul pe care-l împrumutasem de la bibliotecă. Nu era la fel de bun ca al comandantului, și singurul semn legat de clinica de cercetări medicale era urma de creion pe care o făcusem eu, sperând că acela era locul corect. Oricum, asta nu conta pentru moment – singurul lucru pe care ni-l spunea harta era că drumurile bătătorite erau rare pe terenul din estul Zairului, și că clinica noastră de cercetare nu se afla pe unul dintre ele.

— Ce cercetează? întrebă Sheff.

— Nu știu, am răspuns.

— Zairul este locul în care a izbucnit epidemia de Ebola, interveni încurajator Gonzo. Am citit o carte despre diferite virusuri mortale, și acesta era unul dintre cele mai rele. Pur și simplu îți topește organele interne, reducând totul la o zeamă, în câteva zile.

— Grozav, zise Sheff. Exact ce ne trebuia.

— Vestea bună e că ucide atât de repede, încât victima nu are prea mult timp ca să-l transmită mai departe – virusul e excesiv de eficient. Dar se presupune că în cele din urmă va suferi o mutație spre ceea ce ei numesc „ardere lentă”, ca SIDA.

— SIDA nu a venit tot din partea aceea a lumii? am întrebat eu, simțindu-mă interesat fără să vreau.

— Probabil, admise Gonzo. Se crede că a apărut pentru prima dată în pădurea tropicală, și mulți consideră că a început să se răspândească în lume în timpul construcției autostrăzii transafricane – continuă el, căutând-o pe hartă și găsim-o la câteva sute de kilometri nord de obiectivul nostru.

— Poate că oamenii noștri caută un remediu pentru răceala obișnuită, spuse Sheff, plin de speranță.

Paul Mowatt zâmbi auzind asta, iar acesta mi s-a părut un semn bun.

— Câți oameni sunt acolo? întrebă el.

— Cinci, am zis eu, și i-am repetat ceea ce-mi spusese comandantul.

— De ce noi? întrebă Gonzo. Pare mai curând un locșor amuzant, în care să trimiți o echipă din Trupa Montană.

— Noi nu avem o Trupă pentru Junglă, am zis eu.

— Da, dar...

— Poate pentru că suntem frumoși când ne înfuriem, sugeră Sheff.

— Sau poate pentru că vorbim cu toții franceza, presupuse Gonzo.

Se dovedi că așa era. Le-am spus celorlalți că în dimineața următoare un expert de la Ministerul de Externe urma să ne prezinte o informare referitoare la situația locală, și că puteam să facem toate planurile necesare după ce ascultam ce avea el de spus. Mie mi se părea o misiune destul de simplă și singurul motiv de îngrijorare din acel moment era cum să o conving de asta pe Ellen.

Prima oră după întoarcerea acasă am petrecut-o învârtindu-mă în jurul Louisei, după care a urmat cina,

spălatul, și urmărirea lui *The Archers*. Se părea că urma să fiu plecat din țară când se hotăra soarta lui Grundy, dar poate că World Service avea să transmită știrile despre decizia tribunalului.

Când am reușit în cele din urmă să-i spun despre misiune lui Ellen, ea primi totul mai bine decât mă așteptasem.

— Numai câteva săptămâni? întrebă ea.

Am înclinat din cap și Ellen s-a abținut să amintească celelalte ocazii când o înșelasem cu optimismul meu exagerat. Nu părea îngrijorată nici de bolile ce era posibil să mă aștepte la clinica de cercetare. Dimpotrivă, părea să se aștepte să găsim acolo un scoțian excentric, cu coadă, care să fi descoperit tratamentul pentru cancer. Se pare că aceasta era intriga unui film numit *Medicine Man*, pe care îl văzuse într-un avion, anul trecut. Eu unul nu mă așteptam să dau de Sean Connery în cotlonul cel mai întunecat al Africii, dar, categoric, părea o imagine mentală mai bună pentru ea, decât organele interne macerate ale lui Gonzo.

— Și nu uita că am luat deja bilete ca să o vizităm pe sora ta, îmi spuse Ellen. Pe 18 iunie.

— Mai sunt câteva luni până atunci, am zis.

Și eu abia așteptam să o văd pe Maureen, ca să nu mai vorbesc de explorarea zonei în care trăia ea, în nordul statului New Mexico. Emigrase acolo când eu eram încă în școală, așa că nu eram foarte apropiați, dar mă simțeam mult mai legat de ea decât de fratele meu alpinist și de soția lui alcoolică din Chingford. Mama, tatăl meu și unchiul Stanley muriseră, iar Docklands, locul unde crescusem eu, fusese demolat și vândut. Ultima dată când vizitasem Wapping, chiar și Tamisa arăta altfel. Poate că era doar impresia mea, dar nu mai semăna cu râul pe care unchiul Stanley îl considera o poartă spre restul lumii. Urcă la bord când vine marea, spunea el, și vezi unde te duce apa.

Acum nu te mai ducea decât până la un șir de blocuri metalice, numit Barajul Tamisei.

— Deci cât timp crezi că vei fi plecat? întrebă Ellen, întrerupându-mi reveria.

— Două sau trei săptămâni, am spus eu, exagerând, ca de obicei, din cauza optimismului.

Reportajul din *Știrile de la ora 9* din acea seară era încurajator. Forțele rebele păreau să avanseze încă și partea cea mai estică a Zairului se afla în mâinile lor. Pe harta BBC-ului, linia frontului nu părea prea departe de clinica de cercetare, deci existau șanse mari să ni se ordone să plecăm, mai devreme sau mai târziu. Bineînțeles, știam din experiență că o linie pe hartă este total diferită de o linie pe teren, și că exista șansa ca rebelii să fi trecut deja pe lângă clinică. Dacă era așa, probabil că aveam în față o așteptare lungă, dar poate că optimismul meu urma să fie justificat, măcar de acea dată.

Speram asta din tot sufletul. În acel moment, îmi plăcea cu adevărat viața mea din Hereford.

În dimineața următoare, ne aflam toți patru în camera de instruire „Kremlin's”, sub privirea încruntată a capului de bivoli indian de pe perete. Era o amintire a renașterii Regimentului în Malaezia, în anii cincizeci, și părea să arate tot mai țăfnos de fiecare dată când îl vedeam. Probabil că începea să-și arate vârsta.

Martin Denison, expertul de la Biroul African al Ministerului de Externe, întârzie cu un sfert de oră. Se declară o victimă a Căilor Ferate Britanice, sau a celor care conduceau trenurile de la Londra, în aceste zile luminate când toți nepricopsiții își bagă râțul în troaca publică. Părea mai tânăr decât mine și foarte bine dispus, în ciuda conflictului cu căile ferate, dar, în definitiv, presupun că pentru el asta reprezenta o zi plăcută la țară.

După ce se prezintă și ne strânse mâinile tuturor, desfășură o hartă a Zairului care era mult mai bună decât ce văzusem noi până atunci – Africa Centrală nu se afla prea sus

pe lista de priorități a Armatei Britanice – și o fixă cu oarecare dificultate pe un stativ.

— Geografia explică cumva totul, începu el. Acolo unde mergeți voi sunt păduri tropicale în toate părțile, pe cel puțin trei sute de kilometri, o mulțime de râuri mari și involburate, și drumuri puține. Acesta, de la Kisangani la Bukavu – spuse el, trecându-și degetul în lungul lui pe hartă – a fost pavat recent și ar trebui să fie practicabil. Toate celelalte sunt cel puțin dificile.

Îl ascultam, sperând că toate acestea erau doar informații inutile, în ceea ce ne privea. Aceasta era o informare preventivă, de genul „doar în caz că rămânem blocați în mijlocul Zairului”.

— La vest și nord, continuă el, pădurea se întinde mult mai mult, dar la vreo trei sute de kilometri spre sud și est se transformă în pășune tropicală, o zonă largă în sud și o fâșie îngustă aici, în umbra munților din lungul marginii vestice a lui Great Rift Valley. Climatul în zona în care mergeți este absolut ecuatorial – acolo nu există anotimp uscat și vă puteți aștepta la o ploaie zdravănă cel puțin odată pe zi.

— Trece și umbrele, îi spuse Sheff lui Gonzo, care, ca de obicei, își lua notițe.

Apoi, Denison enumeră diversele grupări tribale și lingvistice – care mi-e teamă că mi-au intrat pe o ureche și au ieșit pe cealaltă – înainte să ne ofere un rezumat al istoriei țării. O istorie foarte tristă. Se pare că regele Leopold al Belgiei luase această ultimă parte a Africii, în perioada de cucerire europeană generală de la sfârșitul secolului nouăsprezece și începuse să o conducă ca pe un domeniu privat, menit îmbogățirii lui personale. Cauciucul era modalitatea prin care putea ajunge bogat, dar faptul că localnicii se opuneau să facă ei toată munca a condus la necesitatea unui sistem virtual sclavagist. Fiecare băștinaș a primit o anumită cotă pe care trebuia să o îndeplinească, iar celor care nu reușeau, le erau tăiate mâinile de către

supraveghetorii locali, care prezentau coșuri pline cu membre arse, ca dovadă a devotamentului lor față de Leopold.

Denison oftă.

— În cele din urmă a avut loc un protest public, continuă el. Leopold a fost obligat să-și predea domeniul privat guvernului belgian. Politica acestuia, deși cam aceeași, în esență, măcar cuprindea, într-o anumită măsură, noțiuni legate de drepturile omului. Însă, în acești peste cincizeci de ani, belgienii nu au făcut nimic ca să pregătească țara pentru o existență independentă. Educația a fost lăsată în seama misionarilor, iar prin obișnuita politică „dezbină și condu” s-a avut grijă ca toate partidele politice să aibă o bază regională sau tribală. În 1960, când le-a fost acordată independența, numărul de absolvenți de facultăți băștinași avea numai două cifre, iar țara ca întreg era gata să se destrame.

Denison făcu o pauză scurtă, și apoi reluă.

— A existat un politician care părea că o poate reuni – numele lui era Patrice Lumumba – dar ideile lui erau prea de stânga pentru interesele de afaceri străine, și a fost ucis în condiții misterioase. De aici a rezultat un război civil de aproape cinci ani, la capătul căruia a ieșit triumfător Joseph Mobutu. El este la conducere de atunci și a reprezentat, categoric, un dezastru pentru țara lui. Veniturile țării – rezultate în majoritate din vânzări de cupru – au fost cheltuite fie pe monumente în cinstea lui, fie trecute pur și simplu în conturi din bănci europene ale lui și ale acoliților lui. Nouăzeci și nouă la sută din ajutorul extern acordat Zairului a urmat aceeași cale. Probabil că Mobutu a pus de-o parte vreo 8 miliarde de dolari.

— Isuse, murmură Sheff. De ce nu a încercat nimeni să-l răstoarne până acum?

— Oh, au încercat. La sfârșitul anilor șaptezeci a existat o încercare majoră de răsturnare a lui, organizată de către războinicii de gherilă locali, cu ajutor angolez, dar francezii, belgienii și americanii l-au sprijinit atât militar, cât și financiar. De atunci, economia și starea drepturilor umane

din cadrul regimului lui au luat o întorsătură și mai rea. O țară care ar fi putut fi cea mai bogată din Africa este acum cea mai săracă.

— Ce i-a făcut pe americani și pe ceilalți să-și schimbe atitudinea? întrebă Paul. De ce nu îl ajută pe ticălos și de data aceasta?

Denison zâmbi.

— Războiul rece s-a terminat. Francezii ar vrea încă să-l păstreze la putere pe acest diavol pe care-l cunosc, dar americanii nu mai sunt interesați de Africa.

— Deci, ce anume a declanșat acest război? am întrebat eu.

— E greu de spus. Oficial, rebeliunea din est a început toamna trecută, dar originile ei se regăsesc în 1994 și în războiul civil din Ruanda. După ce *hutu* din Ruanda s-au răsculat împotriva *tutsilor* și au măcelărit câteva sute de mii dintre aceștia, *tutsii* au avut o revenire importantă și au alungat un număr mare de *hutu* peste graniță, în estul Zairului, unde aceștia au trăit în tabere de refugiați timp de doi ani, înainte ca cele două conflicte să se întrepătrundă, ca să spunem așa. Refugiații *hutu* din Zair au luat partea guvernului zairez, iar rebelii zairezi, mulți dintre ei *tutsi*, au luat partea *tutsi*-lor din Ruanda.

— Două războaie la prețul unuia singur, spuse Gonzo, cu o uimire simulată.

— În acest fel, trebuie să plătești chirie pentru un singur teren de luptă, adăugă și Sheff.

Omul de la Ministerul de Externe zâmbi.

— Și mai există o complicație. Am spus că refugiații *hutu* au luat partea guvernului zairez, dar de fapt doar o mică parte dintre ei – majoritatea tinerilor sunt căutați încă pentru genocid în Ruanda – luptă alături de trupele lui Mobutu. Majoritatea lor sunt doar refugiați, iar acest război este un nou dezastru pentru ei.

Denison era de-a dreptul uman, pentru cineva de la Ministerul de Externe, mi-am spus. Dar, în definitiv, el era

doar un funcționar civil, nu un politician. După ce a terminat și l-am îndrumat cu sadism în direcția popotei, noi patru ne-am îndreptat atenția spre problema reală – să hotărâm ce trebuia să luăm cu noi în această misiune.

Am început eu, spunând ceea ce era evident, și anume că ceea ce trebuie să luăm cu noi depindea de ceea ce trebuia să realizăm.

— În cel mai bun caz, vom fi doar un grup deosebit de atrăgător de însoțitori de zbor, am zis. În cel mai rău caz..., am început, și m-am oprit.

Care era cel mai rău caz?

— Elicopterul va putea ateriza chiar la ușa clinicii? întrebă Gonzo.

Era o întrebare bună și am petrecut următoarele douăzeci de minute la telefon, încercând să aflu răspunsul. Când m-am întors în camera de instruire, ceilalți trei râdeau la o glumă a lui Sheff, ceea ce mi s-a părut un semn bun. Totodată, începusem să-l plac pe Paul, deși nu aș fi putut spune de ce.

— Da, le-am spus. Există un teren de fotbal.

— Atunci, ce poate să meargă prost? întrebă Gonzo și începu să enumere răspunsurile posibile la propria lui întrebare. Unu, elicopterul se poate zdrobi la aterizare sau să se strice acolo. Doi, în acel loc s-ar putea să se tragă...

— Trei, s-ar putea să fie cu toții plecați la cumpărături, sugeră Sheff. Sau la un picnic.

Am negat din cap.

— Vor ști că venim.

— Patru, adăugă Paul, s-ar putea să fim nevoiți să respingem niște musafiri nepoftiți, în timp ce vom încărca ceea ce trebuie încărcat.

— Oricum, va trebui să apărăm elicopterul, cât timp este la sol, spuse Sheff.

— Mă voi ocupa de asta, am zis, dar nu cred că cei de acolo au altceva mai evoluat decât niște carabine automate. Oricum, nu departe de drumurile principale. Așa că ar trebui

să fie suficiente MP5-uri, plus orice arme mai vrem să luăm fiecare.

— Eu aş vrea să iau un M72, spuse Paul, aproape scuzându-se. Mă face să mă simt norocos şi, în plus, nu se ştie niciodată.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă ştia că Lulu lua întotdeauna cu el o astfel de armă uşoară antitanc, cam din aceleaşi motive.

— Orice te poate stimula, i-am spus.

— Dar proviziile de bază? întrebă Gonzo.

Am ridicat din umeri.

— Materialul obișnuit pentru junglă. N-am avea de ce să rămânem la sol mai mult de o oră, așa că nu va fi timp pentru o masă cu trei feluri de mâncare.

— Și dacă elicopterul se strică?

— Sunt sigur că cei de la clinică ne pot hrăni, am răspuns automat, dar avea dreptate. OK, am zis. Vom lua suficient ca să ne ajungă câteva zile.

— Dacă nu vom avea nevoie de ea, o putem lăsa localnicilor, sugeră Sheff. Probabil că acolo unde mergem nu au văzut niciodată un baton de ciocolată Mars.

— Oare ce se mănâncă în Zair? m-am întrebat, cu voce tare.

Africa era unul dintre puținele locuri de pe pământ care nu păreau să exporte restaurante.

— Unii pe alții, spuse sec Gonzo. Încă se practică canibalismul, în unele părți ale Zairului.

Ultima mea seară acasă a fost destul de sumbră. Cred că o parte din mine era deja *en route* spre Africa, pentru că, în ciuda eforturilor și a bunăvoinței comune, eu și Ellen nu am reușit să ne conectăm ca de obicei. Am încercat să vorbim despre planurile noastre de viață după SAS, dar nici unul dintre ele nu părea real. Până la urmă, am ajuns să ne uităm la televizor cea mai mare parte a serii, optând pentru genul de apropiere, care nu implică o comunicare activă. Ellen s-ar fi

putut supăra pentru această retragere a mea în interior, dar nu o făcu și am mulțumit lui Dumnezeu că găsisem o astfel de femeie cu care să-mi împart viața.

Louise m-a trezit din nou dimineață devreme, de data aceasta dintr-un somn fără vise. Am stat din nou cu ea la fereastră, legănând-o încet ca să adoarmă, în timp ce eu priveam afară, în noapte. Era un cer frumos, fără lună, cu legiuni de nori trecând peste Wales, pe fondul cerului înstelat, și am constatat că îmi venea greu să cred că în mai puțin de treizeci și șase de ore urma să pășesc într-o baie de aburi tropicală. Stând acolo, cu fiica mea în brațe, mă simțeam mai mulțumit ca oricând, iar perspectiva câtorva ore în jungle părea o simplă întrerupere iritantă, după care viața mea fericită putea să se reia.

Capitolul 2

După-amiaza următoare am zburat cu avionul la Paris, unde am îndurat o așteptare de șase ore, pentru zborul de noapte Air Afrique spre Brazzaville. Gonzo și Sheff luară un taxi până în oraș, unde Gonzo căută și găsi cea mai bună hartă existentă a zonei Kima, iar Sheff făcu o trecere în revistă a talentelor locale. Paul și cu mine am petrecut timpul închiși în camera mică pe care o pregătiseră autoritățile franceze pentru noi, el citind o poveste polițistă a cărei acțiune se petrecea în Berlinul de după război, iar eu ascultându-l pe Ottis Redding, pe noul Discman pe care mi-l cumpărase Ellen de ziua mea. În celulă au fost aduse patru porții de mâncare și, presupunând că Gonzo și Sheff luau masa în vreun restaurant rafinat din oraș, am mâncat câte două fiecare, completându-le cu sticlele de un sfert de litru de vin care le însoțeau. Asta se dovedi o mișcare foarte

nepopulară, dar după ce își dădu de câteva ori ochii peste cap – parcă îl și auzeam spunând „Ce poți cere unor englezi?” – paznicul local reuși să mai găsească două.

Zborul a fost plictisitor, așa cum sunt de obicei zborurile nocturne – singurele excepții, din experiența mea, au fost cele în care turbulențele erau atât de mari încât groaza lua locul plictiselii. A rulat și un film, dar după scurt timp nu m-a mai interesat – problemele de personalitate ale celor de douăzeci și ceva de ani mă lasă rece în ultima vreme, indiferent dacă e vorba de muzică sau de film. Am trecut prin perioada aia, am făcut ce era de făcut – mă voi întoarce acolo când fiica mea va ajunge la acea vârstă.

Ni s-a servit din nou masa, dar eu nu am reușit să mănânc decât desertul și vinul. Îmi amintesc că Ellen spunea că nu e bine să bei în zborurile de noapte, și fiind ghid turistic, a zburat destul de mult ca să știe ce vorbește. Te deshidratezi, te împiedică să dormi, te doare capul, mă avertiza ea. Și avea dreptate. Luminile se stinseseră, și eu tot nu reușeam să adorm. Dimpotrivă, simțeam apropierea unei dureri puternice de cap.

Orele treceau încet, punctate doar de țipetele copiilor și de sforăiturile celor din SAS. Îmi imaginam cum, sub noi, Sahara făcea loc savanelor deschise, iar acestea zonelor de pădure ce se întindeau în centrul continentului. Mi-o imaginam pe Ellen stând la fereastră cu Louise, iar când dâre de lumină începură să apară în jurul obloanelor, mi-am spus că era cazul să revin în prezent. Misiunea care ne aștepta era probabil una de rutină, dar totuși trebuia îndeplinită, și bine. Era posibil ca aceasta să fie ultima mea călătorie în străinătate în cadrul Regimentului și vroiam să fiu absolut sigur că nu-mi voi coborî standardele tocmai la sfârșit. „Orice lucru poate fi făcut fie bine, fie rău”, obișnuia să spună unchiul Stanley. „De la rularea unei țigări, la alegerea unui partener. Și deși uneori nu poți alege ce ai de făcut, aproape întotdeauna poți alege cât de bine o faci”. Era poate singurul fragment de înțelepciune matură pe care-l păstrasem în mod

conștient din copilărie, și uneori îmi doream să-l fi scris pe o bucată de hârtie mototolită, pe care să o pot scoate din buzunar și să o citesc.

Însoțitoarele de bord – tot nu-mi vine să le spun stewardese – serviră o parodie de mic dejun continental și la scurt timp după aceea, avionul începu să coboare, trecând cu zgâlțâituri prin straturile de nori, până când sub noi apăru o mare de verdeață. Când avionul viră, am zărit în treacăt, pe deasupra aripilor, un râu mare, două orașe îngrămădite pe fiecare mal al lui, cu clădiri înalte, ce păreau totuși micșorate de imensitatea masei verzi care le înconjura. Cel mai mare dintre orașe era Kinshasa, capitala Zairului. Cel mai mic era destinația noastră, Brazzaville, capitala Republicii Congo.

Câteva minute mai târziu, când ne-am apropiat pentru aterizare, orașul lăsa impresia unor clădiri foarte înalte, izolate într-o mare de copaci. Unul dintre zgârie-nori se înălța mult deasupra celorlalte și, pe scaunul din față, l-am auzit pe Gonzo spunându-i lui Paul că era cea mai înaltă clădire din Africa Centrală – o informație cu adevărat vitală. Cu toate acestea, eram plăcut surprins – Brazzaville arăta, cel puțin din aer, ca un loc mult mai plăcut decât mă așteptam.

Aeroportul era mic și era amplasat la vreo cinci kilometri de centrul orașului. Nu existau coridoare de ieșire mobile, așa că am fost conduși pe trepte și apoi într-o plimbare de o sută de metri pe bitum, suficient ca să simțim deja căldura și umiditatea. Era opt dimineața, așa că numai Dumnezeu știa cum avea să fie peste câteva ore.

Ar fi trebuit să ne aștepte acolo cineva de la Ambasada Britanică din Kinshasa – nu aveam o ambasadă în Brazzaville – dar ne-am învărtit degeaba timp de câteva minute prin holul de sosire cu aer condiționat, în căutarea unei fețe prietenoase. În cele din urmă omul apăru, cu un congolez în uniformă după el, și se prezentă ca fiind Mark Pressman, iar pe colegul lui drept Pele – „ca pe fotbalist”. După aceea începu să ne ajute să trecem peste diversele formalități pe care

trebuia să le suporte la intrarea în Republica Congo un grup de străini puternic înarmați.

Totul dură vreo zece minute – tovarășii noștri de călătorie stăteau încă la coadă – după care ne-am urcat, împreună cu armamentul, în două jeep-uri, pentru un drum scurt pe pista de bitum până în acea parte a aeroportului care era evident rezervată pentru uz militar. În depărtare se vedeau câteva elicoptere ale Corpului de Infanterie Marină al SUA, majoritatea Sikorsky CH-53 Super-Stallion, tipul alocat pentru eventuala noastră misiune de salvare. Pe terenul viran de dincolo de ele, destul de neobișnuit, fuseseră lăsate să ruginască două MiG-uri rusești și cel puțin patru tancuri.

Pele observă la ce mă uitam.

— Sunt din vremurile rele de demult, spuse el, într-o franceză perfectă. Au fost scoase din hangare, ca să rămână mai mult loc, la sosirea prietenilor noștri americani, săptămâna trecută.

Era clar că americanii sosiseră. Câteva hangare fuseseră transformate într-o bază de reparații, dotată cu generatoare, stații radio, computere, dușuri, birouri și chiar și o unitate medicală completă, cu câțiva chirurgi. Nu se vedeau mulți infanteriști marini, dar după spusele lui Pele, cea mai mare parte a lor erau plecați, ca să repete instructajele de evacuare, pentru ziua când va începe tămbălăul dincolo de râu, în Kinshasa.

Minicontingentul nostru britanic primise un colț bine separat al unui hangar. Mobilierul consta în patru paturi, fiecare cu propria lui plasă de țânțari și o masă mare de lemn. Pe aceasta din urmă, care era sprijinită de peretele hangarului, se afla o cutie de carton plină de pagere și un telefon.

— OK? întrebă Pele.

— Da, mulțunesc, spuse Pressman. Dacă vom avea nevoie de ceva vă vom căuta, adăugă el și congolezul zâmbitor se îndreptă spre ușă.

După plecarea lui Pele, Pressman își șterse fruntea cu batista și se așeză pe marginea mesei, ca un profesor de școală. Era un bărbat înalt, cu un păr blond rar și o piele care arăta că petrecuse prea mult timp la tropice.

— Cu ăsta chemăm room service-ul? întrebă Sheff, uitându-se la telefon.

Pressman nu zâmbi.

— Mi-e teamă că de aici nu se pot face apeluri internaționale, așa că telefonul este cam inutil, dacă nu cumva aveți prieteni în Brazzaville, spuse el.

— Putem oricând comanda mâncare chinezească la pachet, hotărî Sheff.

— Au fost făcute aranjamente ca să puteți folosi facilitățile americane, spuse Pressman. Cred că au o popotă excelentă aici.

— Și pagerele? am întrebat eu.

— Un cadou de la yankei. Am reușit să improvizăm o legătură de comunicații între ambasada noastră din Kinshasa și camera radio a infanteriștilor marini de aici, așa că dacă va fi nevoie urgentă de voi, vă pot chema prin pager, oriunde ați fi în oraș.

Pressman zâmbi, pentru prima dată.

— Nu vrem să vă obligăm să stați în camera asta săptămâni întregi, așteptând ordinul de pornire.

— Și cine decide când este momentul acțiunii? am întrebat.

— Noi. Oamenii noștri de la informații monitorizează în permanență situația din est, și discutăm la telefon cu doctorul Moir la o oră fixată, în fiecare zi. Nu vrea să-și părăsească clinica în această fază a lucrării, dar nu cred – cum să mă exprim...? Nu cred că este interesat să facă vreun gest eroic. Sunt sigur că, dacă situația lor se înrăutățește, va lua decizia potrivită. În definitiv, are trei femei la care să se gândească.

— Dacă aș avea eu norocul ăsta, murmură Sheff.

Am ezitat. Poate că Moir era omul cel mai practic de pe pământ, dar într-un loc ca Kima, primele semne de înrăutățire a situației puteau fi apariția dintre copaci a unor oameni înarmați. Cât despre „oamenii de la informații” ai lui Pressman, probabil că se relaxau în niște cafenele elegante de peste râu, „monitorizând situația” prin citirea ziarelor locale. Am spus toate acestea cu voce tare, dar cu mai mult tact.

Pressman ridică din umeri.

— În afară de a avea un om alături de localnicii rebeli, nu văd ce altceva am putea face, spuse el.

— Ați putea să ne trimiteți acolo imediat, am sugerat, eu, destul de impulsiv. Astfel, dacă există vreo problemă majoră, vom fi aproape ca să oferim protecție, oricâte ore va fi necesar, până la sosirea elicopterului de extragere.

Pressman deschise gura să spună ceva, dar apoi păru să se răzgândească.

— E o idee, zise el, în cele din urmă. Dar va trebui să discut cu Londra. În definitiv, Zairul este o țară suverană și petrecerea unei ore la sol ca să ne salvăm niște conaționali este cu totul altceva decât amplasarea unei tabere în teritoriul lor, pe o perioadă nedefinită.

Am aprobat din cap.

— Nu există motive medicale pentru care să nu putem sta acolo? am întrebat.

— Din câte știu eu, nu.

— Știi ce subiect are cercetarea lor? l-am întrebat direct. Se pare că nimeni altcineva nu știe.

— Nu, spuse el scurt. Tot ce știu este că Londra consideră că este de o importanță vitală.

Am simțit că spunea adevărul, ceea ce făcea ca toată afacerea să fie și mai misterioasă. Ce gen de cercetare necesita un astfel de nivel de securitate? Sau nu era nici un secret? Eforturile, ingeniozitatea și banii contribuabililor dedicate evacuării lui Moir se puteau datora și numai faptului că ei aveau rude sau prieteni plasați în posturi înalte. „Ștabii au grijă unii de alții”, cum obișnuia să spună tatăl meu. Dar

Pressman nu părea genul care să pună mare preț pe clasă ca forță motrice a istoriei, așa că am păstrat aceste gânduri pentru mine. Oricum, puteam să-l întrebăm direct pe Moir, când ajungeam la Kima.

Apoi, Pressman îmi făcu cunoștință cu comandantul bazei americane, un colonel din Infanteria Marină, a cărui tunsoare scurtă părea să aibă scopul de a-i da o formă pătrată capului. În ciuda acestei asemănări nefericite cu Kryton din *Red Dwarf*, Matt Liebowicz părea un american destul de amabil, din vechea școală, un om deschis în mod instinctiv și gata să-ți ofere și cămașa de pe el, presupunând că nu doreai să-i arzi steagul sau să-i insulti femeile.

Ne duse într-un tur al bazei încă în construcție, care reprezenta acum casa a peste o mie de infanteriști marini, mai mult decât dublul numărului de civili americani din Zair, pe care se presupunea că veniseră să-i evacueze. Mai erau o mie pe portavionul Nassau, care era ancorat la trei sute de kilometri de coasta zaireză, și nu era nici o îndoială că o conductă cu Coca Cola era întinsă pe fundul Atlanticului, chiar în acele clipe. Bineînțeles, aveau un Super Stallion pe care să ni-l împrumute – probabil că aveau un elicopter pentru oricine ar fi dorit unul.

Când terminarăm turul, Pressman anunță că se întorcea la Kinshasa. Urma să vorbească cu noi în dimineața următoare, prin sistemul de comunicații, după ce ambasada primea raportul zilnic de la clinica de cercetare.

— Și o să transmit sugestia ta la Londra, adăugă el.

La noi acasă, sugestia mea nu fusese privită într-o lumină prea pozitivă. Fapt exprimat clar de Sheff:

— Abia am pus piciorul în raiul acesta al hamburgerilor, unde probabil că ni se vor servi cinci mese pe zi și ne vor duce în excursii în timpul zilei, când tu te oferi voluntar pentru o excursie în mijlocul unei jungle blestемate...

— Gândește-te la asistente, i-am amintit eu.

— Sunt asistente și aici, ripostă el. Asistente americane. Și probabil săli de biliard și de bowling, și jocuri pe computer. În

junglă vom sta și vom privi ploaia.

Am izbucnit în râs.

— Probabil că nu se va întâmpla nimic. Ideea e prea rațională ca Whitehall-ul să fie de acord cu ea, i-am spus.

— Deci, care este programul? întrebă Gonzo.

— Suntem în așteptare, și atâta timp cât avem astea – am spus, începând să distribui pagerele – presupun că putem face ce vrem.

— Atunci, hai să punem mâna pe o mașină și să facem o excursie în oraș, sugeră el.

După ce am terminat de despachetat, ceea ce n-a durat mai mult de două minute cu totul, am pornit toți patru să-l căutăm pe sergentul de intendență care urma să ne îndeplinească orice cerere rezonabilă, după cum îmi spusese colonelul Liebowicz. Cinci minute mai târziu țâșneam pe drum într-un jeep nou-nouț, pe care Sheff îl îndreptă în direcția aproximativă a celei mai înalte clădiri din Africa Centrală.

Orașul – cu o populație de 700000 de oameni, după spusele lui Gonzo – părea la fel de plăcut de la sol, cum păruse din aer. Era fierbinte și aburind, dar liniile lungi ale arborilor de mango ofereau o umbră aproape continuă, astfel încât, deloc surprinzător, întreaga atmosferă părea mult mai relaxată decât a singurului oraș african pe care-l văzusem până atunci – Monrovia, în perioada de apogeu a războiului civil liberian. Am lăsat jeep-ul în ceva ce semăna cu o parcare, sperând că aveam să-l mai găsim acolo la întoarcere, după care am plecat la plimbare prin centru, ca orice grup de turiști. Gonzo găsi într-o librărie niște ghiduri noi, de care avea nevoie ca să ne bombardeze cu alte informații inutile, iar un magazin de muzică îi oferii lui Sheff șansa să cumpere niște casete cu muzică locală. Ascultând-o duduind în difuzoarele magazinului, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru walkmanul stereo personal.

Între timp, Paul părea să absoarbă în tăcere totul – imaginile, sunetele și mirosurile unei țări străine. M-am

întrebat ce însemna pentru el această întoarcere pe continentul de pe care fuseseră smulși în mod sângeros strămoșii lui. Negrii americani – americanii-africani, cum le plăcea să fie numiți în prezent – păreau să pună mult mai mult preț pe trecutul lor african, decât semenii lor britanici, dar după spusele africanilor pe care-i cunoscusem în Liberia, asta se datora faptului că ei aveau mai multe motive de supărare acasă. Nu știam cât de furios era Paul, dar știam că avea o piele destul de groasă, altfel nu ar fi rezistat niciodată, sau nu ar fi dorit să reziste, în SAS. Poate că urma să discutăm despre asta în curând, dar nu puneam mare bază în acest lucru.

Apoi, Gonzo ne târî pe toți în Muzeul Național, în timp ce Sheff bombănea cât de mult ura astfel de locuri. Dar înăuntru era o răcoare plăcută și chiar și el păru fascinat de măștile congoleze șocante expuse. Înăuntru erau două grupuri de școlari frumos îmbrăcați, care făceau turul însoțiți de câte o profesoară ce nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Copiii se uitau cu gura căscată la noi, străinii grozavi și înalți, dar mai ales la Gonzo, în timp ce profesoarele ne ofereau niște zâmbete largi și prietenoase, așa cum rareori vedeai în Anglia.

Ghidul lui Gonzo susținea că interiorul catedralei era un fleac pe lângă exterior, așa că în loc să intrăm, ne-am așezat pe o bancă și ne-am uitat la ea câteva minute. În scurt timp în jurul nostru începu să se adune mulțimea și am plecat în căutarea prânzului. Gonzo era în favoarea saltului cu capul înainte, vorbind din punct de vedere culinar, dar noi, ceilalți, ne-am hotărât să ne abținem de la carne de maimuță și porc spinos, pentru încă o zi sau două. Un restaurant recomandat în ghid oferea sandvișuri prăjite cu pui, care nu erau prea departe de genul de mâncare cu care erau obișnuite stomacurile noastre. Un bar mic, aflat pe aceeași stradă ne permise să facem cunoștință cu berea locală și cu diverși membri ai populației de prin partea locului. Aceștia au fost surprinși când au aflat că suntem britanici și nu americani, și încă și mai surprinși de franceza noastră fluentă. Am discutat

subiectele obișnuite – fotbal și viața sexuală a celor din Spice Giris – după care ne-am concentrat asupra situației din Zair. În ceea ce-i privea pe noii noștri prieteni congolezi, principala preocupare era dacă Brazzaville avea să fie invadat sau nu de sprijinatorii fugari ai lui Mobutu, dintre care mulți erau adevărați criminali violenți. În privința problemelor mai largi, erau destul de cinici. Conducătorii rebeli puteau să facă mai multe pentru poporul zairez decât Mobutu – era greu să facă mai puține – dar nimeni nu se aștepta la mari schimbări. Cât despre americanii care se întorseseră acum împotriva omului pe care-l păstrasera la putere timp de treizeci de ani, cerând mai multă democrație... ei bine asta era doar o glumă. Măcar francezii nu pretinseseră niciodată că erau altceva decât niște ticăloși egoiști.

În timp ce eram în bar, cerul se întunecă, începu ploaia, apoi se luminează din nou, toate acestea cât timp băurăm două beri. Hotărând să ne încheiem plimbarea prin vizitarea grădinii zoologice, ne-am întors printre copacii din care picura apa de ploaie, ne-am recuperat jeep-ul de la copiii care se jucau în el, și am traversat orașul. După ce am plătit taxa de intrare simbolică, ne-am plimbat în jurul diverselor cuști, majoritatea suficient de mici ca să facă un membru al Frontului de Eliberare a Animalelor să devină isteric. Nu erau multe de văzut, cu o singură excepție magnifică – gorilele. Sheff încercă să atragă una dintre ele într-o conversație prin limbajul semnelor, dar gorila se dovedi mult prea fluentă pentru el.

Ne-am întors la baza de la aeroport și am stat întinși vreo două ore, cu o carte în mână sau ascultând muzică, înainte să începem să ne gândim la cină. Popota infanteriștilor marini era atât de bună cât ne așteptasem și am mâncat mult prea multă înghețată, în timp ce evitam să răspundem diverselor întrebări ale gazdelor noastre de genul: „Ce căutați voi aici, englezilor?”. Întorși în colțul nostru din hambar am decis că viața militară nu era chiar atât de rea. Pe la ora zece ne-am cocoloșit sub plasele de țânțari, arătând ca patru insecte

enorme ce urmau să-și depună ouăle. Stăteam întins acolo și îmi venea greu să cred că trecuseră numai treizeci și șase de ore de când îmi luasem la revedere de la Ellen.

Dimineața următoare veni la fel de strălucitoare ca cea dinainte, și păru chiar plăcută, în cele câteva minute înainte ca umiditatea să-și facă simțit efectul. Ne-am îndreptat spre cantina infanteriștilor marini și ne-am umplut tăvile cu clătite și sirop de arțar, șuncă și „ouă fierte moi”, pâine prăjită și jeleu de grepfrut, plus ceștile de cafea „normală”. Dacă e adevărat că o armată mășăluiește în funcție de ce are în stomac, aş spune că Armată SUA se mișcă destul de încet.

După ce am terminat micul dejun, ne-am îndreptat spre hambarul în care se afla camera radio, exact la timp ca să primim buletinul informativ de dimineață al lui Pressman. Conform spuselor doctorului Moir, existau rapoarte referitoare la trupe rebele în Obokete și Mahulu, care erau amândouă la o sută de kilometri depărtare, spre nord-est, respectiv nord-vest. Singurele trupe rebele aflate în vecinătate erau o bandă de mercenari sârbi – aceștia fuseseră reperați trecând prin orașelul Kasese, aflat la optzeci și cinci de kilometri spre vest.

Am studiat harta în timp ce Pressman ne spunea toate acestea și amplasarea geografică părea să confirme părerea lui Moir că războiul avea să treacă pe lângă clinică. Fiecare dintre locurile menționate se afla pe un drum principal – orice ar fi însemnat asta în junglă, în mijlocul sezonului ploios – și era posibil ca doctorul să aibă dreptate în presupunerea lui că deplasarea pe aceste drumuri urma să fie atât de dificilă, încât clinica să fie aproape inatacabilă.

Pe de altă parte, trupele de luptători aveau deseori nevoie de medicamente și, în plus, europenii erau niște ostateci valoroși. Eram încă de părere că ideea mea de a caza echipa noastră de patru oameni la clinică era mai rațională decât să așteptăm să apară probleme la o mie două sute de kilometri depărtare, și i-am spus asta și lui Pressman.

— Am început să fiu de acord cu tine, zise el, surprinzându-mă. Și am transmis propunerea ta la Londra, aseară. Ar trebui să primim o decizie, astăzi.

După această discuție, nu aveam altceva de făcut decât să ne jucăm din nou de-a turiștii. Gonzo hotărâse deja că vroia să arunce o privire la faimoasele cataracte ale râului Congo, aflate la câțiva kilometri în josul râului. Vestea că puteai să le privești stând la o bere, pe terasa unui restaurant cu o poziție pitorească, ne convinsese și pe ceilalți să-l însoțim. Am mers cu jeep-ul, ne-am comandat băuturile și ne-am delectat privirile.

Era impresionant, chiar și după ce am aflat – prin amabilitatea neobositului nostru ghid – că ne uitam cum trecea pe lângă noi treisprezece la sută din energia hidroelectrică neexploatarea a lumii. Cartea recomanda să ne uităm mai de aproape, așa că după ce am băut câteva sticle de licoare locală, am coborât ascultători la râu, în căutarea unei bărci. Acolo erau câteva pirogi cu fund plat de închiriat și câteva minute mai târziu eram conduși în direcția unui prag de nisip. Le-am aruncat o privire lui Sheff și Gonzo, care erau în cealaltă barcă, și mi-am spus că numai căștile coloniale le mai lipseau ca să arate ca Livingstone și Stanley.

Tocmai pășeam pe nisip, când toate cele patru pagere ale noastre începură să bipăie furios în buzunare, mai întâi alarmându-i și apoi amuzându-i foarte mult pe vâslașii noștri. Noi patru ne privirăm unii pe ceilalți, aruncărăm o privire rapidă pragurilor și apoi făcurăm semn că vroiam să fim duși înapoi la țărm. Cei doi congolezi ne priviră ca și cum am fi fost nebuni, apoi clătinară din capete în semn de uimire, ridicară din umeri și făcură ceea ce le cerusem. În timp ce ne întorceam în viteză în oraș, mi i-am imaginat în treacăt cum în acea seară aveau să le povestească prietenilor lor din barul local ceea ce se întâmplase, invitându-i să explice de ce străinii erau niște oameni atât de inexplicabili.

Întorși în camera radio, un infanterist marin prietenos, cu capul ras, ne făcu legătura cu Pressman, care nu pierdu timpul cu introduceri.

— Am pierdut legătura cu clinica, spuse el. Stația lor radio s-a stricat, sau s-a întâmplat ceva mai grav. Oricum, Whitehall-ul a acceptat planul vostru, așa că vă trimitem acum în teren. Am vorbit deja cu Liebowicz și vă așteaptă un elicopter. El a sugerat să trimită și vreo șase infanteriști marini ca să vă ajute, pentru eventualitatea în care dați de vreo problemă serioasă, și am acceptat, recunoscător. Mi-e teamă că e vorba de o comandă separată – va trebui să vă înțelegeți între voi. Încă ceva – unul dintre oamenii noștri va merge și el în excursie. Se numește Knox-Brown și ar trebui să ajungă la voi cam în jumătate de oră.

— MI6? am întrebat.

— Am spus eu asta?

Era prima dată când sesizam o notă de amuzament în glasul lui Pressman.

— Ce autoritate are? am întrebat.

Începusem să am senzația clară că această misiune era mai importantă decât crezusem la prima vedere și ultimul lucru de care aveam nevoie era cineva de la Șase care să se uite peste umărul meu și „să-mi dea sfaturi”, spunând că Guvernul Maiestății Sale „ar prefera” să facă altceva decât ce aveam eu de gând.

— Vă va informa el în privința asta, spuse evaziv Pressman. Baftă, adăugă el și întrerupse legătura.

— Isuse, am murmurat.

Nu-mi plăcea cum sunau toate astea.

I-am informat pe ceilalți ce se întâmplase.

— Deci nu știm dacă rămânem acolo sau ne întoarcem imediat, nu? întrebă Gonzo, cam prea vesel pentru gustul meu.

— Așa se pare, am recunoscut fără tragere de inimă. Dacă doar li s-a stricat stația radio, vom rămâne să avem grijă de ei. Dacă se învârt indieni în jurul taberei, atunci va trebui să-i scoatem pe toți de acolo.

— Dacă se învârt indieni în jurul taberei, s-ar putea ca piloții yankei să nu prea vrea să aterizeze.

— Așa e. Dar ne vom gândi la această problemă dacă va fi cazul. Nu avem de unde să știm ce se întâmplă acolo fără să aruncăm chiar noi o privire.

— Dacă pare prea periculos pentru aterizare, le putem cere yankeilor să ne lase undeva în apropiere, sugeră Paul.

— Și apoi să le transmitem de unde vrem să fim recuperați, completă Sheff.

I-am privit pe amândoi, simțindu-mi brusc vârsta. Nu prea îmi plăcea să mă gândesc la eventualitatea de a fi lăsat în mijlocul unui război civil în junglă. Dacă clinica fusese invadată de câțiva soldați beți, probabil că-i puteam alunga fără dificultate, dar orice altceva mai serios ar fi însemnat o adevărată dramă. Nu-mi plăcea ideea de a alege între abandonarea personalului clinicii și înfruntarea unui batalion de soldați localnici, pe terenul lor.

— Deci, când plecăm? întrebă Gonzo.

— Când ajunge aici un anumit James Bond local.

Le-am spus despre Knox-Brown și au izbucnit în râs, la fel de puțin impresionați ca și mine de titlatura lui.

— Cred că acum am înțeles, spuse Sheff. Clinica e doar o acoperire. Maggie Thatcher a vrut să facă pe doctorița Au-mă-doare în mijlocul unei jungle nepotrivite, și toți foștii ei prieteni din guvern s-au lăsat convinși să o salveze de acolo.

— Probabil că are fotografii cu ei în poziții compromițătoare, completă Gonzo.

— Majoritatea cu ei în genunchi, adăugă Paul, intrând în joc.

— Ei bine, mă bucur că am clarificat asta, am spus eu. Și acum, să ne facem bagajele. Luăm tot ce am adus cu noi, plus ce mai putem rechiziționa de la americani în următoarea jumătate de oră. Sheff, fă rost de cât mai multe rații de supraviețuire de la ei. Și nu uita sticlutele de sos de Tabasco și M&M-urile. Dacă vom rămâne blocați în junglă pentru câteva zile, va fi nevoie de ele.

Ne răspândirăm, Sheff plecând în misiunea lui de cerșetor, Gonzo și Paul ca să strângă echipamentul, iar eu ca să iau

legătura cu Liebowicz și să verific elicopterul. Cincisprezece minute mai târziu stăteam pe asfalt, cu echipamentul încărcat, privind cerul care se întuneca și care se pregătea pentru o nouă aversă. Sheff tocmai aflase, spre dezgustul lui, că zborurile elicopterelor infanteriștilor marini erau etichetate ca fiind „pentru nefumători”, și încerca să introducă în plămâni cât mai multă nicotină posibil, înainte de decolare.

Nu era singurul. Câțiva dintre infanteriștii marini numiți ca să ne însoțească pufăiau și ei în apropiere, într-un cerc mic. Ofițerul lor comandant era un tânăr locotenent numit Singer, care vorbea cu un accent sudic și părea crescut la fermă. Cei șase băieți de sub comanda lui păreau și mai tineri, la fel de nevinovați și poate puțin speriați, ceea ce reprezenta o senzație destul de rațională. În definitiv, urma să ne îndreptăm spre o cracă foarte lungă, fără să fim siguri că nu era deja crăpată.

Glumele încetaseră și în micul nostru grup. Treceam prin metamorfoza obișnuită de dinaintea unei operațiuni, transformându-ne din patru băieți la plimbare prin oraș într-un cvartet format din cei mai buni oameni ai Marii Britanii. Eu repetam în minte ceea ce spusese Pressman și mă întrebam ce interes prezenta o clinică de cercetare medicală din junglă pentru MI6. Și apoi mai erau mercenarii sârbi, care aveau fără îndoială o experiență serioasă în chinuirea civililor. Aveam senzația că în următorii câțiva ani lumea avea să vadă câteva reluări ale filmului „*Sârbii se poartă urât*”.

Ploaia tocmai începuse, când apărură micul elicopter care-l aducea pe Knox-Brown, iar la aterizarea acestuia, picături de ploaie de mărimea unor mingi de tenis – sau aproape – izbeau deja pământul. Knox-Brown alergă pe bitum, ca să ni se alăture în Super-Stallion, dar tot se udă zdravăn.

Prima impresie era cea a unui bărbat abia trecut de treizeci de ani, cu ochelari cu rame argintii, care ar fi putut trece drept un tânăr director priceput, de la frunte în jos. Dar fie intenționat, fie din întâmplare, părul lui, scurt la tâmpile și vâlvoi în creștet, îi dădea aerul unui Tintin ochelarist. Păru

destul de amabil când ne prezentarăm reciproc, dar nu puteam să-i văd ochii și nu vroiam să mă trezesc jucând rolul căpitanului Haddock, în această misiune. Totuși, dacă tot mă gândisem la asta, puteam să văd foarte clar un viitor pentru Sheff și Gonzo în rolul gemenilor Thompson.

Knox-Brown își ceru scuze că ne făcuse să așteptăm și am profitat de asta ca să-i pun întrebarea cea mai presantă – ce era în acea clinică de cercetare, încât necesita prezența lui în mica noastră excursie?

— Cetățeni britanici în pericol, spuse el repede.

— Există o mulțime de cetățeni britanici în Zair, am zis. Nu-mi spune că pentru fiecare a fost desemnat câte un salvator de la MI6.

El zâmbi.

— Clinica este fondată de Overseas Development, spuse el, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Dar, de fapt, poate chiar explica. Încă nu mă obișnuisem pe deplin cu ideea de guvern ca servitor al marilor afaceri, dar, pornind de la această premisă, presupuneam că acea clinică reprezenta o investiție ce merita să fie salvată. Dacă era așa, atunci de ce să nu trimiți reprezentanți ai serviciilor secrete, ca să nu mai vorbim de SAS, ca să-i salvezi? În timp ce elicele treceau la un hureit mai ascutit, m-am întrebat dacă așteptatul guvern laburist avea să fie diferit. Eu credeam că nu, dar poate că devenisem prea cinic din cauza vârstei.

Cei unsprezece oameni aflați în elicopter nu puteam să vedem prea mult din lumea de afară, iar zgomotul motoarelor punea capăt oricărei speranțe de conversație, așa că și-a văzut fiecare de ale lui, pe timpul zborului. Eu am încercat să citesc din cartea mea – un roman numit *Birdsong*, despre întâmplările unui englez îndrăgostit în timpul primului război mondial – dar necesita mai multă concentrare decât îi puteam acorda. Mi-am amintit teoria unchiului Stanley despre secolul douăzeci – că credința în Dumnezeu murise în tranșee, trăgând preșul moral de sub picioarele tuturor, și că singura poveste reală după aceea era eșecul comunismului de a oferi

o alternativă viabilă. Nu știam suficientă istorie ca să-mi dau seama dacă avea dreptate, dar se părea că într-adevăr preșul moral era destul de zdrențuit și rupt, și oricât aș fi vrut, îmi venea greu să îmi imaginez că secolul pe care urma să-l moștenească fiica mea avea să fie mai bun decât ultimul.

Gata cu filozofia. Am privit fețele americanilor de vizavi și am realizat că ei nu se mai potriveau cu părerile mele preconcepute. Cred că eram prea obișnuit să văd filme despre Vietnam ca *Plutonul* sau *Apocalipsul acum*, în care toți soldații americani erau fie psihopați, fie rockeri drogați. Acest grup semăna mai mult cu niște puștani de colegiu, cu fețe proaspete și musculoși, fără nici un gând în minte. Știau de ce se aflau acolo în sensul practic – ca să aibă grijă de o gașcă de „englezoi” pentru câteva ore – dar nu cred că aveau idei despre ce era vorba. Și, ceea ce era și mai rău, nici nu părea să le pese.

În stânga mea, Knox-Brown stătea lăsat pe spate, cu ochii închiși, părând mai bătrân decât mai devreme. Pielea lui palidă nu sugera că ar fi fost staționat permanent la tropice, dar nici nu arăta ca obișnuitul turist britanic din caricaturi, îmbrăcat exagerat și ștergându-și în permanență fruntea cu o batistă albă. Era posibil să fie un tip OK sau nu. Cu puțin noroc, aveam să fim cu toții înapoi în Brazzaville înainte de cină, iar eu să nu aflu niciodată asta.

În stânga lui, Paul privea în gol, cu o expresie aproape visătoare pe față, iar dincolo de el, în colț, Gonzo se cufundase în lectura unei cărți, ca și cum ar fi fost un simplu zbor de plăcere. Sheff își pornise walkman-ul și mi-era groază să-mi imaginez cât de tare dăduse muzica, pentru ca să acopere mugetul motoarelor. Toți trei păreau destul de relaxați, dar exista o tensiune aproape vizibilă în modul în care stăteau, întorceau pagina sau se jucau cu caseta. Împinseseră totul într-un compartiment din spate al minții, dar corpurile lor știau că erau în pericol, și fremătau în anticipare, pregătindu-se împotriva surprizelor pe care le pregătea soarta. În definitiv acesta era unul dintre motivele

pentru care intrasem cu toții în SAS. Ne plăceau vacanțele cu adevărat aventuroase.

Mai existau și alte motive, bineînțeles, unele dintre ele nu la fel de nobile. Eu intrasem în armată pentru că un prieten pe care-l însoțeam la biroul de recrutare mă provocase, iar acesta este un motiv destul de stupid ca să faci ceva, indiferent despre ce ar fi vorba. Dar îmi place să cred că nu aș fi acceptat provocarea dacă nu aș fi căutat deja ceva mai aventuros decât cariera de bancher a fratelui meu. Cine știe? Nu regretasem prea des acea decizie, și nici pe cea de înrolare în SAS. Afacerea din Cambodgia mă făcuse să mă gândesc serios la retragere, dar acela fusese singurul moment în care simțisem că făceam ceva dramatic. Presupun că ultimii doi ani fuseseră mai puțin incitanți, dar asta mai mult din cauză că pentru prima dată în viața mea de adult aveam cu adevărat o viață în afara armatei.

Una peste alta, presupuneam că SAS-ul folosea destul de mult ceea ce aveam de oferit, și că ieșisem din asta oarecum la egalitate. Ei primiseră șaptesprezece ani din viața mea. Eu văzusem o mare parte a lumii, îmi scosesem din organism cea mai mare parte a furiei tinerești, învățasem câte ceva despre fața reală a lucrurilor și, speram, mă maturizasem puțin. Iar acum eram gata să trec mai departe, asta presupunând că jungla urma să-mi permită să plec acasă. Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor – dacă în Afganistan ar fi existat copaci în spatele cărora să mă ascund, probabil că nu aș fi petrecut trei luni în captivitate.

Iar dedesubt, categoric, existau o mulțime de copaci. Cu zece minute înainte de sosirea la Kima, piloții ne invitară pe mine și pe Singer în față, ca să avem o imagine mai bună, și am văzut jungla – o mare verde, care se întindea în toate direcțiile, până la orizont. Zburam la câteva sute de metri deasupra bolții ei, dar aveam senzația că pot s-o miros și să o aud – izul umed de vegetație descompusă, maimuțe și păsări urlând partitura principală, peste ritmul de fond al insectelor.

Și apoi am văzut spărtura pe care o căutam, în marea fără de sfârșit. În junglă fusese tăiată dâra roșie a unui drum, vizibilă acum în stânga noastră, ca și locul în care traversa șerpuit un râu maroniu de mărime medie. Trei clădiri lungi cu un singur etaj erau aliniate pe o parte a drumului, iar pe cealaltă parte se afla terenul de fotbal promis, care nu era mai mult de o zonă de pământ defrișată, plină de buturugi, coborând lin spre râu. La celălalt capăt al ei fuseseră ridicate câteva clădiri mai mici.

Pilotul trecu cu elicopterul Super Stallion în lungul liniei imaginare finale aflată la vreo sută de metri de drum și ne-am încordat cu toții privirile, în căutarea vreunui semn de primire ostilă.

Nu trase nimeni în noi, dar nici nu ne făcu semne cu mâna cineva. Întreaga zonă părea goală, cel puțin lipsită de ființe vii.

Pilotul viră elicopterul și execută o nouă trecere, de data aceasta urmând linia drumului.

— Acela pare a fi un cadavru, spuse calm pilotul.

Într-adevăr, se vedea clar, în fața uneia dintre clădirile din spatele zonei defrișate – un african întins cu fața în jos, pe pământ.

— Oh, fir-ar să fie! am murmurat eu.

Pilotul întoarse din nou elicopterul.

— Aterizăm? întrebă el.

Se părea că nu era de ales. Nu se trăsese în noi, nu se vedeau semne ale unei prezențe inamice și trebuia să aflăm dacă compatrioții noștri zăceau morți în clinică.

— Da, spuse Knox-Brown, luându-mi-o înainte. Hai să coborâm să aruncăm o privire.

Capitolul 3

Africa veni rapid în întâmpinarea noastră și elicopterul Super Stallion ateriză cu o hurducătură abia sesizabilă. Mugetul motoarelor și elicelor ar fi acoperit zgomotul oricărui foc de armă, dar, stând pe vine în pragul ușii deschise, nu vedeam nici o mișcare în clădirile aflate de o parte și de cealaltă a drumului. Instinctul îmi spunea că nu ne aștepta nici o ambuscadă, dar instinctul meu se mai înșelase și înainte. Am inspirat adânc, la fel ca toți ceilalți, am sărit jos pe pământul moale și am alergat spre cea mai apropiată dintre cele trei clădiri de peste drum. Ușile erau deschise, dar nu se vedea nici o mișcare acolo, și nici la ferestrele acoperite cu jaluzele sau în buruienile încâlcite care creșteau între picioarele de lemn pe care fusese construită clădirea.

Hotărâsem diviziunea muncii în timp ce aterizam – noi, britanicii, trebuia să ne ocupăm de clădirile mari de pe partea estică a drumului, în timp ce infanteriștii marini păzeau elicopterul și se ocupau de cele de pe cealaltă parte. Totodată, ei răspundeau de drumul spre Punia, care pătrundea în junglă în stânga noastră, iar noi de cel care traversa puntea de lemn șubredă, în direcția Mangombe. Paul și Gonzo trebuiau să se ocupe de această sarcină, în timp ce eu și Sheff verificam clădirile.

Am urcat în fugă treptele spre terasă, oprindu-ne cu spatele lipit de perete, de o parte și de alta a ușii deschise, ca un cuplu serios de detectivi americani de la televizor. Am observat, iritat, că Knox-Brown era exact în spatele meu, dar nu părea momentul potrivit ca să discutăm despre interferența sferelor noastre de responsabilitate.

— Stai în spatele nostru, am șuierat.

— Sigur, zise el ascultător.

Sheff și cu mine am intrat, cu carabinele MP5 pregătite, dar singura mișcare dinăuntru era fluturarea unei draperii la fereastra din spate. Eram în clinică și era evident că ultimul

grup de pacienți fuseseră foarte nervoși, dintr-un motiv oarecare. Scaune și reviste – printre care un *Private Eye* vechi de un an – erau împrăștiate pe podea, iar articolele medicale care nu fuseseră furate erau aruncate sub dulăpioarele de perete goale. Pe unul dintre pereți, un calendar mare al lui Amnesty International fusese tăiat cu un instrument ascuțit.

Am trecut prin două săli mici de consultație și prin mini-rezerva de patru paturi care fusese construită în spate. Pe unul dintre paturi era o pată mare de sânge, iar în mijlocul podelei zăcea o sandală, categoric de origine europeană.

Din clinica principală se ajungea în clădirea alăturată, printr-o ușă laterală și un coridor acoperit cu tablă ondulată. În această clădire se afla laboratorul de cercetare, și acolo intrușii dăduseră frâu liber impulsurilor lor distructive. Într-una dintre camere, cele trei monitoare fuseseră sparte, probabil cu patul unei puști, iar computerele primiseră un tratament similar – nimeni nu mai putea accesa rapid acele hard disk-uri. Tăvile cu probe de laborator fuseseră aruncate la întâmplare pe podea și pereți. Peste tot era sticlă spartă și clădirea era plină de un miros acru pe care nu-l recunoșteam, dar care speram că nu avea nici o legătură cu poveștile lui Gonzo despre viruși devoratori de organe.

— Oh, la naiba, spuse încet Knox-Brown, în spatele meu.

Cealaltă încăpere principală era plină cu vreo sută de cuști și în fiecare părea să se afle câte o maimuță vie, deși majoritatea păreau scufundate în diverse grade de somnolență. Chiar și cele care păreau să mai aibă suficientă energie ca să zgâlțâie zăbrelele cuștilor păreau deja epuizate. Totul amintea cam prea mult de acele fotografii în legătură cu care le plăcea să facă paradă celor care se opuneau testelor pe animale, și m-am întors cu spatele, simțindu-mă mai dezgustat decât m-aș fi așteptat.

În spatele laboratorului de cercetare exista o cameră anexă, iar acolo se părea că nu fusese deranjat nimic. Pe patul dublu nearanjat se afla o singură pernă, iar hainele

atârinate pe uscătorul improvizat erau femeiești, ceea ce sugera că acolo locuise o femeie.

Am mers împreună cu Sheff pe un alt coridor acoperit, până în a treia clădire, care era împărțită în trei dormitoare și un salon comun. Unul dintre cele trei dormitoare era evident ocupat de două femei, iar celelalte două de câte un bărbat, ceea ce nu lăsa o impresie prea bună despre căsnicia lui Moir. Stația radio din salon era scoasă din funcțiune, dar pe podea nu se vedea nici o pată de sânge, nici o urmă că ocupanții ar fi opus o rezistență violentă. Și aceeași impresie o lăsa tot locul – nu era chiar *Marie Celeste*, dar nici nu sugera crime sau devastare.

Ne-am întors pe același drum și am verificat baraca de lângă clinică, în care se afla generatorul. Acesta nu funcționa, dar din câte puteam să-mi dau seama, nu fusese făcut nici un efort deliberat pentru stricarea lui.

Când am ieșit, am văzut doi infanteriști marini care escortau un african spre elicopter. Gonzo mi-a făcut semn de pe partea cealaltă a drumului că totul era OK, și am traversat, cu Knox-Brown alergând după mine, ca un ogar nerăbdător.

— Am mai găsit trei cadavre înăuntru, îmi spuse Singer. Doi bărbați și o femeie. Femeia era dezbrăcată, adăugă el, trecându-și o mână prin țepii de pe cap ce vroiau să treacă drept păr.

Părea chiar și mai tânăr ca înainte.

— Tipul ăsta se ascundea sub un pat, continuă Singer, făcând semn în direcția prizonierului, un congolez slab cu părul aproape la fel de scurt și cu niște pomeți proeminenți. Dar nu știe englezește.

M-am abținut să-l întreb pe Singer de ce naiba ar fi trebuit să știe, și l-am întrebat pe african în franceză cum îl chema.

— Nyembo, îmi răspunse el, cu un zâmbet știrb.

— Cel puțin trei jeep-uri și două camioane cu opt roți, interveni unul dintre infanteriștii marini, după ce citise probabil urmele de pe drumul noroios.

— În ce parte au plecat? l-am întrebat pe Nyembo.

El arată spre dreapta, în direcția orașului Punia.

— Când?

Ridică din umeri, spunând:

— La începutul după-amiezii. Cam pe la două.

Mi-am spus că aceea era o veste bună – până acum aveau numai vreo cinci ore avans. Oricine ar fi fost „ei”. L-am întrebat.

— Erau mai mulți bărbați albi, spuse Nyembo. Dar nu francezi sau americani. Vorbeau o limbă pe care nu am mai auzit-o niciodată.

Sârbi, mi-am spus. Dar-ar dracii.

— Câți? l-am întrebat.

Se gândi o clipă.

— Cincisprezece? zise el, în cele din urmă. Cincisprezece albi, vreau să spun. Mai erau și soldați ai lui Mobutu și câțiva *hutu* – poate vreo douăzeci și cinci la un loc.

Națiunile Unite ale unui psihopat, mi-am zis.

— Frații Genocid, am murmurat încet.

— Și i-au luat cu ei pe doctori și pe asistente?

— Da.

M-am uitat la peretele deprimant al junglei, aflat la șaiszeci de metri dincolo de terenul defrișat, spunându-mi că cu greu ar fi putut fi mai rău. Aceasta era dilema de care mă temeam, deși, bineînțeles, de fapt nu era deloc o dilemă.

Chiar și Singer știa asta.

— Presupun că acum nu o să vă mai întoarceți cu noi, spuse el. Deși nu prea văd cum o să-i urmăriți, fără nici un mijloc de transport.

M-am uitat la Knox-Brown, care până acum nu spusese nimic.

— Scuză-mă că întreb ceva ce pare evident, dar au fost făcute aranjamente să vină cineva să ne ia?

— Nici o problemă, răspunse el, cam prea repede pentru liniștea mea sufletească.

Probabil că am oftat.

— OK, i-am spus lui Sheff. Hai să ne luăm lucrurile din elicopter.

Câteva minute mai târziu, priveam toți cinci cum elicopterul CH-53 dispărea pe deasupra copacilor, îndreptându-se spre Brazzaville și genul de masă de seară căreia noi aveam să-i ducem dorul o vreme. M-am uitat în jur, la cei trei camarazi din SAS și am văzut pe fețele lor același lucru care se citea și pe fața mea – dintr-o dată, eram la mare distanță de casă.

Pe de altă parte, Knox-Brown semăna cu Tintin mai mult ca oricând, dar probabil că el nu-și dădea seama de asta.

Cerul tropical se întuneca cu repeziciunea obișnuită, iar noi trebuia să luăm câteva hotărâri. Dacă urma să ne petrecem noaptea în imediata vecinătate, probabil că era mai recomandabil să ne așezăm tabăra în siguranța relativă a junglei. Dar mi-am spus că ne puteam permite luxul podelelor de lemn și un acoperiș adevărat deasupra capului, pentru timpul necesar ca să hotărâm unde plecam de acolo, așa că l-am trimis pe Gonzo după două lămpi cu kerosen pe care le observasem în dulapurile de provizii ale clinicii, iar lui Sheff i-am spus să înceapă să fiarbă ceaiul, în salonul comun.

Cinci minute mai târziu stăteam toți relaxați pe scaune, lipsind doar un televizor, câteva cutii de bere și o nevastă cicălitoare ca impresia de seară petrecută cu „băieții” acasă să fie completă. Mă gândisem să las pe cineva de pază afară, dar am hotărât că, în primul rând, am fi auzit orice vehicul care se apropia și, în al doilea rând, probabilitatea vizitei unor intruși înarmați care să vină pe jos în următoarea jumătate de oră era prea mică pentru a-mi face probleme în legătură cu ea.

Gonzo și Paul nu auziseră tot schimbul de întrebări-răspunsuri cu Nyembo, așa că l-am repetat, de data aceasta mai detaliat. Congolezul descrisese apariția bruscă a grupului condus de sârbi, spre sfârșitul dimineții. Doctorul Barry, cum îi spunea el lui Moir, se certase cu șeful grupului, un bărbat

înalt cu o cicatrice pe gât – Nyembo își trecuse un deget pe propriul gât, ca să arate poziția cicatricei – când din casele de peste drum se auziseră focuri de armă, mai întâi înăuntru și apoi afară. Unul dintre ajutoarele bucătarului încercase să scape, fugind peste terenul de fotbal. Doctorul Barry se albise și mai mult la față, iar doctorul Rachel îl prinsese de braț și îi spusese ceva în engleză – probabil că trebuiau să meargă cu soldații, altfel toți africanii aveau să fie uciși. Doctorul Rachel era o femeie foarte bună.

Și plecaseră cam o oră mai târziu, cei doi doctori, asistentele și Andy. Un alt om fusese străpuns cu baioneta când încercase să-și salveze soția de soldați, iar după ce o violaseră, aceștia o ucisese și pe ea. Toți ceilalți fugiseră în momentul sosirii soldaților sau fuseseră cruțați la plecarea acestora. Supraviețuitorii se întorseseră în satul lor pe drum, dar el, Nyembo, se întorsese să ia câteva lucruri pe care le lăsase în urmă, în graba în care fugise. Tocmai strângea aceste lucruri când aterizase elicopterul.

L-am întrebat ce fel de arme aveau sârbii și aliații lor, dar singurul răspuns precis pe care reuși să-l ofere congolezul fu cuvântul „arme” și mâinile ținute cam la jumătate de metru depărtare una de cealaltă.

— Cel puțin știm că nu au nici un fel de artilerie, zise Sheff.

— Ar fi fost bine să aducem o mortieră, murmură Gonzo.

— Dar n-am făcut-o, am zis eu scurt, întinzând harta pe podea, între noi.

Scara de douăzeci de kilometri pe țol nu era ideală, dar era cea mai bună pe care o aveam.

— Deci unde suntem noi acum? am murmurat, în timp ce ne lăsam cu toții în genunchi, ca un grup de strategii militari.

— Drumul spre Punia este prost, zise Nyembo, și s-ar putea să nu fi ajuns în oraș până la lăsarea întunericului, dar dacă au făcut-o, atunci drumul de la nord de Yumbi este mai bun.

— Cum e cel de la sud de Isambe? l-am întrebat.

— Nu e bun.

Punia era la numai treizeci de kilometri spre vest, o distanță ce putea fi probabil acoperită pe jos până în zori, dar nu exista nici o garanție că se opriseră acolo, și totodată era posibil să dăm peste alte trupe.

— Dacă am ști încotro au luat-o... gândi Sheff cu voce tare.

— Vor încerca să traverseze Congo, spuse Nyembo pe un ton categoric. Aproape toată zona de la est de râu este acum în mâinile rebelilor.

— Unde pot traversa? l-am întrebat, sperând că știa cu adevărat ce spunea.

În multe părți ale Lumii a Treia se consideră că este mai politicos să inventezi un răspuns, decât să-ți recunoști ignoranța.

— Aici e cel mai apropiat loc, spuse el, arătând o așezare numită Poma, pe malul drept al râului Congo. Acolo există bărci, dar e posibil să fie toate pe malul celălalt – nimeni nu va accepta să-i treacă pe acești oameni, pentru că toți știu că asta le va aduce necazuri din partea cuiva. Iar râul are aici mai mult de un kilometru lățime, așa că nu vor avea cum să treacă altfel.

Am privit fix harta pentru o vreme, gândindu-mă că probabil era mai important să rămânem calmi, decât să ne repezim orbește înainte. Dacă cercetătorii fuseseră luați ca potențiali ostateci sau ca să poată fi folosiți la schimb – și nu vedeam alt motiv pentru care ar fi fost luați – probabil că nu îi aștepta nici un pericol imediat. Dar dacă noi eram scoși din joc, iar urma clară pe care eram sigur că o lăsau sârbii acum era posibil să ne pună în pericol, atunci șansele ca altcineva să fie trimis să-i caute păreau foarte mici. Trebuia să aflăm mai multe despre relațiile dintre sârbi și forțele guvernamentale. Totodată, trebuia să aflăm mai multe despre acest comandant sârb, dacă era posibil. Și nu vroiam deloc să merg pe jos acea sută de kilometri spre Congo, printr-un teritoriu despre care Nyembo pretindea că era ocupat acum

de trupele rebele. Cumva, nu credeam că ar fi fost prea încântați de prezența noastră pe pământul lor nou cucerit.

— Există vreun loc în apropiere de unde putem face rost de o mașină? l-am întrebat pe Nyembo.

El mă privi șovăitor.

— Pe drum nu există decât misiunea, iar singurul lor vehicul e stricat de luni de zile. Mai sunt niște camioane în Mangombe, dar...

— Vehiculul de la misiune – ce este și ce e stricat la el? am întrebat.

Nyembo ridică din umeri.

— Este o camionetă americană cu tracțiune integrală – un Dodge, cred. Și nu știe nimeni ce e stricat la el.

— Cât de departe e misiunea?

— Șapte kilometri pe drum, poate trei prin junglă.

— Am putea arunca o privire, am spus și m-am întors spre Paul. Mi s-a spus că ești un as al mecanicii.

— Destul de bun, admise el.

— Cred că ar trebui să luăm legătura cu Kinshasa, înainte de orice altceva, spuse brusc Knox-Brown.

Părea o idee bună, chiar și numai pentru a verifica aranjamentele de salvare, pentru eventualitatea în care reușeam să recuperăm prizonierii. Le-am spus celorlalți să facă pregătirile de plecare și am pornit în căutarea stației noastre radio. Stația PRC320 Clansman care ne fusese livrată pentru această misiune era mai grea, mai puțin adaptabilă și în general mai puțin performantă decât cea PRC319 pe care o folosisem în ultimii ani, dar era totuși capabilă de transmisii la distanțe mari, în care semnalele operatorului erau reflectate de atmosfera exterioară a planetei. De obicei, Regimentul folosea PRC320 ca transmițător Morse, dar Pressman insistase ca în această misiune să folosim capacitatea vocală a dispozitivului. Probabil că ajutoarele din Kinshasa credeau că Morse era un detectiv din vreun serial de televiziune.

Am cărat dispozitivul dincolo de drum, în zona întunecată a terenului liber, cu Knox-Brown pe urmele mele. M-am lăsat pe vine, am înălțat antena, am deschis un canal vocal și le-am spus celor de la ambasadă, aflați la o mie de kilometri spre vest, că eu eram cel care-i apela. După numai câteva secunde, vocea lui Pressman îmi bubui în urechi. Era evident că piloții de infanterie marină transmisese deja veștile despre ceea ce se întâmplase la Kima.

Oricum, i-am repetat toată povestea, completată cu explicarea deciziei noastre de a nu ne întoarce cu americanii, și apoi i-am oferit timpul necesar ca să obțină aprobarea obligatorie a Ministerului de Externe – să nu irităm pe cineva făcând ceva ce ar fi putut deranja ambasada altcuiva. Spre surprinderea mea, el a întrebat doar ce aveam de gând să facem în continuare.

— Să mergem după ei, i-am spus, adăugând că aveam nevoie de toate informațiile pe care le putea strânge despre cei pe care-i urmăream.

Pressman promise să facă tot ce putea și ceru să vorbească cu Knox-Brown. I-am întins căștile acestuia și am rămas alături câteva secunde, până când omul de la MI-6 îmi spuse sugestiv că putea să împacheteze el stația și să o aducă în partea cealaltă a drumului. Am înțeles aluzia și m-am îndepărtat, ignorându-l pe băiatul din capul meu care vroia să o facă pe dificilul. Întunericul era aproape total acum, dar fusesem binecuvântați cu un cer senin și cu o lună extrem de subțire, cel puțin pentru prima parte a nopții. Am strivit un țânțar de pe brațul meu gol, devenind brusc conștient de ceilalți o mie care bâzâiau în jurul meu, și m-am întors repede în siguranța relativă a clinicii.

Odată înăuntru, m-am îndreptat direct spre laboratorul de cercetare, sperând să găsesc ceva care să explice dorința Guvernului Maiestății Sale de a mă ține în beznă. Podeaua era plină de o mulțime de hârtii, cea mai mare parte date statistice, dar nici una dintre ele nu avea vreun titlu explicit – ceva de genul „virusi Ebola pe milimetru pătrat de rahat de

măimuuță” – care ar fi putut să mă lumineze. Am rămas acolo, în picioare, simțindu-mă total frustrat, conștient de rătăcirile din camera măimuuțelor, când mi-am dat seama că era posibil ca Nyembo să știe ce gen de cercetare făcea acolo familia Moir.

Până la urmă nu a mai fost necesar să-l întreb. Am intrat prin ușa din spate a clinicii exact când Knox-Brown intra cu stația radio pe cea din față. O așeză cu grijă pe un scaun, ne privi fericit și ne anunță cu mândrie că primise permisiunea să ne prezinte tabloul complet.

— Aleluia, am murmurat eu.

— Există mari șanse ca familia Moir să fi obținut un vaccin efectiv pentru SIDA, ne spuse el. Îl testează de câteva luni și au raportat rezultate bune – nu concludente, dar bune.

Făcu o pauză și se uită în jur, ca pentru a se asigura că înțelegeam importanța celor spuse de el.

— Poate că sârbii lucrează pentru o companie de prezervative, sugeră Sheff cu o față impenetrabilă.

Knox-Brown nu-și putu reprima un zâmbet, așa că probabil că mai existau speranțe în privința lui. Între timp, eu mă întrebam de ce guvernul hotărâse să ofere o astfel de protecție fără precedent unui cuplu de doctori. Doar nu pentru că îi păsa de binele celor suferinzi de SIDA!

A fost nevoie de numai câteva secunde ca să-mi pice fisa. Am reluat raționamentul prin care priveam deciziile guvernului ca pe niște calcule în favoarea marilor corporații. Un vaccin pentru SIDA reprezenta o avere pentru gigantul farmaceutic care deținea drepturile și pentru țara de origine a acelei corporații. Cine n-ar fi plătit oricât pentru un astfel de vaccin, care ar fi oferit nu numai protecția pentru boală, ci și promisiunea unui sex normal, ca pe vremuri, fără prezervativ?

Timp de câteva secunde am analizat ideea ca sârbii să lucreze pentru o companie farmaceutică rivală, dar apoi am renunțat la ea. Ei erau doar o bandă de gangsteri, care încercau să câștige o avere necinstită și nu aveau nici cea mai

mică ideea că îi răpiseră pe cei mai mari potențiali aducători de câștiguri ai Marii Britanii, de la Beatles încoace.

— Au formula în cap? l-am întrebat pe Knox-Brown.

— Nu știu. Nu există dischete în computere, ceea ce mă face să cred că fie le-au luat cu ei, fie au reușit să le ascundă la sosirea sârbilor.

— Oricum, avem cinci vieți de salvat, am spus. Și șapte kilometri de parcurs.

— Da, dar numai trei prin junglă, interveni Nyembo îndatoritor.

— Cine cunoaște drumul pe întuneric? am întrebat cu îndoială.

Nu-mi făcusem planuri ca în acea noapte să ne pierdem prin junglă.

— Nici o problemă, spuse congolezul, oferindu-ne din nou zâmbetul lui știrb.

De ce era atât de îndatoritor? m-am întrebat.

— Doctorița Rachel a fost foarte bună cu familia mea, spuse el, ca și cum ar fi auzit întrebarea. Ea și sora Nell l-au vindecat pe fratele meu, când a fost bolnav.

M-am uitat la ceas. Era șapte și cincisprezece – cinci și un sfert în Anglia – și fiica mea probabil că tocmai se trezea din somnul ei de după-amiază. Mi-aș fi dorit să fiu acolo ca să o privesc devorând un nou castron cu mâncare pentru copii și râgâind liniștită după aceea.

În loc de asta, m-am alăturat celorlalți, ungându-mă cu alifie contra țăntarilor pe tot corpul și întrebându-mă ca de obicei, dacă nu ar fi fost mai plăcut să îndur câteva ciupituri, decât să mă acopăr cu chestia aceea despre care se știa că topea și plasticul. Apoi am executat operațiunea Vincent Van Gogh cu crema de camuflaj.

— Chestia asta e chiar necesară? întrebă Knox-Brown, ținând tubul ca și cum ar fi fost un băț de dinamită.

— Nu ne va ajuta cu nimic să fim invizibili, dacă fața ta va străluci ca o baliză, i-am spus categoric.

Am mutat toate cadavrele într-una din clădiri și le-am întins unul lângă celălalt pe podea. În căldura aceea urmau să înceapă să se descompună în curând, dar soarta celor vii era mai importantă decât necesitatea de a înmormânta morții, iar Nyembo mă asigură că rudele aveau să vină să adune corpurile, imediat ce aflau că ucigașii plecaseră.

Plecarăm câteva minute mai târziu, mergând pe drum în direcția lui Mangombe. Odată trecuți de râul aproape silențios, am lăsat în spate cerul liber. În fața noastră, drumul intra în întuneric, printr-un tunel de frunziș atârănător. În stânga, pe unde ne conduse Nyembo, cărarea trecea prin câțiva metri de vegetație deasă, după care ieșea într-un fel diferit de deschidere, cea a vegetației de junglă primare. Chiar în timp ce mă pregăteam sufletește pentru umezeala claustrofobică ce ne aștepta, trebuia să recunosc grandoarea locului, cu fâșii de lumină a lunii străpungând acoperișul bolții mult deasupra noastră, cu trunchiuri de copaci și liane atârănătoare, ca niște coloane într-un hol vast.

Înaintam ușor. Frunzișul era aproape în întregime deasupra noastră, lumina era suficient de bună ca să poți să vezi. Din când în când auzeam animalele care făceau valuri în bolta de deasupra și, ocazional, câte o creatură de la sol care se furișa repede din drumul nostru. Insectele bâzâiau în jur, cu o hotărâre care nu spunea prea multe despre eficacitatea alifiei contra țânțarilor, dar asta nu era ceva nou. O vreme i-am îndepărtat cu mâna, dar în cele din urmă am renunțat dezgustat și m-am concentrat numai asupra necesității de a ține pasul cu Nyembo.

Nu-mi era foarte cald, dar sudoarea curgea pe mine în abundență. Un foșnet din boltă îmi atrase atenția și am realizat că în lumea de afară începuse să plouă. Ca pentru a dovedi că aveam dreptate, picături mari de ploaie începură să cadă ca niște greutate miniaturale din acoperișul de deasupra.

Cam peste jumătate de oră după ce plecasem din Kima, am observat o strălucire galbenă slabă în depărtare. După ce evidenție vesel talentele lui în orientare, Nyembo mări rapid

pasul și era gata să cad, împiedicându-mă de o rădăcină, în graba de a-l prinde. Trebuia să ne asigurăm că nu erau soldați la misiune, i-am explicat, înainte să ne facem intrarea. Era clar că el nu credea că era probabil să fie soldați acolo, dar se lăsă convins de prudența noastră și am avansat cu toții cu grijă până într-un punct aflat la vreo zece metri de marginea junglei.

Zona liberă din fața noastră părea să fie de vreo trei ori mai mare decât cea de la Kima, deși în întuneric e greu să apreciezi corect distanțele. Strălucirea galbenă venea de la o lampă care era atârnată deasupra complexului împrejmuit cu zid al misiunii catolice, în stânga noastră, iar alte străluciri mai slabe emanau de la câteva siluete rotunjite aflate drept în față, însă nici una nu oferea o iluminare generală, din cauza ploii dese care cădea din cerul nopții acoperit de nori.

— Nu sunt soldați, spuse cu încredere Nyembo, și se părea că avea dreptate.

Nu se auzea scandal, nu se vedeau mașini – locul părea mai mort decât Southend iarna. Și numai câinii turbați și englezii umblau pe afară într-o astfel de noapte.

Am traversat rapid spațiul deschis în direcția misiunii, fără să atragem nici măcar lătratul unui câine. În schimb, am fost udați zdravăn pe distanța de vreo cincizeci de metri. Nu eram îngrijorat pentru noi, cât pentru stația radio – această vulnerabilitate notorie a lui PRC320 la umezeală dusese la realizarea unor studii științifice pentru producerea unei protecții excelente la apă pentru PRC319.

Nyembo trase sfoara de care atârna un clopot și cam un minut mai târziu, un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o pelerină impermeabilă, deschise poarta. Avea părul negru și scurt, niște ochi negri și o siluetă încovoiată. Nu părea prea bine hrănit, iar pomeții galici aproape că îi țâșneau din față.

Ne privi pentru o clipă ca și cum s-ar fi așteptat la ce era mai rău, dar apoi văzu fața lui Nyembo și întreaga lui atitudine se relaxă.

— Acesta este Părintele Laurent, spuse Nyembo. Sunt soldați englezi, îi explică el preotului.

Ochii bărbatului se îndreptară spre armele agățate pe umerii noștri și, după o scurtă clipă de ezitare, ne lăsă să intrăm pe poartă și ne conduse pe veranda casei misiunii. Două lămpi cu kerosen erau atârinate de grinzi, răspândindu-și lumina slabă peste curte și pe pereții clădirilor care o înconjurau – diverse colibe, una dintre ele folosită ca garaj, capela. Prin ferestrele deschise ale casei preotului am văzut o masă plină de cărți și o mulțime de piese de mobilier făcute local.

Preotul părea nesigur dacă să ne invite să intrăm sau nu și, privind apa care picura de pe ceilalți, îl înțelegeam de ce.

— Au venit să-i găsească pe doctorii de la clinică, începu Nyembo, înainte să am ocazia să spun ceva.

— Nu sunt aici, zise preotul, scoțându-și impermeabilul și rămânând în blugi și cămașă.

Reușea foarte bine să nu o spună, dar era foarte clar că nu ne dorea acolo. Probabil din cauză că eram soldați, dar poate și pentru că nu-i plăcea pe englezi – astfel de prejudecăți erau obișnuite printre francezi.

— Știm asta, i-am spus.

Am făcut prezentările, apoi i-am spus de ce mersesem la Kima și ce găsisem acolo.

— Știu ce s-a întâmplat, spuse el cu tristețe. Cei care au fost uciși au familii aici, iar alții au sosit aici în această după-amiază și ne-au povestit ce s-a întâmplat. Dar nu știam că oamenii responsabili de asta au plecat din Kima – de fapt, tocmai eram la stația radio, încercând să alertez autoritățile locale. Cine au fost, acești oameni? Și de ce i-au luat pe compatrioții voștri?

— Se pare că a fost un amestec de mercenari sârbi, trupe guvernamentale și *hutus* ruandezi. Nu știm care sunt motivele pentru care i-au luat pe doctori și asistente, dar nu pot fi bune, și ca să-i putem elibera avem nevoie de un mijloc de transport...

— Vor să împrumute camioneta, interveni Nyembo.

Preotul păru surprins.

— Dar nu merge, zise el.

— Poate reușim s-o reparăm noi, am sugerat. Unul dintre oamenii mei se pricepe destul de bine la motoare.

— Ei bine...

— Care e problema cu ea? l-am întrebat.

— Nu știu. Kombo... șoferul nostru... tatăl lui era bolnav și el o ajută pe mama lui, în Kisangani, de peste o lună, și nimeni altcineva nu știe nimic despre motoare. Dacă omul vostru îl poate repara... deși nu știu cum voi explica asta Ordinului...

— Bineînțeles, Guvernul Maiestății Sale va oferi o despăgubire pentru vehicul, spuse cu emfază Knox-Brown.

— Bine...

Părintele Laurent se întoarse și strigă numele „Gérard”, la care un băiat african de vreo 10 ani apăru din casă.

— Arată-i acestui om camioneta, spuse preotul.

După ce ne privi pe toți cu un interes evident, băiatul îl conduse pe Paul prin curtea asaltată de ploaie, într-una dintre colibe.

— Vă rog să luați loc, spuse preotul, făcând semn spre banca de lemn lipită de peretele interior al verandei. Eu... începu el, dar se opri și zâmbi pentru prima dată. Îmi cer scuze. Nu sunt foarte ospitalier, dar... ei bine, capacitatea noastră de a oferi ospitalitate s-a cam micșorat în ultima vreme. Am avut aici treizeci de refugiați *hutu*, și hrănirea lor a însemnat un efort mare pentru resursele noastre, așa cum...

— Avem mâncare, l-am întrerupt.

El zâmbi din nou, părând ușurat.

— Sunt vremuri grele pentru această zonă, spuse el. Deși o parte din mine știe că era nevoie de o răsccoală, ca să existe speranța unei schimbări reale, ei bine această răsccoală trebuie îndurată, totuși. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la clinică. Știu că munca lor însemna în mare parte cercetare, dar au fost de mare ajutor pentru oamenii din această zonă.

— Nu spuneau niciodată nu, când oamenii îi rugau ceva, adăugă Nyembo.

— Știți în ce parte au plecat răpitorii lor? întrebă preotul.

— Spre vest, am spus eu. Dar când au ajuns la Punia, puteau să o ia spre sud sau spre nord, sau chiar să continue să meargă spre râu.

— Eu cred că spre râu, zise Nyembo.

— Nu cred că au pornit spre nord, spuse gânditor părintele Laurent. În Obokote sunt trupe rebele. Am vorbit cu misiunea noastră de acolo astă seară, mai devreme. Misiunile au rețeaua lor proprie, explică el. Vorbim destul de mult unii cu ceilalți.

Nu eram surprins. Probabil că era o viață solitară.

— Mai există alte misiuni între acest loc și Congo? am întrebat.

— Mai este una în apropiere de Yumbi și una la sud de Isambe.

— Puteți vorbi cu ei în această noapte, ca să aflați situația din zona lor? Dacă i-au văzut pe sârbi, bineînțeles, dar și dacă au cunoștință de existența altor soldați în zonă, guvernamentali sau rebeli.

— Da, sigur.

Părea să fie puțin mai cald față de noi.

— Mă duc să văd cum se descurcă Paul, le-am spus celorlalți. Ar fi bine să faceți focul, băieți. O oală cu mâncarea congelată a americanilor și ceai pentru toată lumea.

Când am traversat curtea, ploaia părea mai puțin deasă. În garaj, Paul era aplecat peste motorul unei camionete Dodge de jumătate de tonă, destul de veche, după aspect – serie de la sfârșitul anilor șaptezeci sau începutul anilor optzeci, am presupus. Gérard ținea o lampă de kerosen ridicată, care dădea un aspect aproape biblic capetelor lor aureolate.

— Vreo veste bună? am întrebat.

Paul își îndreptă spatele.

— Nu e nimic care să nu poată fi reparat. Nu produce scânteia bine, așa că va trebui să-i ajustez ceasul. N-ar trebui

să dureze mai mult de cincisprezece minute, dar carburatorul e și el înfundat, iar curățarea lui va dura câteva ore. După aceea...

— Cum e cu combustibilul? întrebă Knox-Brown din spatele meu.

— Se pare că există o canistră pe undeva.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

— Gérard se descurcă foarte bine.

Băiatul zâmbi auzindu-și numele. Probabil că era ora lui de culcare, dar am hotărât să-l las să mai stea puțin.

— Mâncarea e pe drum, le-am spus în franceză și apoi am traversat din nou curtea.

Ploaia se opri în ultimele câteva minute, și în acoperișul de nori apăreau deja găuri. Pe verandă, Sheff și Gonzo goliseră câteva cutii de mâncare congelată într-o oală cu apă și erau foarte concentrați privind-o cum fierbe. În casă, părintele Laurent vorbea cu cineva, probabil la stația radio.

Ieși afară la timp ca să ne vadă mâncând, și ne aduse vestea că existau trupe rebele atât în Obokote, cât și în Isambe – singurul drum posibil pentru sârbi era cel spre Poma și apoi peste râu. M-am uitat la ceas și am descoperit că era aproape nouă. Dacă Paul repara camioneta în următoarele două ore, puteam pleca imediat la drum. Dar oare trebuia s-o facem?

M-am gândit la asta câteva clipe și am hotărât că nu era bine. Noaptea ar fi trebuit fie să mergem cu farurile aprinse, avertizând astfel orice forțe ostile de apropierea noastră, fie să riscăm să ne împotmolim într-una din gropile pline cu noroi, care ar fi putut înghiți un vehicul întreg, în sezonul ploios. Cele șapte ore pe care le-am fi economisit teoretic – teoretic pentru că probabil că urma să înaintăm mult mai repede ziua – nu meritau riscul de a strica vehiculul sau de a intra într-o ambuscadă. De asemenea, cu toții am fi „funcționat” mai bine după câteva ore de somn.

Mi-am împărtășit gândurile celorlalți și cu toții s-au relaxat și au început să caște. Părintele Laurent se duse să

caute niște hamace pe care le păstra pentru oaspeții neașteptați, iar eu m-am dus să-i spun lui Paul că îl aștepta unul pe verandă, când termina. El și cu Gérard mâncau încă, băiatul cu mai multă plăcere decât bărbatul.

— Încă o oră, cred, spuse Paul și Gérard aprobă din cap, în semn de aprobare.

Când m-am întors în casă, Sheff și Gonzo întindeau ultimul dintre cele cinci hamacuri și, după câteva minute de conversație sporadică cu părintele Laurent, care părea total dezinteresat de știrile din lumea exterioară, acesta ne ură noapte bună și dispăru în casă. Câteva minute mai târziu, din casă se auzi vocea tânguitoare a unei cântărețe. Aveam impresia că era Edith Piaf, dar asta poate pentru că era singura cântăreață franceză de care auzisem, în afară de Charles Aznavour. Așteptam încă *Je ne regrette rien*, când am adormit pentru prima dată.

Puțin mai târziu am fost trezit de zgomotul unui motor pornit, și am alunecat din nou în somn, cu un zâmbet pe față. Cel puțin a doua zi urma să avem un vehicul în stare de funcționare.

Capitolul 4

Ceasul biologic al cocoșeilor misiunii era evident puțin dereglat, căci era încă întuneric beznă când ne treziră, a doua zi dimineață. Totuși, era aproape cinci și jumătate și, stând întins în hamac, auzeam sunete de activitate venind atât din interiorul casei misiunii, cât și din luminișul din afara zidurilor complexului.

Puteam servi micul dejun pe drum, dar un ceai rapid părea o opțiune bună, în timp ce încercam să scăpăm de

nevoile de dimineață. Paul scosese camioneta din garaj și tocmai turnam ceaiul, când Nyembo apăru și el.

— Vin cu voi, spuse el.

Am ezitat, parțial pentru că părintele Laurent tocmai ieșise pe ușă. De data aceasta purta costumul profesiei lui și nu părea prea fericit.

— Cunoscut drumurile de aici la râu, spuse Nyembo. Și vreau să o ajut pe doctorița Rachel.

M-am uitat la preot, așteptându-mă să se opună, dar el nu o făcu.

— Nyembo poate aduce camioneta înapoi, spuse el, afirmație ce la început putea lăsa o impresie neplăcută.

Însă nu trebuia decât să privești în jur ca să-ți dai seama că un vehicul ca cel din fața noastră reprezenta o avere uriașă.

— Îți suntem recunoscători pentru ajutor, i-am spus lui Nyembo și am primit drept răspuns unul dintre cele mai bune zâmbete știrbe ale lui. Și dumneavoastră la fel, m-am adresat părintelui Laurent, întinzându-i mâna.

Cerul se lumina rapid. Ne-am încărcat echipamentul în mașină și apoi ne-am urcat și noi – Paul, Nyembo și cu mine în cabină, ceilalți trei în partea din spate, neacoperită. Preotul deschise porțile și rămase acolo, privind neliniștit cum Paul scotea cu grijă Dodge-ul prin spațiul îngust. În luminișul de afară era mai multă activitate decât mă așteptasem. Se formase deja un șir lung de femei cu găleți, lângă o cișmea, și o mulțime de oameni stăteau în jurul unor focuri recent aprinse, lângă o clădire lungă, dreptunghiulară, cu acoperiș de iarbă împletită. Am presupus că era școala, și Nyembo îmi confirmă asta.

— Ruandezii dorm acolo noaptea, iar ziua se țin ore, explică el.

— Noroc, ne strigă în urmă părintele Laurent și câțiva copii mici preluară refrenul, în timp ce treceam pe lângă ei pe drumul noroiu, care tăia în două luminișul.

Ceața se ridica deja din iarbă și simțeam cum sudoarea mi se aduna pe piele. Paul îndreptă camioneta prin tunelul dintre copaci și porni spre drumul puțin mai mare ce mergea de la Mangombe la Punia.

Mergea încet, sperând să minimizeze șansa ca roțile să alunece pe una din numeroasele pete de noroi sclipitor, trimițându-ne într-unul din copacii care se arcuiau peste cărare. Construcția drumului crease o gaură în bolta de deasupra, încurajând un atac al vegetației secundare pe ambele margini, care amenința să năpădească drumul și să blocheze vederea spre jungla din spate. Niște eventuali inamici care ar fi pregătit o ambuscadă nu și-ar fi putut dori un mediu mai bun, și tot ce speram era ca trupele din vecinătate să aibă lucruri mai bune de făcut decât să stea să aștepte trecerea unei camionete plină cu oameni din SAS.

Am ajuns la drumul principal – un râu de noroi puțin mai lat – și am cotit spre vest. Prima noastră oprire urma să fie Kima. Knox-Brown mă convinsese să aprob o cercetare de zece minute la lumina zilei, în căutarea dischetelor de computer pe care nu reușise să le găsească pe întuneric. Am ajuns la clinică după aproximativ un sfert de oră și Paul opri Dodge-ul chiar la marginea junglei, în timp ce noi încercam să sesizăm orice eventuală mișcare. Nu se vedea nimic – locul părea la fel de lipsit de viață ca în seara precedentă.

Paul conduse mai înainte și, în timp ce el și Gonzo rămaseră de pază la mașină, ceilalți am scotocit repede prin toate ascunzătorile imaginabile din cele trei clădiri principale. Dar nu am găsit nici una dintre dischetele dispărute, dacă existaseră cu adevărat. Din nou afară, întinderea de iarbă de dincolo de drum strălucea blând în soarele dimineții, conferind întregii scene un aer ireal. Am hotărât să-l chem pe Pressman la radio, acum, când aveam ocazia. Era cam devreme pentru un diplomat, dar mi-era teamă că starea drumului putea să nu mai permită o convorbire particulară, mai târziu.

Părea cam iritat din cauza lipsei de somn, dar informația pe care o cerusem sosisese, evident, în timpul nopții, și Pressman îmi citi raportul. Numele comandantului sârb era Stojan Mejanic. În decembrie fusese angajat de familia Mobutu, împreună cu cincisprezece dintre compatrioții lui, ca să apere orașul Shabunda, în estul Zairului, împotriva rebelilor. Își spunea colonel, dar nu exista nici o atestare a existenței cuiva cu acest nume și grad în armata fostei Iugoslavii. Existau totuși rapoarte despre un comandant al miliției sârbe din regiunea Krajina, din Croația, care avea acest nume și își arogase gradul respectiv. Acest om dispăruse din ochii publicului anul trecut, la scurt timp după ce se anunțase că Tribunalul de Crime de Război al ONU avea să înceapă investigarea crimelor în masă care avuseseră loc în acea zonă în 1994. Dacă cei doi oameni erau unul și același – și se părea că așa era – probabil că era însoțit de fiul lui, Dragan, pe care investigatorii ONU vroiau să-l interogheze, de asemenea.

Veștile următoare erau și mai rele. În Shabunda, autointitulatul colonel se instaurase ca un fel de Kurtz local – faimosul personaj din *Inima întunericului* și *Apocalipsul acum*. Mejanic condamnase peste treizeci de oameni la moarte pentru că umblau fără documente, împușcase personal doi preoți pe care-i etichetase în mod greșit drept impostori, și ucisese cinci băieți adolescenți care-l enervaseră într-o piață. Se știa că torturase personal mai mulți prizonieri – metoda lui favorită era atașarea la organele genitale a două fire trase de la un dinam de mașină – și existau rapoarte că tăiase cu baioneta gâturile a douăzeci de prizonieri, care erau încă declarați oficial drept dispăruți.

— Este descris drept „un individ foarte dereglat”, încheie Pressman, ceea ce era evident o afirmație moderată.

Abia așteptam să-l prind din urmă.

L-am informat pe omul de la ambasadă ce făcusem în ultimele douăsprezece ore și ce speram să realizăm în

următoarele douăsprezece. „Noroc”-ul urât de el, ca și al părintelui Laurent, nu mă prea umplu de optimism.

Totuși, conform hărții, râul Congo era la numai o sută șaptezeci de kilometri depărtare, ceea ce însemna că aveam nevoie de o medie de cincisprezece kilometri pe oră ca să ajungem la râu până la apus. Mi-am spus că nu era un proiect prea ambițios, asta cel puțin în primele cincisprezece minute ale drumului nostru.

Atâta dură până am ajuns la prima zonă cu noroi mai serios. Drumul fusese problematic încă de la început, dar cu fiecare kilometru parcurs cu greu devenea și mai dificil, pe măsură ce bălțile de noroi roșu-marونی erau înlocuite de băi de nămol cu o adâncime tot mai mare. În cele din urmă am ajuns la una care avea cincisprezece metri lungime, ocupând drumul de la o margine a junglei la cealaltă, și suficient de adâncă ca să acopere osiile camionetei. A fost nevoie ca șase dintre noi să împingem mașina timp de jumătate de oră de la un capăt al ei la celălalt, perioadă după care eram cu toții plini de mâl, din cap până în picioare. Jumătate de kilometru mai departe am întâlnit o baltă similară, prima dintr-o serie de patru, fiecare dintre ele părând mai adâncă și mai lipicioasă decât cea dinainte. Soarele ne ardea în cap, iar sudoarea curgea pe noi în șuvoaie, amestecându-se cu nămolul sângeri. În copacii care se aplecau deasupra drumului, maimuțele se adunau ca să urineze și chiar și zâmbetul sclipitor al lui Nyembo era amenințat să dispară.

Și apoi norocul nostru se schimbă. Am parcurs un kilometru fără nici o oprire, și apoi încă unul. Am ajuns la primul sat de când părăsisem Kima, câteva colibe adunate într-un luminiș tăiat în junglă. Copii dezbrăcați începură să alerge după camion, cu mâinile întinse după orice aveam de dat, în timp ce femeile stăteau cocoțate pe cauciucuri vechi, în jurul unor focuri, privindu-ne cu indiferență. În fața unei biserici făcute din pământ și lemn, fusese atârnat un capac de roată, ca să fie folosit drept gong.

Apoi drumul intră din nou în penumbra arborilor uriași. Mi-am spus că parcursesem vreo zece kilometri în patru ore, ceea ce nu prea corespundea orarului pe care-l aveam în minte. Totuși, bălțile de nămol nu erau recente, și, după spusele lui Nyembo, sârbii aveau cinci vehicule de trecut peste fiecare dintre ele. Nu aveau cum să se îndepărteze de noi, cel puțin nu încă.

Oricum, nu aveam idee ce urma să facem dacă-i ajungeam din urmă. În timp ce jungla trecea pe lângă noi, uneori scăldată în strălucire și cu flori viu colorate, alteori de un verde pal, luminiscent, datorită razelor subțiri ale soarelui filtrat de boltă, m-am trezit minunându-mă de nebunia colectivă – nu vroiam să mi-o asum pe toată – care trimisese patru oameni din SAS să alerge după douăzeci și cinci de psihopați de diverse naționalități, conduși de un sârb nebun. Trebuia să fim ori foarte pricepuți, ori foarte norocoși, și nu-mi plăcea prea mult ideea că depindea de șansă dacă Louise urma să aibă în continuare un cuplu întreg de părinți.

Aceste gânduri fură întrerupte de o nouă baltă cu nămol, de data aceasta de treizeci de metri lungime, care ne deprimă serios pe toți. A fost nevoie de aproape o oră ca să trecem de ea, dar această cea mai noroioasă oră se dovedi a fi cea de dinaintea ivirii zorilor, metaforic vorbind, pentru că ultimii douăzeci de kilometri până la Punia, deși în continuare dificili, nu ne mai obligară la noi băi în chestia aceea.

Pe măsură ce ne apropiam de oraș, terenul curățat pentru agricultură pe ambele părți ale drumului deveni mai întâi o fâșie continuă, apoi se lărgi, oferindu-ne un orizont de aproape cincizeci de metri, pentru prima dată în acea zi. La periferia orașului, traversarăm un râu pe un pod lung și îngust, atrăgând privirile câtorva femei care spălau în apa de culoarea Coca Colei, după care înaintarăm pe o pantă ușoară, în curbă, printre câteva gropi de nămol înșirate. După alte câteva sute de metri, drumul se lărgi brusc, și o biserică mare, din cărămidă, apăru în depărtare. Pe centrul străzii se vedea acum un șir de palmieri, și pe ambele părți erau clădiri

din stuc alb, cu verande largi. Probabil că pe vremuri găzduiseră coloniști băutori de gin, dar acum păreau în ruină, cu vopseaua cojindu-se de pe lemnărie și cu crăpături adânci în pereți și stâlpi.

Nu se vedea multă lume în jur. Doi oameni ne priveau de pe o saltea pe care erau întinși, alți doi stăteau cu spatele sprijinit de perete și beau bere. Singurul garaj pe care-l văzurăm era închis, iar cele câteva magazine ar fi putut și ele să fie la fel – rafturile vizibile pe sub copertine erau aproape goale. Între două case am observat un Studebaker vechi care fusese lăsat fără roți. Șasiurile se odihneau pe blocuri de lemn, iar pe scaunul din față un băiețel strângea volanul cu o concentrare grozavă. Tocmai ajunsesem la concluzia că el era singura sursă de energie din oraș, când am observat barajul rutier din față.

Într-un loc care probabil că reprezenta o intersecție din centrul orașului, două vehicule fuseseră parcate cap la cap în maniera clasică. Unul era un jeep, celălalt o camionetă de producție ceva mai recentă decât a noastră. În timp ce ne îndreptam încet spre ei, am numărat unsprezece oameni în cele două mașini și în jurul lor, majoritatea înarmați cu carabine Kalașnikov. Am bătut de trei ori în geamul din spate al cabinei ca să-i alertez pe cei din spate și l-am întrebat pe Nyembo dacă putea să-i identifice pe oamenii din față.

— Cred că sunt trupe guvernamentale, spuse el nesigur.

Unul dintre bărbați se îndrepta spre noi, cu palma ridicată.

— Oprește aici, i-am spus lui Paul, care se execută imediat.

Eram la vreo douăzeci de metri de om, care stătea acum nemișcat și se uita neliniștit în direcția noastră, încercând să-și dea seama cine eram și dacă reprezentam vreo amenințare.

— Doar noi doi, i-am sugerat lui Nyembo, așteptându-mă parțial să refuze.

— OK, zise el, cu un chicotit nervos.

— Dacă începe balamucul, i-am spus lui Paul, spațiul acela din stânga pare penetrabil. Ne putem întâlni mai jos pe drum, la marginea orașului.

El aprobă din cap, arătând la fel de nervos cât mă simțeam eu.

Dacă începea balamucul, eu și Nyembo urma să avem nevoie de niște pantofi buni la alergat, asta presupunând că nu eram doborâți la primul schimb de focuri.

Am coborât încet din cabină, lăsându-mi MP5-ul pe scaun și având grijă să-mi țin la vedere amândouă mâinile mele. Nyembo sări sprinten lângă mine și ne-am îndreptat încet spre omul care stătea în mijlocul drumului. Nu purta nici un grad, dar pe fața lui se citea inteligență și am bănuir că el era ofițerul aflat la comandă. În mâini ținea neglijent un AK47, a cărui țeavă era îndreptată aproximativ în direcția noastră, fără a ne ținti totuși direct între ochi.

Cineva din capul meu îmi spunea că nu-i fusese niciodată mai frică decât acum, dar i-am spus în gând să tacă din gură.

— Bună ziua, am spus clar în franceză și am zâmbit larg.

Ofițerul nu fu impresionat.

— Cine sunteți? întrebă el scurt. Și de unde veniți?

— De la Kima, am răspuns eu instinctiv. Suntem cu colonelul Mejanic.

Expresia de pe fața lui era surprinsă, dar am distins și altceva – ceva ce semăna a frică. Am forțat nota pe ceea ce speram că era un avantaj.

— Am rămas în urmă ca să ne ocupăm de câțiva dintre prizonieri, și apoi am avut niște probleme pe drum, am explicat eu. Câte ore au în fața noastră?

Omul se uită la ceas, care de la distanță semăna cu unul dintre ceasurile *Star Wars* pe care un lanț american de restaurante fast-food le distribuise în Anglia, la Crăciunul precedent.

— Vreo douăsprezece ore, spuse el. Au trecut pe la două dimineața.

— Se îndreptau spre Poma, da?

El ridică din umeri, dar unul dintre oamenii din spatele lui spuse ceva care-i făcu pe ceilalți să râdă și am început să mă relaxez.

— Voi mergeți spre est, nu? am întrebat, destul de sigur că grupul acela nu ar fi mers pe același drum cu niște prieteni ai lui Mejanic nici dacă viețile lor ar fi depins de asta, ceea ce probabil chiar se putea întâmpla.

— Poate la noapte, spuse omul cu prudență, după care se întoarse ca să dea un ordin oamenilor din spate.

Unul dintre ei se urcă în cabina jeep-ului, porni motorul și îl trase cu spatele din drumul nostru. I-am făcut semn lui Paul să înainteze cu camionul și am încercat să nu las să se vadă ușurarea pe care o simțeam. Nyembo se urcă la bord și eu l-am urmat imediat.

— Noroc, i-am spus ofițerului, în timp ce treceam pe lângă ei, și eram sincer spunând asta.

Am cotit pe drumul principal care trecea pe lângă biserică și odată ieșiți din zona în care puteam fi auziți și din raza de tragere a carabinelor, am început să urlăm ca niște sălbatici nebuni.

Drumul spre Yumbi mergea în lungul unui râu pe câțiva kilometri, dar apoi se afundă din nou în junglă, deși cu mai multă încredere decât cărarea noastră originală din Kima. Era o cărare mai largă, probabil un drum principal în termeni zairezi, și în circumstanțe normale aș fi fost convins că vom ajunge la curba dinaintea lui Yumbi în cel mult o jumătate de oră. Dar lipsa totală de trafic din ambele direcții nu părea normală, și nici una dintre cele două explicații evidente – alte baraje rutiere sau din nou nămol – nu era prea atrăgătoare.

Totuși, kilometrii treceau și tocmai începusem să-mi pun speranțele într-un baraj dincolo de locul în care trebuia să cotim ca fiind motivul pentru acel drum gol, când ne trezirăm mergând din nou în paralel cu râul. Diferența o reprezentau, de data aceasta, oamenii care făcuseră tabără lângă el. Erau

sute, poate chiar mii, stând jos sau lungiți pe pământ, între râu și drum.

— Sunt *hutu* ruandezi, explică Nyembo. O parte dintre tinerii lor luptă alături de trupele guvernului împotriva rebelilor, care cei mai mulți sunt *tutsi*, așa că se tem că rebelii îi vor pedepsi pe toți. De aceea se află aici.

— Dar unde au de gând să se ducă? întrebă Paul.

— Nici ei nu știu, spuse Nyembo, ridicând din umeri. Cât mai departe de rebeli. Asta e tot.

Am trecut pe lângă ei, în timp ce cerul se întuneca deasupra noastră. După câteva secunde începu să plouă, la început în picături, apoi formând un zid de apă ce părea suficient de solid ca să faci surf pe el. Refugiații dispărură de la vedere, odată cu drumul din față, iar Paul fu forțat să reducă viteza aproape la aceea a mersului pe jos.

Asta dură vreo douăzeci de minute, timp în care n-am reușit să parcurgem mai mult de doi kilometri. Ploaia se mai calmă, deși chiar și acum, la un sfert din forța ei anterioară, putea fi numită puternică, după standardele englezești. Marginile drumului erau acum goale, ca și cum refugiații ar fi fost măturați de torent, și, după evaluările mele, eram la vreo cinci kilometri de Yumbi.

Conform hărții noastre, orașul era pe cealaltă parte a râului Iowa, care părea un râu destul de mare pentru un simplu afluent, chiar și al mărețului Congo. Curba spre Poma era pe această parte, chiar înainte de podul care ducea în oraș, pe drumul pe care ne aflam noi. I-am cerut lui Nyembo să-mi descrie topografia, dar în afară de faptul că jungla cobora chiar până la marginea râului, el nu reuși să adauge prea multe la ceea ce arăta harta. Curba era o simplă cotitură, poate la treizeci de metri de capătul podului.

Ajunsesem la concluzia neplăcută că era necesară o CTR³, cercetare de aproape a țintei, când o pereche de faruri apărură brusc în întunericul din față. Pentru prima dată aveam companie motorizată, după aproape șaptezeci de kilometri.

Era un vehicul mai mic decât al nostru, ceea ce nu era rău, iar după scurt timp deveni clar că șoferul avea intenția să treacă pe lângă noi, nu să ne blocheze drumul, ceea ce era și mai bine.

— Blochează drumul, i-am spus lui Paul, care plasă imediat camionul într-un unghi care nu putea fi interpretat greșit.

Am coborât, de data asta luând MP5-ul cu mine, și l-am strigat pe Sheff să mi se alăture. După ce sări și el din partea din spate, am înaintat amândoi, pleoscăind pe drumul acoperit de apă, de o parte și de alta a mașinii. O față europeană plină de mânie mă privi pe geamul lateral, dar vocea care se auzi era destul de amabilă. Era evident că acest om era de suficient de mult timp în Africa ca să știe că nu e bine să-ți pierzi firea în fața unor oameni înarmați, indiferent de culoarea lor.

— Cum pot să vă ajut? întrebă el, plimbându-și privirea de la mine la Sheff și înapoi.

— Veniți de la Yumbi? l-am întrebat.

— Da. Conduc o misiune acolo.

Un alt preot – zona era plină de ei.

— Există blocaje rutiere de aici până în oraș?

El ezită, ca și cum se întreba dacă să-mi spună sau nu adevărul.

— Este unul, la acest capăt al podului, zise, în cele din urmă. Dar nu cred că lasă pe cineva să treacă.

— Pe dumneavoastră v-au lăsat.

— Eu îi vizitez pe refugiații ruandezi. Există o tabără pe drum, pe care ați văzut-o, probabil. Ei vor ca lumea să creadă că se comportă așa cum trebuie, adăugă preotul cinic.

— Câți oameni apără barajul rutier? l-am întrebat.

— Nu i-am numărat.

Îi înțelegeam punctul de vedere – nu ne cunoștea, așa că de ce să treacă de vreuna dintre părți?

— OK, am spus. Mulțumesc.

Îmi zâmbi ironic și i-am făcut semn lui Paul să-l lase să treacă. Mașina lui dispărea deja pe drum, ridicând în aer mici gheizere noroioase, când eu și Sheff urcarăm din nou în Dodge.

— Poți să ne spui când ne-am apropiat de pod? l-am întrebat pe Nyembo.

— Cred că da, spuse el, pe un ton care nu mă convinse prea mult.

— Ia-o încet, i-am zis lui Paul și următoarele zece minute am înaintat prin ploaia ușoară.

Nyembo stătea aplecat în față, cu nasul aproape lipit de parbriz, încercând să distingă ceva dintre porțiunile aproape identice ale drumului prin junglă. Tocmai ne apropiasem de o curbă ceva mai strânsă a drumului, când strigă brusc:

— Stop!

Paul ascultă.

— După curbă, drumul începe să coboare la vale, spuse Nyembo. Nu abrupt, dar constant, până la râu. E vorba de vreo jumătate de kilometru, poate puțin mai mult.

— Hai să ținem o ședință, i-am spus lui Paul și am coborât amândoi.

Ceilalți trei, care petrecuseră cea mai mare parte a ultimei ore sprijinind o prelată cu capetele, coborâră mohorâți lângă noi. Le-am explicat situația și cele două opțiuni imediate pe care le aveam: CTR sau un CLB – „Atacul Infanteriei Ușoare”.

— Am fi avut noroc, zise Sheff, dacă ploua la fel ca acum jumătate de oră...

— S-a mai potolit, observă Paul.

— Cred că am putea încerca cu viclenia, la început, zise Gonzo. Putem oricând să atacăm în forță, ca ultimă soluție.

Avea dreptate bineînțeles, și m-am forțat singur să accept ora de cercetare pe care o astfel de prudență urma să ne facă să o pierdem.

— Ce-ar fi ca Nyembo să încerce să treacă singur cu mașina, și să ne ia pe ceilalți de pe drum, mai departe? întrebă Paul.

Părea o idee rezonabilă, dar expresia de pe fața lui Nyembo nu era prea încurajatoare, și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puțin îmi plăcea.

— El va fi sigur oprit, am spus. Ceea ce înseamnă că va avea nevoie de un motiv serios ca să se afle aici. Probabil că oricum îi vor confisca mașina, iar dacă le va trezi suspiciuni, îl vor și împușca.

— Iar apoi ar trebui să mergem pe jos restul drumului, murmură Sheff, zâmbindu-i lui Nyembo.

— Ai o inimă de aur, îi spuse Gonzo.

Eu derulam în cap diverse scenarii posibile.

— OK, am spus. Paul, ia M72-ul și vino cu mine. Vom arunca o privire rapidă la ce se întâmplă lângă pod. Voi trei stați aici. Dacă prin vreun miracol băieții de la baraj au plecat acasă, vă chem prin radio. Dacă apare cineva din spate și trebuie să riscați un CLB, ne întâlnim la jumătate de kilometru după baraj, pe drumul Poma. Altfel, discutăm după ce vedem cine e acolo. Clar?

— Ca drumul pe care stăm acum, murmură Sheff, mișcându-și piciorul ca să scoată un clipocit.

Paul și cu mine ne-am aplecat, am luat niște nămol și ne-am mănjit cu el pe mâini, gât și față, după care am pornit spre curba din apropiere. Așa cum spusese Nyembo, cobora spre baza dealului și după câteva minute de mers pe marginea drumului, am auzit sunetul îndepărtat al unei ape curgătoare, acoperind picuratul din junglă. Praguri, mi-am spus, sau chiar cascade.

Tăierea drumului permisesse pătrunderea soarelui, încurajând creșterea vegetației secundare pe ambele margini ale drumului. Când reușirăm să forțăm trecerea prin acea încâlceală și să ieșim în terenul deschis de dincolo de ea, eram la fel de uzi ca cei care nu avuseseră norocul să stea în cabină. Eram înconjurați de întunericul obișnuit, care era și mai de nepătruns decât de obicei, din cauza cerului acoperit de afară.

— Fii atent la șerpi, am spus, ferindu-mă de o liană de mărimea unui piton sănătos.

Când eram mic, îmi plăcea Casa Reptilelor de la Grădina Zoologică din Londra, dar atunci nu realizam cât de mult se baza acea „plăcere” pe geamurile existente între mine și ei.

Am coborât dealul timp de aproape zece minute, păstrând lumina palidă a drumului la aproximativ o sută de metri în stânga noastră, până când înaintarea ne fu încetinită de un desiș de vegetație de pe solul junglei. Acum se vedeau găuri în boltă, ceea ce micșora întinericul, iar zgomotul apei rapid curgătoare părea mai apropiat. Era evident că ne apropiasem de marginea junglei.

Brusc, printr-o gaură din frunziș, zărirăm râul și orașul de pe celălalt mal. Am înaintat mai încet, pe ceea ce ar fi putut fi chiar o cărare, căutând un punct de observație din care să vedem intersecția încă invizibilă a drumului de la acest capăt al râului, și am găsit unul aproape imediat. Exact deasupra locului unde panta devenea brusc mai abruptă, plonjând spre drumul ce mergea paralel cu râul, căzuse un copac înalt, creând o gaură prin care pătrundea soarele. Printr-o gaură în desișul de vegetație nou crescută care înconjura trunchiul căzut la pământ, am reușit să zărim poziția rebelă de la joncțiunea de dedesubt.

Un camion fusese tras pe drum, exact vizavi de curba spre Poma, și trei oameni în uniformă stăteau în partea din spate, fumând și bând bere, cu picioarele atârându-le peste marginea din spate a platformei. Alți doi bărbați stăteau cu fața spre ei, discutând și savurând aceleași vicii. Aceștia doi aveau carabine AK47 atârdate pe umeri și am presupus că armele celorlalți trei erau pe podeaua camionului, în spatele lor. Nu exista nici o poartă, nici o baracă – dintre toate barajele rutiere, acesta părea mai rudimentar ca majoritatea – și nu părea să existe vreun motiv ca oamenii care stăteau în camion să-și abandoneze locurile, acum când ploaia se opriese.

Decât dacă un camion plin de soldați europeni apărea brusc din junglă, bineînțeles.

Mi-am îndreptat atenția spre ce era dincolo de ei. Iowa avea în acel punct cam trei sute de metri lățime și o violență deosebită. Stâncile umpleau albia neregulată, canalizând apa rapidă în vârtejuri albe care i-ar fi făcut pe membrii Trupei noastre de Ambarcațiuni de acasă să se ude singuri de incitare. Un nor de stropi de apă plutea deasupra întregului râu, din când în când ascunzând parțial podul lung de bârne care fusese construit peste apele învolburate de vreo administrație colonială din trecutul îndepărtat.

Tocmai îmi îndreptam ochii spre orașul de dincolo de râu, când din direcția aceea răsunară focuri de armă. Două împușcături izolate, o rafală lungă, o rafală scurtă și apoi tăcere. Oamenii care stăteau lângă camion făcură câțiva pași în stânga ca să se uite în spate, în lungul podului, dar era clar că nu vedeau mai mult decât noi, căci se priviră unul pe celălalt, ridicară din umeri cu indiferență și apoi repetară gestul spre ceilalți trei tovarăși ai lor care stăteau jos. Era clar că împușcăturile nu-i îngrijorau, ceea ce probabil însemna că erau trase de camarazii lor rebeli, fie ca celebrare a victoriei, fie ca represiune împotriva celor recent învinși.

Mi-am luat ochii de la grup, temându-mă ca al șaselea simț al vreunuia dintre ei să nu-i avertizeze de prezența noastră, înainte să hotărâm noi să o facem cunoscută. Ceea ce trebuia să facem, mai devreme sau mai târziu – asta dacă vroiam să ajungem cu mașina la Poma. Era evident că nu exista nici un mod de a trece cu Dodge-ul neobservați pe lângă camion, și nu-mi venea în minte nici o diversiune inteligentă care să facă grupul de jos să se retragă dincolo de pod. M-am gândit iar să abandonăm Dodge-ul și să mergem pe jos, și am respins din nou ideea. Dacă reușeam să salvăm personalul clinicii din mâinile sârbilor, probabil că urma să avem nevoie de viteză, ca să scăpăm de ei.

Concluzia era regretabilă, dar de neevitat. Dacă nu puteam să trecem pe lângă oamenii de mai jos, trebuia să trecem

printre ei. Nu mă îndoiam prea tare că puteam face asta – nu păreau genul de soldați cu multă experiență în luptă – dar totuși regretam această necesitate. Eram într-o țară străină și urma probabil să ucidem niște oameni care avuseseră doar ghinionul de a se așeza între noi și o altă bandă de europeni puternic înarmați. Mai mult, era vorba de niște oameni care ridicaseră armele împotriva ticălosului de Mobutu, un argument în favoarea lor.

Dar, așa cum am spus, se părea că nu aveam de ales. Am discutat cu Paul în șoaptă situația tactică și apoi am luat legătura cu ceilalți prin radio. Spre surpriza mea, Knox-Brown acceptă să conducă Dodge-ul, lăsându-i pe Gonzo și Sheff să asigure acoperire din spate. Nyembo, având de ales între a se culca pe podea sau a fi lăsat în spate – în definitiv, nu era lupta lui, iar participarea lui la un atac împotriva trupelor rebele se putea dovedi o acțiune neinspirată pentru viitorul lui pe termen lung – hotărî să rămână ascuns în camion. Spuse că nu-i plăcea ideea de a se întoarce pe jos până în Punia, dar cred că de data asta se molipsise de la noi de simțul umorului.

Am repetat încă o dată secvența imediată de acțiuni, ca să fiu sigur că vorbeam cu toții aceeași limbă.

Era în regulă.

— Ne vedem peste câteva minute, spuse Gonzo, ca și cum urma să treacă să ne ia la un pahar de băutură.

— Exact, am spus, dar în clipa aceea Paul mă bătu pe braț și făcu semn cu capul în direcția orașului.

Pe partea cealaltă a drumului apăruse un camion, care acum cotea pe pod, urmat de două jeepuri.

— Rămâneți pe loc, i-am spus lui Gonzo. Lucrurile tocmai s-au schimbat în rău.

Oricum ai fi privit situația, nu puteai spune decât că se înrăutățise. Dacă acest miniconvoi cotea pe drumul spre Poma, se plasa între noi și sârbi. Dacă se îndrepta spre Punia, avea să dea peste jeep-ul nostru. Iar dacă pur și simplu aducea întăriri la barajul rutier de sub noi, șansele de a trece

de acesta scădeau considerabil. A doua posibilitate era cea mai îngrijorătoare și încă încercam să mă hotărâsc dacă să-i ordon lui Gonzo să se retragă pe drum, spre Punia, sau să iasă de pe el, în junglă, când camionul care se apropia se opri, din fericire, în mijlocul podului.

Din fericire pentru noi, dar nu și pentru ocupanții lui. Împreună cu Paul am văzut cum aproape douăzeci de oameni erau coborâți din camion, unde fuseseră înghesuiți ca sardelele sub ochii atenți ai soldaților înarmați. Mâinile captivilor erau legate la spate, iar când primul om fu împins spre parapet, am văzut că și gleznelor lor erau legate.

Omul se zbatu puțin, zvârcolindu-se în strânsoarea paznicilor lui, care îl ridicară și îl trecură peste balustradă, după care se prăbuși ca un bolovan în canalul involburat de dedesubt. Ieși la suprafață o dată sau de două ori pe următorii cincizeci de metri, cămașa lui roșie apărând fulgerător din apa albă, dar apoi dispăru.

Următorul om era deja împins spre acel loc, dar el nu ateriză în canal. Se zbatuse mai mult decât primul și în efortul de a-l trece peste balustradă, paznicii greșiseră locul, lăsându-l să cadă pe un grup de stânci de dedesubt, unde rămase nemișcat câteva minute, până când un curent mai puternic îl duse la vale. Până să se întâmple asta, alți trei oameni fuseseră aruncați de pe pod.

Eu și Paul priveam toate acestea, și expresia șocată de pe fața lui frumoasă reflecta ceea ce se petrecea și în spatele expresiei mele împietrite. Acești oameni erau vinovați probabil de crime odioase împotriva umanității – poate că violaseră și uciseseră prin întreaga țară, în numele lui Mobutu – dar semănau mai mult a niște prizonieri de care nimeni nu vroia să se obosească să aibă grijă. Astfel de crime au loc tot timpul în războaiele din Lumea a Treia. La naiba, dacă ar fi să-i crezi pe reporteri, chiar și conaționalii mei au scăpat astfel de câțiva prizonieri argentinieni incomozi în Falklands – dar asta nu făcea să ne vină mai ușor să privim totul. Mă simțeam cuprins de un sentiment de neputință, iar dorința de a

întrerupe execuțiile cu o rafală trasă peste capetele ticăloșilor era surprinzător de greu de înfrânat.

Pe drumul de dedesubt, celor cinci oameni pe care-i văzusem mai devreme li se alăturase o altă pereche din cabină, și toți șapte priveau absorbiți acțiunea care se desfășura pe pod. Unul se întoarse să-i spună ceva omului de lângă el, care izbucni în râs, și în acel moment am simțit cum dispăreau orice scrupule față de lichidarea lui, împreună cu tovarășii săi.

Dar era oare momentul potrivit? Dacă atacam acum barajul rutier, trebuia să luptăm și cu oamenii de pe pod, dar dacă așteptam până când aceștia lichidau toți prizonierii, existau șanse destul de mari ca ei să se întoarcă de unde veniseră. Pe de altă parte, puteau să mai vină și alții, făcând ca situația noastră să fie și mai dificilă. Mi-am spus că această posibilitate justifica acțiunea imediată, dar în adâncul sufletului știam că singurul motiv pentru care vroiam să declanșez atacul era acela că nu-mi plăcea ideea de a privi alți cincisprezece oameni fiind uciși cu indiferență.

Probabil că am avut noroc că nu am mai avut răgaz să iau acea decizie, dar în momentul acela nu mi se părea așa. Zgomotul râului acoperise apropierea localnicilor civili pe cărarea din spatele nostru, pentru că primul lucru pe care l-am auzit a fost un strigăt într-o limbă străină, iar al doilea ceva fugind prin frunziș. Am îndreptat MP5-ul în direcția respectivă, am zărit un cap apărând și abia am reușit să-mi opresc degetul să apese trăgaciul, când am realizat că era capul unui copil.

Strigătul continuă, totuși, și era clar că se comunica ceva, căci trei dintre cei șapte oameni de jos începură acum să tragă rafale de automat în direcția pantei, în fața lor, în timp ce ceilalți patru își înhățau puștile, ca să le urmeze exemplul. La o sută cincizeci de metri sub ei, în mijlocul podului, soldații se opriseră în mijlocul execuțiilor, ținându-și următoarea victimă, în timp ce toți ochii se întorseseră spre malul sudic al râului.

Gonzo întreba prin radio ce naiba se întâmpla.

— A început tămbălăul, i-am spus. Porniți!

— Venim, zise el voios.

Am calculat că aveau nevoie cam de un minut ca să ajungă. Focul de dedesubt sfâșia frunzișul pe un front de cincizeci de metri și nu avea rost să ne trădăm poziția ripostând, înainte de apropierea camionului nostru. Pe drumul de jos apăruseră acum doi copii și pentru câteva momente îngrozitoare ei ezitară, oscilând evident între orașul spre care se îndreptau și posibilitatea de a fi uciși, înainte să cotească pe drumul spre Poma.

— Văd râul, spuse Gonzo în urechea mea. Pot vedea camionul, adăugă el câteva secunde mai târziu.

— OK, i-am spus lui Paul și am deschis amândoi focul cu carabinele automate MP5 împotriva oamenilor de jos, care se opriseră acum majoritatea din tras și se uitau năuciți în sus, spre deal.

Trei dintre ei se prăbușiră imediat, iar ceilalți patru se îndreptară repede spre camion, pe care, în mod eronat, îl considerau un adăpost sigur.

Se înșelau, pentru că în acel moment camioneta noastră, care cobora panta cu motorul oprit, apăru în spatele lor, oferindu-le lui Sheff și Gonzo o șansă perfectă ca să-i lichideze pe toți cu o singură rafală.

Înainte ca ultimul corp să atingă pământul, eu coboram deja în fugă panta, cu un ochi la camion, cu celălalt la oamenii din mijlocul podului. Doi dintre aceștia se urcaseră în cabina camionului lor și probabil că alții săriseră în spate, pentru că se produse o întârziere clară înainte ca vehiculul să înceapă să înainteze.

Paul și cu mine am ajuns la drum, la vreo douăzeci de metri în spatele locului în care oprise camioneta noastră.

— Cât de bun ești cu chestia asta? l-am întrebat pe Paul, arătând spre aruncătorul de grenade M72 din brațele lui.

Camionul rebelilor era acum la vreo sută douăzeci de metri depărtare, în raza de bătaie, și reprezenta practic o țintă

staționară, deși acum prindea viteză, apropiindu-se de noi.

— Floare la ureche, spuse Paul, lăsându-se într-un genunchi și îndreptând țeava butucănoasă spre pod.

Suieratul rachetei fu scurt, înecat imediat de bubuitura produsă de impactul ei în partea din față a camionului. Urmă o detunătură bruscă, la explozia benzinei, și bucăți de metal, pânză și carne erupseră deasupra podului, căzând în râu și peste ceea ce mai rămăsese din vehiculul în flăcări. Prin fum i-am văzut pe paznicii rămași și pe prizonierii lor, stând majoritatea nemișcați și holbându-se cu uimire neîncrezătoare.

Am sărit în cabină, unde Nyembo se desfășura din poziția lui chircită.

— Dă-i drumul, i-am spus lui Knox-Brown, în timp ce eu și congolezul ne descâlceam membrele.

Camioneta prinse viteză și am aruncat o ultimă privire spre pod, întrebându-mă dacă și când vor începe jeep-urile să ne urmărească și dorindu-mi să nu o facă. Măcar așa bieții diavoli care-și așteptau rândul lângă parapet urmau să aibă parte de o amânare a execuției sau de o moarte mai rapidă.

Capitolul 5

Nu se vedea nici un semn că am fi fost urmăriți și mi-am permis câteva momente de satisfacție față de modul în care se desfășuraseră lucrurile. Trecusem de barajul rutier și mergeam pe drumul ales de noi, toate acestea fără ca noi sau credinciosul Dodge să fi suferit vreo pagubă. Era adevărat, acum aveam inamici atât în față, cât și în spate, dar noi, cei care ne înrolasem în SAS, nu o făcusem în căutarea unei vieți liniștite.

Am urmat râul agitat cale de vreun kilometru și de două ori am avut impresia că zărisem un corp purtat de curent. Apoi, drumul coti brusc, depărtându-se de râu și urcând înapoi în junglă. Mugetul apei se stinse încet, până când liniștea dintre copaci mai fu întreruptă doar de țipetele maimuțelor și de trecerea noastră prin bălți.

Soarele nu reapăruse după ultima ploaie și acum începu să plouă din nou, la început încet și apoi cu o violență din ce în ce mai mare. Drumul era protejat aproape în permanență de frunzișul de deasupra, dar pe porțiunile unde se vedea cerul, suprafața lui devenea ca un lac, iar noi eram nevoiți să avansăm foarte încet, ca și cum ne-am fi târât. În spate, Sheff, Gonzo și Paul, uzi leoarcă, își țineau privirile ațintite spre drumul din spate, dar eu nu mă așteptam să vadă vreun semn de urmărire, cel puțin pentru încă o vreme. Urmăritorii aveau nevoie de timp ca să dea la o parte camionul ars din drumul jeep-ului, iar ofițerul comandant fusese ucis, așa că era probabil ca oamenii lui să se certe încă între ei în legătură cu ce aveau de făcut în continuare. Trebuiau să se gândească la prizonieri, să-și informeze superiorii, să-și consulte propriul instinct de supraviețuire. Nu vroiau să sfârșească ca cei de la barajul rutier.

Împotriva acestei variante, exista posibilitatea ca Yumbi să găzduiască o mie de soldați și ca un ofițer rebel energic să fi organizat deja o mare parte dintre ei într-o poteră congoleză care să fie deja pe urmele noastre. Dacă era așa, singurul avantaj era acela că ei aveau mai multe vehicule decât noi, pe care să fie nevoiți să le tragă prin nămol.

Nu înaintam cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, când ne-am cufundat în prima groapă, ca o navă uriașă alunecând pe rampa de lansare și apoi în mare. Knox-Brown condusesse bine, uitându-se prin parbrizul udat de ploaie cu o hotărâre impresionantă întipărită pe trăsăturile lui de băiețandru, dar nici el, nici eu nu am văzut pericolul decât după ce era deja prea târziu. Se auzi un fel de sunet puternic

ca de sugere, și camionul se așeză ușor în mărul cleios, ca un hipopotam foarte fericit.

Am ieșit cu toții cu greu pe zona de pământ relativ uscat și ne-am oprit acolo, privind vehiculul copleșit de nămol. M-am trezit dorindu-mi să trăiesc acel moment alături de toți prietenii care bombăneau mereu cât de greu era să mergi prin Londra în astfel de zile. Trecuse ceva vreme de când văzusem ultima dată un Escort scufundat până la osie în rahat, în mijlocul lui Mile End Road.

Gândul trecu. Acum ploua mai tare, stropindu-ne cu picături suficient de mari ca să adăpostească câte un peștișor de aur fiecare. În clipa aceea, un urlet puternic răsună în junglă, în dreapta noastră. Nu părea să fie o maimuță.

— A văzut cineva *Jurassic Park*? întrebă Sheff.

Paul oftă.

— Ziua asta devine din ce în ce mai rea, spuse el încet, ceea ce-i făcu pe Sheff și Gonzo să izbucnească în râs.

Knox-Brown se încruntă la ei. Nyembo le oferă un zâmbet la fel de nedumerit.

M-am uitat în spate, pe drum, așteptându-mă acum să-i văd pe urmăritori apărând în orice clipă, dar nu se vedea decât canalul picurător dintre copaci și fâșia de nori întunecați de deasupra capului. În spatele nostru nu se vedea nici o curbă, așa că i-am spus lui Paul să caute un loc bun de observare, la vreo cincizeci de metri în spate, pe drum. Ar fi fost mai bine să trimit doi oameni, plus alți doi la aceeași distanță în fața noastră, dar aveam nevoie de toți mușchii disponibili ca să scoatem camionul din nămol.

— Să trecem la treabă, am spus obosit și, după un cor inevitabil de mârâituri, ne-am apucat de muncă.

După jumătate de oră de încordări și strădanii am luat prima pauză, sprijinindu-ne cu toții de spatele camionului, ca să-l împiedicăm să alunece înapoi. Sheff reuși să fumeze o țigară printre gâfâituri și o clipă mi-am dorit să nu mă fi lăsat de fumat – poate că o țigară m-ar fi calmat. Diversele încercări ale zilei mă copleșeau în cele din urmă și în acel moment

simțeam că explodam de furie, împotriva tuturor, oameni și lucruri. Eram furios pe mine pentru că intrasem în Regiment, pe ticăloșii din guvern care mă trimiseseră în acest loc, în mijlocul pustiului, pe Mobutu, care condusesese țara timp de treizeci de ani și lăsase drumurile în această stare. Nu uitam nici blestemata aceea de ploaie, care nu se mai oprea, și nici nenorocita de junglă care ne înconjură.

Am realizat că întunericul de deasupra noastră nu se datora numai norilor – se lăsa seara. Și dacă acest drum nu se transforma brusc într-o autostradă de beton, ne mai aflam încă la șase ore cu mașina de destinația noastră. Nu puteam risca să călătorim pe întuneric, ceea ce însemna că trebuia să găsim un loc în care să ne facem tabăra pentru noapte, lângă drum. Preferabil după ce lăsam în urmă cât mai multe bălți, între noi și rebeli.

Fețele din jurul meu nu prea străluceau de fericire, la acea perspectivă. De fapt, toți arătau ca și cum ar fi stat sub duș câteva ore.

— Isuse, sper să-i ajungem din urmă cât mai curând pe oamenii de la clinică, murmură Sheff. Ne-ar putea ajuta la săpat, adăugă el, în cazul în care cineva nu înțelesese motivul preocupării lui.

De fapt, avea dreptate, mi-am spus. Probabil că exista un gen de Lege Rutieră Congoleză, în care viteza putea fi calculată funcție de proporția de săpători pe tonă de greutate a vehiculului. Sau ceva de genul acesta. Un jeep cu patru săpători ar fi călătorit probabil de două ori mai repede decât unul cu numai doi, și așa mai departe. Am încercat să le împărtășesc această teorie camarazilor mei, dar s-au uitat la mine ca și cum responsabilitatea conducerii ar fi reușit până la urmă să mă zdrobească.

Reușisem aproape să scoatem camionul și ne pregăteam pentru o ultimă opintire, când prin ploaie se auzi zgomotul unor vehicule care se apropiau. Aproape că îmi venea să râd de exactitatea sincronizării. Exact în clipa în care aveam nevoie de toate armele posibile, toți, cu excepția lui Paul,

eram ocupați să oprim camionul să alunece din nou în acea baltă din care ne trebuise aproape o oră ca să-l scoatem.

— Sus cu el, le-am spus celorlalți, abandonându-i atât pe ei, cât și Dodge-ul.

Mi-am luat MP5-ul și am pornit înapoi pe drum, spre Paul. Ploaia părea să se potolească, dar apusul prelua rolul norilor întunecați și vizibilitatea era mai rea ca oricând. Tot ce puteam să văd din vehiculele care se apropiau erau două perechi de faruri neclare, care semănau cu ochii unei broaște uriașe.

Înaintau cu prudență și m-am întrebat de ce avansa, de fapt, o forță atât de mică. Nu observaseră ce se întâmplase cu camionul de pe pod sau sperau că aveam numai un singur aruncător M72 de unică folosință? Poate că restul armatei rebele, inclusiv ofițerii, urmau la o distanță respectabilă acești doi miei de sacrificiu, dar părea improbabil, și chiar dacă ar fi fost așa, reacția noastră ar fi fost aceeași. Așteptam pe o cărare dreaptă și îngustă, prin junglă, și singurul vehicul în care puteam trage era cel din față.

Era la vreo sută de metri depărtare, cu ocupanții lui abia vizibili în spatele celor două orbite galbene, când i-am făcut semn cu capul lui Paul. El apăsă pe trăgaci și partea din față a jeep-ului explodă într-o mulțime de flăcări portocalii, trimițând forme fantomatice în sus, în ploaie. Se auzi sunetul scos de niște bucăți grele ce cădeau în frunziș și ceea ce rămase din jeep păru să se scufunde cu un oftat, în timp ce flăcări sporadice licăreau în jurul lui.

În spatele lui, pe drum, cei doi ochi de broască rămași reduceră viteza. Șoferul lui trecuse în marșarier cu o promptitudine de invidiat. Dar modul în care păstra direcția lăsa de dorit. Cele două lumini se arcuiră dintr-o dată spre stânga, se auzi zgomotul frunzișului zdrobit și apoi o bufnitură puternică, când partea din spate a vehiculului intra în contact cu trunchiul unui copac. Câteva secunde mai târziu auzirăm dupăitul unor picioare care alergau pe cărarea acoperită de apă și după aceea se lăsă tăcerea.

Ne-am dus la jeep-ul deteriorat și am reușit, cu oarecare dificultate, să-i găsim rămășițele ocupanților lui. Mi-am spus că eram ușurat că toți cei patru bărbați erau morți – în definitiv nu eram în stare să îngrijim niște inamici răniți. Totuși, un mort este un mort, indiferent cât de convenabilă și de necesară a fost moartea lui, și acele cadavre contorsionate însemnaseră și ele ceva pentru cineva.

În spate, la balta de nămol, ceilalți se sprijineau cu spatele de camioneta salvată, recăpătându-și cu greu respirația și purtându-se ca și cum eu și Paul tocmai veneam de la o plimbare pe drum.

Paul realiză brusc că încă mai avea în mână M72-ul folosit, se uită în jur și-l aruncă în junglă.

— În stilul acesta, le vom termina pe toate patru până mâine, la ora asta, zise Sheff.

Dintr-o dată am observat că ploaia se oprise. Privind în sus, la banda de cer vizibilă, am văzut chiar puțină lumină, ca și cum soarele dădea o ultimă luptă ca să fie zărit, înainte să se retragă pentru noapte.

— Va trebui să ne facem tabăra în junglă, la noapte, am spus. Hai să mai mergem cincisprezece minute – dacă ne permit gropile cu nămol – și apoi să ieșim de pe drum.

Ne-am urcat din nou la bord și am înaintat încet pe drum, improșcând apă în toate direcțiile, fără să întâlnim nici o groapă mai mare și abia venindu-ne să credem ce noroc aveam. Mersesem încă vreo patru kilometri, când în peretele junglei din stânga noastră apărură începuturile unui luminiș. După vreo zece minute de ciopârțit cu macetele, creară un spațiu suficient de mare ca să trecem cu camioneta prin el. După ce am petrecut un interval de timp egal ca să ștergem urmele trecerii noastre, am intrat cu Dodge-ul mai adânc în junglă, operațiune care se dovedi mult mai ușoară decât ne așteptasem. Pământul, deși deseori moale, era mult mai uscat decât drumurile cu care eram obișnuiți, și copacii erau în general suficient de depărtați ca să putem trece cu camioneta. De două sau de trei ori un grup mai compact de copaci ne

obligă să ne retragem și să ne recalculăm ruta, dar în general era ca și cum am fi condus printr-un hol plin de coloane, deși era vorba de niște coloane cu rădăcini ieșite în afară, care amenințau suspensiile mașinii. Eram obligați să mergem cu farurile aprinse la maxim, dar mă îndoiam că rebelii aveau să mai trimită alți oameni după noi – cel puțin nu înainte de dimineață – iar din câte știam, nimeni altcineva nu se afla în apropiere.

Eram mai îngrijorat să nu ne rătăcim, decât să nu fim zăriți. Se știe că în junglă te poți pierde foarte ușor, iar această zonă, în general lipsită de denivelări, era chiar mai favorabilă decât altele. Mă bazam pe busolă ca să păstrez o direcție de înaintare relativ sudică și speram că dimineață, mergând în sens invers, nu vom avea probleme să regăsim drumul.

Mergeam de aproape zece minute și eram cam la un kilometru de drum, când ne trezirăm la marginea unui luminiș. Soarele tocmai apusese în lumea de afară, dar am reușit să zăresc câteva șiruri înalte de bambus, care erau ideale pentru aranjarea unor schelete în formă de A, pentru dormit.

— Încă cincizeci de metri, i-am spus lui Paul, care opri în cele din urmă Dodge-ul într-un amfiteatru natural, înconjurat de copaci înalți și liane groase ca niște cabluri.

În bolta de deasupra le auzeam pe maimuțe discutând despre sosirea noastră, și niște cocoloașe care semănau foarte bine a rahat începură să ricoșeze din capota mașinii, însă am refuzat să ne lăsăm alungați. Paul și Sheff plecară să taie bambusul necesar, în timp ce Gonzo se ocupa de problema urgentă a ceaiului. Nu fusese o zi memorabilă, din perspectiva mâncării și băuturii. Nyembo stătea degeaba, cu o expresie care părea să spună: „Cum naiba am intrat eu în chestia asta?”, dar când i-am zâmbit, nu se putu abține și îmi răspunse tot cu un zâmbet.

Knox-Brown părea și mai îngrijorat. Totuși, se comportase mai bine decât mă așteptasem la pod și aproape că eram gata

să-l număr printre cei zece la sută angajați ai MI6 pe care-i întâlnisem în carieră și care nu erau niște amatori absoluți.

— Cred că ar trebui să vorbesc cu Kinshasa, spuse el, când mă văzu privind-l.

— Acesta era următorul lucru pe ordinea de zi, am spus și m-am dus după stația radio, care petrecuse cea mai mare parte a zilei între picioarele mele, pe podeaua cabinei.

Când am ridicat-o, am auzit un clipocit și am realizat, pentru prima dată, că stătea în câțiva centimetri de apă. Am oftat și m-am înjurat singur câteva clipe, dar fără prea multă convingere – fusese o zi în care observai dacă ceva era uscat, nu dacă era ud.

Și era posibil să meargă încă, mi-am spus, în timp ce o căram spre luminiș și spre o porțiune de cer înspre care puteam îndrepta antena. Norii dispăruseră, lăsând în loc un spațiu plin de stele. Dacă nu ar fi fost insectele care bâzâiau în jurul meu, aș fi putut chiar să savurez momentul.

Stația era moartă definitiv, bineînțeles, fapt acceptat mult mai greu de Knox-Brown decât de mine. I-am vorbit despre vulnerabilitatea notorie a dispozitivului la umezeală, dar el era mai impresionat de faptul că ne aflam în mijlocul unei păduri tropicale congoleze, cu aceleași șanse de a lua legătura cu baza ca și ET.

Îi înțelegeam punctul de vedere.

— Când vom avea nevoie, vom trece pe la una dintre misiuni, i-am spus, cu mai multă veselie decât simțeam. L-ai auzit pe părintele Laurent – toate misiunile au stații radio.

Îmi aruncă o privire gen Tintin și plecă în direcția taberei, lăsându-mă să mă întreb dacă avea rost să car după mine o stație radio stricată, tot restul drumului prin Africa. Probabil că nu, mi-am spus, sprijinind echipamentul ofensator de un copac și folosindu-l drept scaun. Stomacul îmi mârâia de foame, dar nu-mi venea să părăsesc dunga de cer înstelat, în favoarea îmbrățișării umede a junglei. Și poate că dacă stăteam acolo, unul dintre ceilalți avea să-mi facă și mie

culcușul, una dintre sarcinile ale cărei taine nu le stăpânisem niciodată pe deplin.

Singura problemă în chemarea unui elicopter de la emițătorul uneia dintre misiuni era găsirea unei misiuni de la care să sunăm. Iar cum această necesitate nu avea să apară decât după ce-i găseam pe oamenii de la clinică, unul dintre ei trebuia să știe unde se aflau diversele misiuni din zonă, așa că asta nu reprezenta o problemă. Consideram că nu aveam de ce să ne temem din cauza forțelor rebele din spate, cel puțin pentru o vreme, așa încât, chiar și fără radio, singura noastră problemă reală erau sârbii. Simțindu-mă oarecum îmbărbătat de aceste gânduri, am ridicat stația și m-am dus să mă alătur celorlalți.

Erau cu toții prea ocupați să-și dea cu alifie contra țăntarilor ca să facă un culcuș și pentru iubitul lor conducător, așa că am petrecut următoarele douăzeci de minute încercând să creez obișnuita operă de artă din bambus și liane. Insectele bâzâiau, învârtindu-se în jurul nostru, dar Nyembo părea imun la atacurile lor, cei patru din Hereford aveam plasele de țăntari, iar Knox-Brown era fericit de luxul oferit de scaunul din față al Dodge-ului, sau cel puțin se arătă mulțumit până când descoperi că geamurile nu se închideau bine. Realizând că era condamnat să joace rolul unui *plat du jour* în acea noapte, omul nostru de la Kinshasa se unse cu destulă alifie contra țăntarilor cât să topească și un costum spațial, cu atât mai mult pielea umană, așa că m-am trezit temându-mă pentru tenul lui tineresc, la sosirea dimineții.

Gonzo anunță că cina era gata și ne-am așezat cu toții în cerc, ca niște cercetași, ca să mâncăm hrana congelată. Avea un gust destul de bun, ceea ce dovedea doar cât de flămânzi eram. Cănille de ceai dulce și fierbinte pe care le goleam țineau pasul cu cantitatea de lichid pe care o pierdeam prin transpirație. Acum era aproape șapte treizeci seara și umiditatea părea mai rea ca oricând.

În timp ce plezneau cele câteva sute de țânțari care intraseră pe orbită în jurul capului meu, mi-am dat seama, dintr-o dată, că ne aflam pe teritoriul zairez doar de puțin mai mult de douăzeci și patru de ore. Și se mai spune că timpul zboară când te simți bine.

După ce am terminat masa, cei patru membri ai SAS-ului ne-am curățat cu grijă armele – o necesitate zilnică în junglă – și ne-am schimbat în niște haine uscate la fel de esențiale. Knox-Brown și Nyembo le împrumutaseră pe ale lor de la clinică, și din modul în care cele două rânduri de haine atârnavă pe unul și stăteau strânse pe celălalt, am dedus că Barry Moir și Andy Waterson erau extrem de diferiți ca statură.

Apoi, toți în afară de mine se urcară în culcușul agățat la o distanță decentă de podeaua junglei și, după ce schimbă câteva glume, insulte și speranțe pentru ziua următoare, căzu fiecare în tăcerea lui individuală. Hotărâsem să preiau eu primul schimb și după o plimbare în jurul unui perimetru imaginar, m-am așezat pe podeaua cabinei Dodge-ului, cu picioarele bălângănindu-se deasupra pământului umed al junglei. Șansa apariției unor vizitatori nocturni era extrem de mică, dar consecințele probabile, în cazul în care mă înșelam, erau suficient de urâte ca să justifice pierderea a două ore de somn pentru fiecare.

După scurt timp, diversele tipuri de sforăituri se adăugară la colecția de clicuri, bâzâituri, urlete și țipete pe care le oferea obișnuita viață de noapte a junglei și pentru prima dată m-am lăsat aproape sedus de ciudățenia absolută a acelui loc. Îmi imaginam o Louise mai mare stând acolo alături de mine și descoperind toate acestea ca pe o minune a copilăriei. Claustrofobia mea obișnuită păru să se mai domolească puțin.

Gonzo ne spusese mai devreme că în jungla din estul Zairului încă mai trăiau pigmei, deși nu și în această zonă, după părerea lui. Ei nu descoperiseră niciodată cum să facă focul, spunea el, dar nu aveau nevoie de mijloace moderne,

cum erau chibritul sau bricheta, pentru că fiecare trib își transporta flacăra prin pădure de sute de ani, aprinzând fiecare foc din tăciunii celui dinainte.

Gonzo, care preluase ultimul schimb, ne trezi pe toți chiar înainte de răsărit, cu o ceașcă de ceai la pat. După aceea, ziua se deterioră rapid. Există puține lucruri mai rele decât să te schimbi în niște haine ude, dar unul dintre ele este să privești un șarpe pestriț amenințător alunecând printre picioarele tale, tocmai când îți faci nevoile de dimineață. Șarpele dispăru la fel de repede cum apăruse și mai târziu am aflat că era una dintre cele mai inofensive reptile ale naturii, dar eram gata să jur că blestematul îmi răpise câteva luni de viață în acele câteva secunde. Am stat acolo ghemuit o eternitate, care durase probabil mai puțin de un minut, ascultând cum inima îmi bubuia ca un timpan și întrebându-mă dacă nu cumva șocul mă constipase pe viață.

Când m-am întors la ceilalți aproape îmi revenisem, iar când le-am spus pe un ton indiferent că tocmai văzusem un șarpe de doi metri – doar o mică exagerare – ei erau prea absorbiți de batjocorirea micului dejun ca să mă bage în seamă. Knox-Brown era ocupat cu scărpinarea unei recolte sănătoase de ciupituri noi și am observat bucuros că alifia contra țăntarilor nu-i dizolvase fața într-unul din acele peisaje lunare din filmele de science-fiction cu buget mic.

Lumina era acum filtrată de boltă și maimuțele se pare că se treziseră și ele, căci din când în când câte un nou duș de rahat ateriza undeva în apropiere. Stăteam cu toții în cerc, acoperindu-ne cămile de ceai cu mâinile și făcând speculații asupra deliciilor zilei care urma. Nyembo credea că ne aflam la vreo cincisprezece kilometri de Ongoka, unde știa că exista un feribot ce trecea Lowa.

— Un feribot pentru mașini? l-am întrebat.

El aprobă din cap.

— Două mașini și un camion, zise el.

— Și dacă nu merge? întreabă Knox-Brown.

Ca și mine, probabil că era obișnuit cu Londra, unde anularea călătoriilor erau mai mult o regulă, decât o excepție.

— Aduci ne facem chiar noi unul, am răspuns, încrezător.

Poate că nu eram cel mai bun constructor de paturi suspendate din lume, dar știam cum să leg suficient de mulți bușteni la un loc ca să care șase oameni și o camionetă peste un râu de mărime medie.

— Cum e râul la Ongoka? întrebă Sheff, amintindu-și, spre deosebire de mine, de apele de la Yumbi.

— Liniștit, zise repede Nyembo. Nu ca la Yumbi.

Gonzo avea în minte o altă potențială problemă.

— Dacă feribotul nu merge, atunci s-ar putea ca sârbii să fie încă pe partea asta a râului, zise el.

— Nici măcar nu suntem siguri că au mers în direcția asta, adăugă Sheff cu pesimism.

— Trebuie să fi venit înapoi, am insistat eu.

— Trebuie să fi venit înapoi, spuse Nyembo ca un ecou îndatoritor.

— Iar noi nu vom ataca orbește, am completat.

— OK, acceptă Gonzo. Deci, presupunând că feribotul merge, că ei nu sunt acolo și că nu l-au distrus după ce au trecut...

— N-ar fi făcut o astfel de prostie, am spus eu. Dacă nu reușesc să treacă Congo, vor trebui să se întoarcă tot pe aici.

Gonzo ridică din umeri.

— Asta dacă ei gândesc în perspectivă. Dar să zicem că l-au lăsat acolo pentru noi, atunci este la vreo treizeci de kilometri de Poma, nu? Dacă gropile de nămol ne permit, putem ajunge acolo până la prânz...

— Ce gen de loc este? l-am întrebat pe Nyembo.

El ridică din umeri.

— Un oraș mic. Un sat mare.

— Mai mare decât Punia? am întrebat, folosind singurul punct de referință comun de care dispuneam.

— Nu, nu. Punia este de două ori... poate de trei ori mai mare decât Poma.

Pământul dintre noi era suficient de umed ca să poți desena pe el. Am rupt o ramură uscată și i-am întins-o.

— Trasează o hartă.

El mă privi cu îndoială, dar începu să deseneze.

— Acesta este râul, zise el, trasând o linie lungă.

— Cât e de lat? întrebă Sheff.

— E lat. Poate de vreo doi kilometri.

Trasă o altă linie curbă.

— Acesta este drumul – se curbează sub dealul acesta...

Desenă un semicerc larg, care aproape atingea râul.

— ... și apoi devine strada principală a orașului, între vechile clădiri belgiene și doc. Restul orașului este pe deal, în spatele străzii principale.

Priveam cu toții diagrama, încercând să ne imaginăm realitatea.

— Dacă tu ai fi Mejanic și nu ai putea trece râul, ce ai face? l-am întrebat.

— Eu aș construi plute, cât de repede aș putea, spuse Gonzo. Și aș prelua una din clădirile coloniale, transformând-o în cartierul meu general.

— Sună rezonabil, am recunoscut eu. Și după ce ai trece râul? Ai continua să mergi spre vest?

— N-ar avea nici un rost să stau pe loc. Ori aș pleca acasă, la Big Mama, în Kinshasa, ori m-aș îndrepta spre graniță, iar după cum merge războiul, m-aș gândi foarte serios să o șterg și aș căuta o cursă convenabilă. Trebuie să existe piste de decolare în zonă, poate și un avion de transport pe care să-l poată fura.

— Dacă vor găsi unul, nu va fi prea bine pentru ostateci, am gândit eu cu voce tare.

Folosirea lor ca marfă de schimb nu ar mai fi fost utilă, iar Mejanic nu părea genul de om care să lase martori în urmă.

— Să sperăm că cei de la feribot sunt cu toții în grevă, zise Sheff, ridicându-se în picioare. Hai să mergem, zise el brusc, cu o grabă simulată. Caleașca ne așteaptă, declamă,

îndreptând un braț în direcția camionetei acoperită de noroi. Drumul se întinde în fața ochilor noștri nerăbdători!

Zece minute mai târziu înaintam încet pe solul junglei, spre gaura pe care o făcusem în vegetația secundară care mărginea drumul. Cum soarele urca acum din nou pe cer, prin boltă trecea suficientă lumină ca să vedem urmele pe care le lăsase Dodge-ul în noaptea precedentă. După ce verificărilor cu grijă dacă mai existau alte semne de trafic, am intrat pe drum și am pornit încet spre vest. Era o dimineață frumoasă, chiar și pentru „junglo-fobi”. Acoperișul de frunze de deasupra noastră semăna cu un geam de sticlă colorată, pictat în mii de nuanțe de verde, iar fuioarele de ceață care se înălțau spre el păreau total nepământești, ca și cum ar fi fost scoase dintr-un roman cu cavaleri și vrăjitoare.

La un nivel mai practic, n-am mai întâlnit gropi de nămol de mărimi epice. Pe primii zece kilometri am fost nevoiți să coborâm de trei sau patru ori și să dăm un umăr de ajutor prietenesc Dodge-ului, dar nu am mai avut parte de experiențe de genul „ba vezi roțile, ba nu”, ca în ziua precedentă.

Trecurăm prin câteva sate aflate la marginea drumului. Primele două păreau pustii, dar fumul încă plutea în aer deasupra unui luminiș, și Nyembo presupuse că localnicii se ascunseseră. Fie oamenii din al treilea sat erau făcuți dintr-un material mai dur, fie sistemul lor de avertizare se defectase, pentru că la trecerea noastră, un grup de săteni discutau fericiți pe o grămadă de cauciucuri, la marginea drumului. Nu părură prea încântați să ne vadă, dar se luminară puțin când Nyembo le spuse că eram englezi, și aproape că mă așteptam să-i aud vorbind de Gazza. Nu o făcură, dar Nyembo obținut două informații importante: se părea că convoiul sârb trecuse prin sat în după-amiaza precedentă, iar feribotul peste Lowa de la Ongoka funcționase, cel puțin până ieri.

— Deci au trecut, am murmurat.

— Așa se pare, spuse Gonzo.

Am parcurs foarte încet ultimii cinci kilometri, pentru că Nyembo nu era prea sigur că va recunoaște ultima curbă și nu vroiam să ne anunțăm sosirea decât după ce examinam locul. Ca de obicei, nu întâlneam nici un fel de trafic din direcție opusă. Se părea că drumurile din Zair fuseseră rezervate pentru uzul nostru personal, în ultima zi și jumătate. Bineînțeles, asta însemna de fapt că eram singurii oameni din țară suficient de tâmpiți ca să mergem cu mașina prin acel teren al nimănui schimbător, care se întindea între rebelii care avansau și trupele guvernamentale care se retrăgeau. Toate celelalte mașini erau ținute departe de drum, parțial pentru evitarea sechestrării instantanee a vehiculului, parțial pentru a-l scuti pe șofer de posibilitatea unui contact cu soldații vreuneia dintre armate.

Totuși, era o zi frumoasă, și prima imagine a râului, la Ongoka, văzut printr-un tunel lung de copaci care vărsa practic drumul în apă, îmi aminti de poveștile cu Tarzan pe care obișnuia să mi le citească unchiul Stanley când eram mic. Totul părea atât de pașnic: pădurea sclipitoare, drumul scăldat în soare, râul larg și dărele de fum ce se înălțau deasupra satului de pe malul opus. Nu vedeam nici un hipopotam bălăcindu-se la umbră sau crocodili gata să se lanseze de pe malurile pline de nămol, dar eram sigur că erau acolo. Aceasta era Africa copilăriei mele, în toată frumusețea ei exotică. *Tarzan și sârbii*, mi-am spus – un film al cărui timp tocmai venise.

Înapoi în lumea reală, contingentul britanic coborî din Dodge, lăsându-l pe Nyembo să conducă ultima sută de metri până la marginea râului, unde apăsă de câteva ori claxonul. Noi l-am urmat pe jos, rămânând în umbrele de la marginea junglei și sperând că sârbii nu scufundaseră toate feriboturile în urma lor și că va apărea cineva la chemarea lui Nyembo.

Și apărură. Râul avea vreo trei sute de metri lățime în acel punct și cei trei bărbați de la bordul feribotului de lemn avură nevoie de câteva minute ca să-l treacă peste apa roșie-maronie care se învolbura ușor. Zâmbetele cârmacilor

dispărură când văzură mai mulți soldați europeni apărând din junglă, dar Nyembo le explică repede că nu eram sârbi, francezi, belgieni sau alt grup cărora ei puteau să-i poarte pică, iar acest argument – împreună cu armele pe care le căram – îi convinse pe congolezi să ne acorde beneficiul îndoielii. Urcarăm camioneta la bord și începurăm traversarea, Sheff și Paul ajutând la lanț, în timp ce eu și Gonzo examinam cu privirile malul de vizavi, în eventualitatea unei ambuscade puțin probabile.

Nyembo află că fusese nevoie de patru drumuri pentru ca sârbii să treacă râul și, da, într-unul din vehicule erau femei – una albă, una africană și una din Asia. Pentru o clipă m-am temut că cele două asistente fuseseră deja ucise, dar apoi mi-am dat seama că nu aveam nici un motiv să cred că ele fuseseră albe. Experiența mea din spitalele britanice din ultimii ani ar fi trebuit să mă conducă exact la o concluzie contrară, iar faptul că nu mă gândisem la asta ne-ar fi putut costa mult. Am fi putut pierde ore întregi căutând prizonieri albi care nici măcar nu existau, trecându-i cu vederea pe cei negri care existau.

Mă simțeam stupid și destul de îngrijorat – există puțini oameni mai înclinați spre rasism decât slavii și mă așteptam ca sârbii să-și trateze foarte rău prizonierii.

L-am plătit pe cârmaciul șef – ajutoarele erau fiii lui mai mari – cu banii pe care-i găsisem pe podeaua clinicii, am urcat din nou în credincioasa noastră camionetă și, cu mine la volan pentru prima dată, am început ceea ce speram să fie ultima rundă a călătoriei noastre spre vest. Satul părea gol și Nyembo știa de ce.

— Sârbii au împușcat o femeie aici ieri, zise el. Așa mi-a spus barcagiul.

— De ce au împușcat-o? am întrebat, dar aș fi putut să ghicesc răspunsul.

— Fără motiv, zise Nyembo. Doar ca să-și încerce puștile.

M-am gândit la conflictul pe care-l avusesem cu niște vânători germani în munții din Kirghizstan, cu un an înainte.

Aceștia ucideau numai specii pe cale de dispariție, ceea ce părea un fapt banal, în comparație cu folosirea oamenilor drept ținte de exercițiu. Începusem să-mi doresc tot mai mult să-l întâlnesc pe colonelul Mejanic, chiar și numai pentru a-i cere cu împrumut exemplarul lui din Convenția de la Geneva.

Lăsarăm satul tăcut în urmă și ne afundarăm din nou în junglă. Trecuseră numai câteva minute de la dispariția soarelui, dar nori negri umpleau deja porțiunea de cer pe care puteam să o vedem, și până s-apuci să zici „Radovan Karadzic”, începu să plouă cu găleata și Dodge-ul începu din nou să plutească. De data aceasta, totuși, ploaia se opri la fel de brusc cum începuse, norii se îndepărtară ca un acoperiș rabatabil, lăsând în loc cel mai albastru cer și, spre disperarea mea, Gonzo și Sheff începură să cânte „Dancing Queen”, în spate. Fața lui Nyembo reflecta perfect șocul cultural, Knox-Brown probabil că își dorea să fi rămas acasă și îmi puteam imagina perfect fața lui Mejanic, când gărzile lui aveau să-i raporteze apropierea unor imitatori ai grupului ABBA. Spre norocul tuturor, nu știau decât cuvintele unui vers.

După încă o jumătate de oră, Nyembo ne anunță că aproape ajunsesem.

— Mai sunt vreo doi kilometri, zise el, în timp ce treceam pe lângă un luminiș mic cu trei colibe.

Mi se părea o distanță foarte mică. Jungla nu poate fi numită un loc silențios, dar zgomotele mecanice au un timbru aparte, iar dacă Mejanic și oamenii lui se aflau încă pe această parte a râului, vroiam să fiu sigur că nu ne auzeau venind. Am scos mașina din viteză și am condus cu motorul oprit pe panta lină, căutând un loc potrivit ca să ne ascundem. În dreapta apăru brusc un drum și mai noroiu și, după o ezitare de câteva secunde, am decis că era mai potrivit decât drumul pe care ne aflam. Am virat Dodge-ul și am început să coborâm, alternând patinajul cu pleoscăitul prin nămol, împingând la o parte văluri succesive de ramuri atârnaătoare. După vreo două sute de metri, între copacii din

stânga apăru brusc o gaură și am cotit într-un luminiș, aproape îngropând camionul în ferigi și puieți tineri. Deasupra frunzișului se vedea un acoperiș roșu de tablă ondulată, dar restul clădirii fusese cotropită de vegetație.

Nu era cea mai bună parcare de mașini pe care o văzusem, dar părea ieftină.

Ne-am strâns în partea din spate a camionului, ca să discutăm. Nyembo presupunea că drumul pe care tocmai îl abandonasem se curba în jurul dealului de pe marginea râului căruia îi datora Poma existența. Dacă el o lua pe acel drum, spuse Nyembo, putea intra în sat din spate, ca să-i întrebe pe localnici dacă sârbii mai erau acolo. Dacă erau...

În acel punct l-am oprit.

— Dacă mai sunt acolo, vreau să te întorci imediat aici, i-am spus. S-ar putea să te recunoască cineva de la clinică, ceea ce e probabil să nu fie prea bine pentru sănătatea ta, sau a noastră.

— Dar pe *mine* nu m-ar recunoaște nimeni, se oferă Paul, ceea ce mă scuti să fac aceeași sugestie.

În ochii lui se citea un ușor amuzament, ca și cum ar fi intuit deja reticența mea în folosirea camuflajului lui natural.

— Avem hainele uscate pe care le-am luat de la clinică, continuă el.

— Atâta timp cât nu începi să cânți „*God Save the Queen*”, murmură Sheff.

— Nici o șansă – sunt republican.

— Ei bine, mă bucur că am rezolvat și asta, am spus, uitându-mă la ceas.

Era aproape trei, ceea ce însemna că ei doi mai aveau la dispoziție doar ceva mai mult de trei ore de lumină, pentru explorare.

— Avem nevoie de un punct de observare, i-am spus lui Paul. Preferabil de unul care să nu fie chiar în mijlocul satului.

— OK, zise el, căutând prin valiza în care îngrămădisem hainele, înainte să plecăm de la clinica de cercetare. Astea

cred că sunt bune, murmură Paul.

Câteva minute mai târziu, se învârtea în fața noastră, ca la o paradă de modă, într-o pereche de pantaloni largi albastru-deschis, o cămășă albă cu mâneci scurte și o pereche de sandale.

— Un „Naomi Campbell” masculin, murmură Sheff.

Paul zâmbi și își mută tocul Browning-ului la spate, unde era ascuns de poalele cămășii.

— OK, zise el.

Acum, când venise momentul, Nyembo părea mai puțin entuziasmat de idee, dar reuși încă unul din zâmbetele lui știrbe, înainte să dispară amândoi în marea verde care înconjura Dodge-ul. Cerul de deasupra era încă albastru, ceea ce era bine pentru moment – încă nu mă hotărâsem ce gen de vreme aș fi preferat în acea seară. Dacă de cealaltă parte a dealului existau într-adevăr douăzeci și cinci de mercenari, atunci aveam nevoie de tot ajutorul pe care ni-l puteau oferi elementele naturale. Problema era să ne dăm seama ce ar fi fost de ajutor. Luna ușura mișcarea, atât pentru prieteni, cât și pentru dușmani, ploaia o îngreuna. Singurul ajutor meteorologic care ar fi fost binevenit fără îndoială ar fi fost un trăsnet drept între ochii lui Mejanic, dar probabil că asta ar fi însemnat să cer prea mult.

Nu mi-a plăcut niciodată să aștept, și următoarele două ore nu trecură prea ușor. Nu petrecusem prea mult timp la soare de la sosirea noastră, dar în cabină nu era loc pentru toți patru, ceea ce însemna că fie ne coceam cu rândul sub prelata din spate, fie riscam o întâlnire cu fauna locală, în umbra dintre roți. Nimeni nu părea dornic de discuție, așa că cei trei din față stăteau și își rodeau unghiile, privind prin parbriz frunzișul și gândind. Eu mă gândeam să adopt o viață nouă în viitorul nu prea îndepărtat, o viață care să nu presupună șerpi, uciderea unor oameni sau două râuri de sudoare curgându-mi pe corp neîncetat.

Paul raportă la fiecare jumătate de oră, așa cum îi ordonasem, plus încă o dată din propria-i inițiativă.

Verificările regulate nu aduseră nici o noutate – era clar că nu vroia să riște să ne ofere un comentariu în timp ce mergea pe High Street-ul din Poma, ca să nu fie confundat cu Kate Adie. Intervenția neprogramată urmă unei rafale de armă din apropierea râului – ne anunță doar să nu ne facem griji.

Era aproape cinci și jumătate, iar soarele dispăruse de mult în spatele dealului din fața noastră, când el și Nyembo se întoarseră, amândoi părând încântați de ei înșiși. Urcarăm din nou cu toții în camera de ședințe din spatele Dodge-ului, împărțirăm ceștile de ceai proaspăt fiert și plasele de țânțari, și ne luptarăm pentru dreptul de a sta lângă Sheff, presupunând că era mai bine să mori din cauza fumatului pasiv, decât să fii mâncat de viu de insecte.

— OK, varsă, i-am zis lui Paul, după ce ne așezarăm cu toții confortabil.

Și el vărsă, desenând o hartă pe o bucată de hârtie în timp ce vorbea și arătând locurile, pe măsură ce le pomenea.

La vreo cincizeci de metri depărtare, pe drum, găsiseră o cărare care urca pe deal. Merseseră pe ea și ieșiseră din junglă, după care urcaseră o pantă acoperită de culturi. După scurt timp zăriseră Lowa în stânga, în depărtare, vărsându-se în mult mai largul Congo. Imediat deasupra lor, pe coama plată a dealului, se înălța o biserică, iar în stânga, dincolo de drumul principal ce ieșea din Poma, stăteau doi bărbați, într-un jeep oprit. Paul zâmbi și spuse că fusese gata să se arunce la pământ când îi văzuse, dar își amintise în ultima clipă că ar fi trezit mult mai puține suspiciuni traversând pur și simplu câmpul. Și din câte reușise să vadă, cei doi sârbi, dacă asta erau, abia dacă-l băgaseră în seamă.

El și Nyembo ajunseseră în spatele bisericii, o ocoliseră și se treziseră în capătul unei străzi care cobora în linie dreaptă până în zona docului, lângă râu. Această stradă, deși nu era acoperită cu pietriș, avea de o parte și de alta clădiri de un etaj, cu un aspect destul de solid, dar calitatea caselor scădea rapid pe străzile lăturalnice. Aici casele erau mai mult niște

colibe, cu pereți de nămol și lemn și acoperișuri ruginite de tablă ondulată.

— Tocmai observam toate acestea, când a apărut preotul, din interiorul bisericii, zise Paul. Era puțin cam nervos, dar cred că curiozitatea fusese mai puternică, așa că a ieșit să ne întrebe cine eram.

Paul se uită la mine.

— Am riscat, zise el. Orașul părea mort, toată lumea fiind ascunsă în case, și am presupus că sârbii erau niște musafiri nedoriți. Așa că i-am spus preotului că eu și Nyembo eram de partea rebelilor...

— Cercetași trimiși înainte, zise Nyembo zâmbind.

— Mda. Și l-am rugat să ne spună ce se întâmpla.

Paul zâmbi.

— A fost foarte dornic să ne ajute. Ne-a dus înăuntru și ne-a povestit cum sârbii au sosit ieri seară și că deveniseră isterici când descoperiseră că feribotul era pe partea cealaltă a râului...

— V-a spus de ce fusese dus dincolo? l-am întrebat.

— Fuseseră avertizați de sosirea sârbilor și s-au gândit că după ce-i duceau dincolo, sârbii aveau să ardă feribotul, ca să-i încetinească pe urmăritori. Se pare că este o practică standard pe aici, iar cârmaciul feribotului nu a vrut să-și piardă mijlocul de trai. Oricum, sârbii au ars câteva clădiri, mai mult din cauza frustrării, decât din alt motiv, și câteva dintre femeile localnice au fost duse undeva. Nu există mod de comunicare cu cealaltă parte a râului, așa că nu l-au putut amenința pe cârmaci cu represalii, ceea ce i-a enervat peste măsură.

Se întoarce din nou la hartă.

— Preotul ne-a pus la curent cu restul amplasării. Singurele locuințe luxoase sunt aici, zise el, trasând două dreptunghiuri cu fața la râu, dincolo de drumul care venea de la Ongoka, exact la stânga locului în care ajungea strada care cobora de la biserică. Sunt niște vile europene cu verande, ca cele pe care le-am văzut în Punia. Pe cealaltă parte a

intersecției sunt câteva depozite vechi, cu fața spre docuri, care sunt goale, de când au fugit plantatorii de cauciuc locali. Un alt lucru pe care ni l-a spus preotul este că a auzit multe bocănituri azi dimineață, ca și cum soldații ar fi construit ceva...

— O plută, am spus.

— Nu știa, continuă Paul, și a recunoscut că nu îndrăznise să coboare strada ca să afle.

Zâmbi cu amărăciune.

— Tocmai ne spunea asta, când am auzit focurile de armă de la râu, așa că am hotărât că era bine să fim și noi prudenți. Prin urmare, am coborât prin aceste câmpuri...

Le arată pe hartă.

— ... până la cărarea care ocolește baza dealului, și am urmat-o până la râu, aici. L-am lăsat pe Nyembo acolo, ca să acopere spatele și am înaintat pe lângă depozite, căutând un loc din care să văd bine zona docului. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un cadavru plutind în apă – probabil focul de armă pe care l-am auzit – dar apoi am găsit un loc destul de bun, printre câteva grămezi de plase putrezite, pe un debarcader vechi...

— Asta explică mirosul, murmură Sheff.

— ... iar de acolo aveam o vedere destul de bună. Am numărat treisprezece albi.

Paul zâmbi singur, spunând asta.

— Patru dintre ei stăteau de vorbă pe drum, lângă vile, ca și cum ar fi fost de pază, iar restul erau adunați în jurul plutei pe care o construiau.

Se uită la mine.

— Dar e mai mult o combinație între o plută și o barcă – nu e prea mare și e motorizată. Au găsit două motoare de barcă undeva și le-au fixat la unul din capete.

— E suficient de mare ca să care un jeep? întrebă Gonzo.

— Nu.

— Dar suficient de mare ca să transporte o echipă pe malul celălalt, am sugerat eu. Unde nu vor avea prea multe

probleme să-l convingă pe cârmaci să-și schimbe părerea și să treacă întregul convoi.

M-am întors spre Paul.

— Apropo, unde sunt vehiculele lor?

— Aici, zise el, indicând porțiunea de drum dintre vile și râu. Sunt parcate în linie, cu fața spre nord.

— Nu înțeleg, spuse Sheff. Când vor auzi motoarele, cârmacii vor dispărea în junglă.

— Dar sârbii tot vor face rost de feribot, zise Gonzo.

— Și s-ar putea să nu aibă de gând să folosească motoarele, am spus eu. Poate vor să treacă cu sfoara, și să folosească motoarele doar în caz de urgență. Probabil că nu știu cât de puternic e curentul.

— Iar în acest moment așteaptă întunericul, adăugă Gonzo.

— Așa se pare, am zise eu, simțindu-mă dintr-o dată mult mai optimist în legătură cu atacul de noapte. Iar când ei vor fi în mijlocul curentului...

Sheff îl înghionti cu cotul în coaste pe Gonzo.

— Acum e momentul când vom auzi planul maestrului, spuse el, cu o voce de cunoscător.

Capitolul 6

Am pornit primul pe cărarea noroioasă, încercând să nu mă gândesc cât de prost eram echipați pentru acțiunea pe care trebuia s-o executăm. Mirosul înțepător al nămolului cu care mă mânjisem pe față îmi amintea în permanență că nu aveam cremă de camuflaj, dar acesta era doar un inconvenient minor. Cantitatea mică de arme – în special lipsa materialelor explozive – se putea dovedi un impediment major, în funcție de cât de atenți și de bine înarmați erau

sârbii. Iar eșecul nostru în găsirea unei stații radio bune se putea dovedi fatal, atât pentru noi, cât și pentru oamenii spre a căror salvare ne îndreptam.

Se întunecase de jumătate de oră, dar cerul era încă limpede, iar stelele ofereau o iluminare aproape perfectă pentru scopurile noastre. În privința asta avusesem noroc – un cer fără stele ar fi îngreunat mișcarea, iar unul cu lună ar fi putut să ne trădeze.

Knox-Brown, care insistase să participe, mergea lângă mine. Nu fusese greu să mă convingă – o armă în plus era o armă în plus, și probabil că el câștiga bani mai mulți ca noi. Cu douăzeci și patru de ore în urmă mi-aș fi făcut mai multe probleme față de capacitatea lui de a rămâne calm într-o situație de criză, dar trebuia să recunosc că fusesem impresionat de modul în care se comportase la pod. Totodată, eram plăcut impresionat de cât de puțin încercase să intervină în modul în care conduceam eu acțiunea.

Paul era ultimul în linie, și el era categoric pe lista mea de premieri. Faptul că își făcuse de două ori treaba cu M72-ul nu conta atât de mult cât recunoașterea executată de el în acea dimineață, acțiune care mi se părea că demonstrase un echilibru aproape perfect de îndrăzneală și prudență. Ar fi putut chiar să afle mai multe – locul exact unde se aflau ostatecii, de exemplu – dar nu fără să pună în pericol întreaga operațiune. „Îndrăzneții înving” este motto-ul cel mai potrivit pentru astfel de ocazii, dar să nu uităm ce a însemnat el pentru Brigada Ușoară.

Nyembo vrusese și el să vină, dar nu avea experiență cu armele și era mai probabil să ne încurce, decât să fie un ajutor adevărat. Îl convinsesem că aveam nevoie de cineva care să aștepte la Dodge, îl învățasem cum să folosească unul din emițătoarele noastre Motorola și îl lăsasem să aștepte apelul nostru. Dacă Sheff și Gonzo nu reușeau să fure un jeep, trebuia să ne bazăm pe el ca să vină să ne ia.

Dezbătusem destul de mult dacă mai aveam nevoie de un vehicul sau nu, și în cele din urmă decisesem că plusul de

flexibilitate, împreună cu un spațiu mai mare, contrabalansau necesitatea de a împinge încă un vehicul prin gropile de nămol, atunci când aveam să ne întoarcem spre est, în căutarea unei stații radio. Dacă era cazul, puteam oricând să abandonăm al doilea vehicul, preferabil într-o groapă de nămol, așa încât să dăm de lucru urmăritorilor.

Nu știam dacă sârbii aveau să se obosească să ne urmărească. Dacă aveam noroc, ei urmau să adopte o atitudine indiferentă față de recuperarea ostatecilor lor și să continue să meargă spre vest, mai ales ținând cont că urmărirea noastră i-ar fi adus din nou în fața armatei rebele care avansa. Dar cine știa de ce era în stare o bandă de sârbi furioși? Mi-am amintit că un jurnalist din Bosnia îmi spusese de câți sârbi e nevoie ca să schimbi un bec. Răspunsul era trei – unul care să scoată becul vechi și doi ca să-l înfigă în loc pe musulman.

Mergeam deja de zece minute și jungla de pe marginea drumului fusese înlocuită de niște câmpuri ce păreau destul de neîngrijite. În vârful dealului, biserica mică se profila pe fondul stelelor și speram că preotul neliniștit se ascundea încă înăuntru. Tăcerea din jurul nostru era aproape totală – lăsasem în urmă croncăniturile și urletele ciudate ale junglei, păsările plecaseră la culcare, iar râul vast care știam că se afla imediat dincolo de panta din față, nu scotea mai mult de un murmur adânc. Nici un strigăt sau foc de armă nu deranjaseră noaptea până acum, iar un optimist putea fi iertat dacă gândea că mercenarii erau prea ocupați ca să aibă timp de violuri și crime.

Am continuat să mergem, sperând că eram la fel de invizibili cum ne simțeam, pe fondul câmpurilor întunecate, până când biserica rămase în spatele nostru, în stânga, iar în față se vedea doar întinderea uriașă de apă. În dreapta, jungla ajungea până la râu. În stânga, la vreo cincizeci de metri depărtare, se afla primul dintre depozitele abandonate.

Râul părea să aibă cel puțin doi kilometri lățime și cele câteva luminițe care sclipeau pe malul îndepărtat păreau să-i

evidențieze și mai mult enormitatea. Unele locuri din lume – orașe, râuri, munți – au nume care sugerează exotismul, dar de aproape ele sunt deseori dezamăgitoare, simple umbre ale propriei reputații. Dar stând acolo și privind râul Congo – un nume care pentru mine a însemnat întotdeauna zone întunecoase, jungle vaste și continente interzise – mă simțeam cu adevărat satisfăcut. Acesta era cu adevărat „mărețul Congo”. Era maiestuos. Un titan al tuturor râurilor.

Mă bucuram că Gonzo nu era acolo ca să strice totul cu datele lui statistice, cum ar fi câte bazine de înot olimpice putea umple pe secundă acest râu. Ceea ce îmi aminti că era timpul să vorbesc cu gemenii Thompson.

Jeep-ul era încă acolo, îmi spuse Sheff prin legătura radio. Luminile erau stinse, dar amândoi ocupanții lui africani erau treji, stând de vorbă și fumând țigări care după miros păreau locale. El și Gonzo găsiseră un punct de observare bun, la vreo cincizeci de metri de inamic, în direcția vântului, adică aproximativ la jumătatea distanței dintre Iowa și drum.

I-am spus că-l voi contacta din nou după ce vom găsi și noi un punct de observare, am întrerupt legătura și i-am informat pe însoțitorii mei. Paul lăsa impresia că se simțea bine, Knox-Brown părea nerăbdător să termine cu totul, ceea ce reflecta aproape exact sentimentele mele. Acum, când existau mai multe drumuri pe care puteam să o luăm, i-am spus lui Paul să preia conducerea, am trecut al doilea și l-am lăsat pe omul din MI6 să încheie coloana.

Am ajuns la primul depozit, am mers pe lângă latura lui dinspre râu și am traversat o zonă largă de beton, pe care jungla începuse deja să o revendice. Pe malul râului, mai departe, se vedea acum o sclipire galbenă slabă, iar după ce ne-am furișat în lungul peretelui am văzut una dintre lămpile de kerosen ce atârnavă pe balustrada de lemn a debarcaderului, la vreo sută de metri în fața noastră.

Paul coti acum la dreapta, mergând în spatele unei barăci dărăpănate și apoi brațul drept al unui debarcader în formă de T, care înainta vreo douăzeci de metri în râu. Era evident

că nu mai era folosit pentru scopul lui inițial, pentru că pe scânduri se aflau grămezi de plase de pescuit putrezite și câteva butoaie de motorină ruginite. Scândurile scârțâiau sub picioarele noastre în timp ce avansam spre capătul îndepărtat, care oferea un punct de observare satisfăcător de bine camuflat asupra zonei docului și a caselor din spatele lui.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că pluta motorizată era aproape gata de plecare. Vreo cincisprezece oameni se îngrămădiseră în jurul ei, lângă rampa unde amara de obicei feribotul, purtând cu toții diverse uniforme de camuflaj, și mulți dintre ei având Uzi-uri sau carabine AK47. Un bărbat înalt, cu părul blond tuns scurt și o față de măcelar stătea drept, privind râul, în postura lui Cortez, la apropierea de coasta mexicană. Nu-i vedeam ochii, dar eram gata să pariez că erau albaștri și goi. El trebuia să fie prada noastră dementă, falsul colonel cu preferințe pentru sadism și tortură.

Am simțit un impuls de milă pentru cârmacii feribotului de pe cealaltă parte a râului și am sperat că-l vor vedea la timp apropiindu-se.

Aparent satisfăcut, Mejanic coborî rampa și se îndreptă spre plută. Aceasta părea construită satisfăcător. Buștenii tăiați de lungimi egale fuseseră legați în niște dreptunghiuri de cinci pe patru metri, flotabilitatea întregii ambarcațiuni fiind îmbunătățită prin adăugarea unei duzini de butoaie de motorină goale. Vâslele fuseseră făcute din scânduri și la un capăt fuseseră fixate două motoare exterioare în tandem, așa cum ne spusese Paul. Privind-o, mi-am spus că dacă îmi cerea vreodată cineva să recomand o companie de construcții pentru psihopați, banda aceasta avea să fie prima pe listă.

La bordul plutei care se clătina ușor pe apă, urcaseră acum zece oameni, ceea ce, nesurprinzător, era mai mult decât mă temusem și mai puțin decât mă așteptasem. Doi oameni care stăteau în spate îi împinseră și după ce pluta se îndepărtă la câțiva metri, porniră unul dintre motoarele

exterioare. Aceasta era o veste proastă – sperasem că se vor baza pe vâsle și furișare, ceea ce ne-ar fi oferit mai mult timp ca să ne facem treaba. La viteza cu care mergea pluta – cam zece kilometri pe oră – puteau traversa râul în zece minute. Chiar dacă socoteam alte zece minute ca să-i găsească pe cârmacii feribotului, asta însemna doar o jumătate de oră înainte să se întoarcă.

Ceea ce nu ne lăsa prea mult timp la dispoziție. Am aruncat o privire lungă scenei din fața mea, ca să mă asigur că nu apăruse nici o surpriză majoră, și apoi am luat legătura cu Gonzo și Sheff prin radioemițător.

— Faza Unu, le-am spus.

— Am pornit, zise Sheff.

Nu discutasem cum aveau să scape de cei doi oameni din jeep, dar știam cu toții cât de important era să o facă în liniște. O rafală de armă în acest moment nu numai că i-ar fi alertat pe soldații din jurul clădirilor din fața mea, dar probabil că l-ar fi convins pe Mejanic să întoarcă pluta. Parcă-i și vedeam pe sârbi și pe aliații lor sărind la arme, toți cu fețele întoarse spre întunericul de pe drum, întrebându-se ce se întâmpla.

M-am forțat să mă concentrez asupra celor ce se aflau chiar sub ochii mei. Cea mai apropiată dintre cele trei vile avea o verandă de jur-împrejur, cu fața atât spre râu, cât și spre strada ce urca spre biserică, și pe ea stăteau cinci soldați, cu picioarele pe balustrada din fața lor și cu sticle de bere în mână. Doi dintre ei erau negri și trei albi și, în timp ce-i priveam, un alt bărbat alb scoase capul pe una dintre ferestre. Părea să fie dezbrăcat și mi-a trecut prin cap că era posibil ca acea vilă să fi fost transformată vrând-nevrând în bordel. În Bosnia, sârbii se specializaseră în umplerea unor astfel de locuri cu femei musulmane și croate răpite.

Alți trei bărbați stăteau în fața celei de-a doua vile, doi pe verandă și unul în stradă. Erau cu toții negri și am decis că erau paznici, sperând că nu mă înșelam. Peste drum de ei, aliniate lângă un șir de palmieri înalți care flancau râul, erau

vehiculele convoiului sârbesc – două jeep-uri și două camioane deschise.

Am făcut un calcul mental. Pe plută fuseseră opt sârbi și doi africani, la care dacă-i adăugam pe oamenii din fața mea și pe cei doi africani din jeep, rămâneau trei sârbi și un african pe care nu-i vedeam. Probabil că majoritatea, sau chiar toți, erau în interiorul primei vile.

Abia terminasem acest calcul, când ușa casei respective se deschise brusc și o fată dezbrăcată ieși în fugă. Alergă pe lângă bărbații surprinși de lângă verandă, coborî împleticindu-se treptele și apoi căzu în praf, când încercă să cotească. Chiar în spatele ei venea un bărbat tânăr, cu păr lung și blond, purtând un tricou pătat. Când ea încercă să se ridice din nou, el o lovi cu piciorul și se aruncă peste ea, încercând să o întoarcă cu fața în sus și să-i blocheze brațele deasupra capului. Fata se zvârcolea violent și se pare că genunchiul ei intră în contact cu ceva moale, căci omul își ridică brusc pumnul, și o izbi în față și apoi peste sâni, într-un acces de furie.

Fata rămase nemișcată, iar el păru să-și piardă interesul, căci se ridică în picioare și se îndreptă spre verandă, unde luă un gât de bere dintr-una din sticlele celorlalți. Apoi îi făcu semn unuia dintre ei, care îi dădu ceva peste balustradă.

Tânărul se întoarse la fată și am văzut că avea în mână o armă.

Dar-ar dracii, mi-am spus, dar el ridicase deja revolverul și trase, o dată, de două ori, de trei ori, ca și cum ar fi încercat să facă leșul să danseze.

Un bărbat apăru pe drum, la douăzeci de metri distanță. Ducea o tavă cu mâncare aburindă, și chiar și de la acea distanță am văzut că aceasta îi tremura puternic în mâini. Aproape că puteam să aud gândurile care-i treceau prin cap – mâhnirea, furia, sentimentul că putea să-și grăbească propria moarte printr-o simplă expresie nepotrivită.

Poate că era fiica lui, sau a unui prieten, sau poate că el avea alții pentru care să trăiască, o soție, copii. Cu un efort

care păru enorm, reîncepu să înainteze, urcă treptele verandei și puse tava pe o masă, pentru soldații care stăteau acolo. Așteptă câteva secunde, probabil ca să se asigure că nu mai era nevoie de el, după care se întoarse pe același drum, aruncând o singură privire scurtă, îndurerată, spre fata moartă în noroi.

Între timp, ucigașul ei se întorsese pe verandă și se servea din mâncarea abia sosită.

Am închis ochii pentru o clipă, încercând să las mânia să dispară. N-am reușit.

Câteva secunde mai târziu, am auzit în ureche vocea lui Sheff.

— Faza Unu încheiată, spuse el. Erau amândoi pe jumătate adormiți.

— Atunci, trecem la Faza Doi, am zis.

— La ordinele dumneavoastră.

Următoarea așteptare păru mult mai lungă. Câteva minute oamenii de pe terasă păzură ușor deranjați de ceea ce văzuseră și de corpul întins în fața lor, dar volumul conversației lor crescuse treptat, râsetele deveniră mai frecvente și fata moartă deveni doar un element de decor. Ucigașul își termină masa și dispăru înapoi în vilă, probabil în căutarea unei alte victime.

Probabil că Mejanic și grupul lui ajunseseră acum pe malul celălalt, dar nu se auzeau zgomote care să confirme acest lucru. Poate că curentul era mai puternic decât părea și dacă motoarele nu făcuseră față, fuseseră duși mai la vale. Câteva cataracte rapide ar fi putut încheia treaba, dar speram să fie ajutate și de crocodili.

În sfârșit, vocea lui Sheff îmi răsună din nou în ureche. Era într-o poziție aflată aproape de râu, exact dincolo de ultimul vehicul din linie, și mult mai aproape decât noi de vila în care speram că se afla personalul clinicii.

— Nu văd nimic înăuntru, zise el. Dar este o lumină aprinsă.

M-am gândit câteva clipe și am hotărât că trebuia să acționăm pe baza presupunerii că acolo se aflau prizonierii. Era clar că nu erau în vehicule și nu părea probabil să fie în bordelul improvizat. Așa că unde în altă parte?

— Faza Trei, i-am spus lui Sheff, care ne ură noroc.

Am pornit primul de pe debarcader, prin spațiul dintre depozitele goale și apoi pe dealul din spatele lor. Barăcile de pe pantele mai joase erau fie goale și ele, fie ocupanții lor stăteau tăcuți în întuneric, așteptând să se termine coșmarul – o reacție de înțeles, în acele circumstanțe. Nu am auzit nimic, în timp ce ne strecuram printre cele câteva clădiri și în cele din urmă am ajuns la unul dintre drumurile pline de noroi care urmau conturul dealului.

Strada principală care cobora de la biserică era la vreo șaptezeci și cinci de metri depărtare și când pornirăm spre ea, de pe malul celălalt al râului enorm se auziră focuri de armă. Mejanic se răzbuna.

Am înaintat, oprindu-mă la strada principală, înainte să o traversăm. În dreapta, strada avea o strălucire albă de la ferestrele vilei, dar în locul unde ne aflam noi, singura lumină era cea a stelelor, iar când am trecut pe partea cealaltă, am avut ceva probleme în găsirea unui drum la vale, care să ne ducă exact în spatele celei de a doua vile. În cele din urmă am realizat că nu puteam decât să ne cățărăm printre cotețele de găini goale, pe care le folosisese cineva ca să ne blocheze drumul.

După ce am făcut asta, ne-am trezit în ceea ce fusese odată o grădină în stil european, dar care acum era invadată până la nivelul pieptului de vegetația tropicală. Jumătate din acest spațiu era iluminat de lămpile din prima vilă, dar cealaltă jumătate, în spatele celei de a doua vile, era învăluită în umbre întunecate. Ne-am ghemuit acolo pentru trei secunde, ca să fim siguri că văzusem tot ce era de văzut, când un bărbat dezbrăcat apăru la una dintre ferestrele primei vile, trase un ultim fum din țigară, după care o aruncă în tufe și dispăru.

Nu se vedea nici o lumină la ferestrele celei de a doua vile, ceea ce nu părea un semn bun. Tocmai le făceam celorlalți semn să mă urmeze, când vocea lui Sheff îmi răsună în ureche:

— Un om intră în vila doi, cu o carabină în mână. Unul dintre cei trei oameni de afară a pornit spre vila unu.

Fir-ar să fie, mi-am spus, și m-am ghemuit din nou. Dacă aveam noroc, omul intra și ieșea imediat. Dacă nu... Dacă nu, nu știam ce avea să se întâmple. Mejanic și restul sârbilor urmau să se întoarcă peste zece minute, dublând numărul inamicilor noștri, dacă se ajungea la un schimb de focuri. Și cu cât așteptam mai mult, cu atât existau mai multe șanse ca ceva să meargă prost...

În clipa aceea am auzit brusc un țipăt de alarmă din interiorul celei de a doua vile, urmat de sunetul unor voci ridicate. Voci rugătoare.

Imaginea fetei îngrozite care ieșise în fugă din bordel îmi apărui din nou pe retină, alungând orice rezerve de prudență rațională pe care le mai aveam. Și ca pentru a dovedi că aveam dreptate, în prima vilă începu să se audă muzică, o muzică africană puternică, cu tobe și bași. Am transmis o mulțumire tăcută îndrăgostitului de muzică și am șoptit:

— Să mergem.

Am înaintat prin frunziș spre peretele din spate al vilei, unde câteva trepte de fier conduceau la o ușă cu aspect dezolant. Era încuiată, dar lemnul era atât de putred, încât aproape că îmi căzu în mâini.

Am intrat într-o cameră care trebuie să fi fost bucătăria, apoi am trecut printr-o ușă deschisă într-un coridor scurt. Nu se auzea nici un sunet de luptă, ci numai câteva zgomote în partea din față a casei, ca și cum cineva s-ar fi luptat să-și recapete respirația. Am pornit înainte, dar m-am oprit apoi brusc, auzind o femeie care începuse să plângă în spatele ușii următoare.

Am încercat ușa, așteptându-mă să fie încuiată, dar nu era. Se auzi un țipăt de alarmă slab și cineva se îndepărtă

repede de mine, în întuneric.

— Șșșt, am spus, stupid. SAS, am adăugat, simțindu-mă ca un actor dintr-un film foarte prost.

— Am venit să vă luăm acasă, șopti Paul, lângă mine.

— A luat-o pe Nell, spuse femeia.

— Ai grijă de ea, i-am spus lui Paul și am cotit repede pe coridor, fără să-mi fac prea multe griji că eram auzit.

O voce bărbătească strigă brusc, din spatele unei alte uși:

— Ce se întâmplă, Nell?

Am ignorat întrebarea, în încercarea de a-l împiedica pe răpitor să se îndepărteze.

Am ajuns în salonul larg și slab luminat exact la timp ca să văd ușa din față închizându-se în spatele lor și pentru o clipă am ezitat, neștiind ce să fac. Sheff tocmai începuse să-mi spună că bărbatul ieșise din nou, trăgând o femeie după el, când ea începu să strige din toate puterile, în engleză, repetând cuvântul: „ticălosule”, iar și iar, într-o litanie isterică. Se auzi o palmă zgomotoasă, un râs masculin ce fu urmat imediat de o înjurătură, după care femeia țâșni înapoi pe ușă, prăbușindu-se la pământ.

În pragul ușii apăru o siluetă, cu o armă în mână. Era același bărbat care o ucisese pe fata africană și abia avu timp să mă vadă, înainte să-i trimit trei gloanțe în piept, aruncându-l afară, pe verandă. Cei doi oameni care stăteau de pază acolo nu reacționară nici ei mai rapid. Încercau încă să se convingă că „Frumușelul” era mort, când am măturat ferestrele din față și ușa cu o rafală lungă, lăsându-mi furia să izbucnească și ucigându-i pe amândoi, într-o ploaie de sticlă satisfăcător de sângeroasă.

— Sheff, am zis, dacă vine cineva pe drum, deschide focul.

M-am învârtit pe loc și am văzut un grup de doctori și asistente șocați, stând în pragul ușii, alături de Knox-Brown. Paul o ajuta pe asistenta neagră să se ridice în picioare.

Cel mai în vârstă dintre cei doi bărbați salvați începu să spună ceva, dar l-am ignorat.

— Scoateți-i prin spate, le-am spus lui Paul și Knox-Brown. Tu du-i la Gonzo, i-am zis omului din MI6. Paul, tu asigură spatele.

Cei doi aprobară din cap și începură să-i împingă în spate pe cei pe care-i aveau în grijă.

— Gonzo, am spus în microfon, pregătește-te pentru pasageri. Și spune-i lui Nyembo să scoată camionul pe drum.

— Bine.

M-am uitat la ceas și apoi am aruncat o privire dincolo de ușa deschisă. Nu vedeam nici un sârb alergând în direcția mea.

— Ce fac? l-am întrebat pe Sheff.

— Aleargă de colo-colo, trăgându-și pantalonii pe ei, probabil... nu, uite că vin doi.

I-am auzit MP5-ul stereo, prin ușa deschisă și în cască.

— Unul e puțin mai deștept acum, spuse Sheff cu infatuare, iar prietenul lui nu va mai îmbătrâni niciodată.

M-am uitat din nou la ceas. Trecuseră patruzeci de secunde și vroiam să le dau un avans de două minute.

— Totul e OK, Paul? am întrebat.

— Nici o șoaptă.

Trecură alte câteva secunde, iar sârbii nu păreau dornici să vină după noi. După vreo două minute de la fuga celorlalți, am început să perforez sistematic cauciucurile de pe partea dreaptă ale celor două jeep-uri și ale celor două camioane, cu focuri ale MP5-ului. Când am terminat, l-am chemat pe Paul din spate. L-am așteptat împreună pe Sheff ca să ne acopere cu foc, am ieșit pe ușă și am traversat veranda, după care am alergat spre marginea drumului, care cotea aproape imediat la stânga, scoțându-ne din linia de foc a celor de pe malul râului.

După două minute de fugă ajunserăm din urmă convoiul nostru. Nu știam unde mergeam, dar deocamdată nu conta, pentru că era singurul drum pe care puteam să o luăm. Gonzo și cu mine am luat jeep-ul. Sheff, Knox-Brown și femeia doctor se urcară în cabina Dodge-ului. Paul, Nyembo

și restul celor salvați se cățărară în spatele camionului. În timp ce dispăream în junglă și în noapte, mă simțeam destul de mulțumit de cum merseseră lucrurile. Nu știam că tocmai îl ucisesem pe unicul fiu al lui Mejanic.

Capitolul 7

Fâșia de cer de deasupra cărării junglei era încă senină, când am pornit în prima etapă a călătoriei din acea noapte, iar terenul se deschidea ocazional și pe distanțe mici, lăsând să se vadă o lună extrem de fragilă, înălțându-se chiar deasupra copacilor. Era o imagine pe care puteai să o contempli în liniște. Mintea mea însă, deloc surprinzător, alerga mai repede decât vehiculele noastre, încercând să îndepărteze toate obstacolele care ne așteptau și să vizualizeze o cină în Brazzaville, în seara următoare.

Drumul reprezenta chiar el un obstacol, dar nu existaseră nici un fel de gropi cu nămol mari între Poma și Ongoka în acea dimineață, și speram că nu apăruseră nici între timp. Abia dacă plouase în cursul zilei, dar, în definitiv, nu aveam nici cea mai mică idee despre cum se formau gropile astea. Din câte știam eu, ele reprezentau răspunsul cataclismic la un proces cumulativ lent. Acum era un pământ ferm, iar peste o clipă devenea o capcană venusiană pentru camioane și jeep-uri. Lipsa luminii ne obliga să mergem cu numai cincisprezece kilometri pe oră, ceea ce probabil că nu era prea rău.

Teoretic vorbind, inamicul din spatele nostru nu prea avea cum să ne încurce, dar Mejanic și acoliții lui puteau să devină un obstacol în calea înaintării noastre, dacă vroiau asta. Nu reușisem să sparg decât cauciucurile de pe o parte a vehiculelor lor, ceea ce însemna că, la un loc cu cele de rezervă, le rămăseseră suficiente ca să-și pună în funcțiune cele două jeep-uri rămase. O jumătate de oră ca să le schimbe, încă un sfert de oră ca să se organizeze, asta însemna că erau la mai puțin de o oră în spatele nostru, ceea

ce nu era mult, pe astfel de drumuri. Necunoscând soarta fiului lui Mejanic, mă bazam pe faptul că nu se vor deranja să facă asta. Probabil că acum aveau deja feribotul, așa că de ce să nu traverseze râul și să pornească spre vest? Sigur, mi-am spus, asta era o opțiune mult mai bună decât să alerge după câțiva ostatici de care nici nu aveau nevoie, mai ales când această operațiune era posibil să-i implice într-o coliziune frontală cu rebelii care avansau.

Nici eu nu eram prea nerăbdător să-i întâlnesc pe aceștia din urmă – primele noastre două întâlniri nu fuseseră chiar spectacolul unei frumoase prietenii. Dar în timp ce nu-mi venea în minte nici un motiv pentru care ei și-ar fi abandonat poziția de la Yumbi, mă puteam gândi la câteva pentru care să înainteze spre noi. Dar nu noaptea, speram – nu pe astfel de drumuri. Probabil că aveam câteva ore de liniște, însă asta era tot.

Deci, ce trebuia să facem? M-am gândit că am fi putut să ieșim de pe drum și să intrăm în junglă, lăsându-i pe rebeli să treacă pe lângă noi în marșul lor triumfal spre vest. Dacă Mejanic și ai lui ne urmăreau cu adevărat, cei doi inamici ai noștri ar fi dat unul peste celălalt. Ar fi trebuit să-și folosească puștile împotriva unor oameni care puteau riposta, ceea ce ar fi reprezentat o schimbare pentru ambele bande de ticăloși.

Era o idee atrăgătoare, dar nu foarte practică. Nu aveam de unde să știm cât avea să treacă înainte ca rebelii să-și reia marșul spre vest, iar noi nu aveam proviziile necesare ca să organizăm o tabără semipermanentă în junglă, pentru unsprezece oameni. Și nici nu-mi plăcea ideea de a sta în Zair mai mult decât eram nevoiți. Era mai bine să găsim o stație radio, să chemăm un taxi american și să plecăm naibii de acolo, înainte să mai întâlnim și alți oameni cu arme. Odată ce ajungeam la Ongoka și puneam Lowa între noi și sârbi, urma să am o discuție cu oamenii recunoscători pe care-i salvasem, poate să semnez câteva autografe și să le perii creierele în legătură cu situația radio locală.

Pe la nouă și jumătate am început să coborâm spre râu, mai devreme decât ne așteptasem, dar se pare nu suficient de devreme ca să-i prindem pe localnici încă treji. Am parcat cele două mașini lângă feribotul amarat la mal și, după ce le-am promis lui Moir și Knox-Brown o discuție imediat ce treceam râul, i-am trimis pe Sheff și pe Paul înapoi pe deal, ca să supravegheze drumul, iar pe Nyembo l-am luat cu mine, ca să-i găsim pe oamenii de la feribot. După trei colibe și două indicații prudente, am trezit toată familia, șase oameni care locuiau în aceeași cameră. Cărmaciul feribotului părea mai mult resemnat decât enervat, dar probabil că în ultima vreme practicase mult această disimulare a furiei. Fiul cel mai tânăr părea chiar bucuros să mă revadă, dar el avea numai vreo cinci ani – încă nu învățase că oamenii înarmați însemnau de obicei necazuri.

Tatăl și ceilalți doi băieți au coborât la râu cu noi, căscând molipsitor, și am urcat încet camioneta pe feribot. Am luat legătura cu Sheff prin radiotelefon, ca să aflu dacă se vedea vreun semn al urmăritorilor sârbi, și el mi-a răspuns că nu se vedea nimic, în afară de blestemații de țăntari. Nu păreau să existe prea multe șanse ca jeep-ul să fie furat din locul în care se afla, așa că eu și Gonzo am trecut cu camioneta și personalul clinicii, pentru eventualitatea în care rebelii alegeau chiar acest moment ca să sosească pe malul îndepărtat. După ce am ajuns în partea cealaltă, l-am trimis pe Gonzo câteva sute de metri mai departe pe drum, ca să ne anunțe dacă apăreau musafiri nepoftiți. Pe Nyembo l-am trimis înapoi cu feribotul, ca să fim siguri că cei care-l conduceau nu aveau să dispară după un cot al râului, și le-am spus lui Sheff și Paul să coboare la râu.

Din cauza fugii noastre grăbite, a locului meu în jeep și a necesității de a ajuta cărmaciul feribotului să treacă râul, aceasta era prima mea șansă ca să mă uit la oamenii pe care fusesem trimis să-i salvez. Stăteau cu toții pe un zid vechi de pământ, pe care cineva grijuliu îl făcuse lângă rampa de debarcare. Arătau exact așa cum era de așteptat să arate

niște ostatici, după treizeci și șase de ore în compania a cincisprezece mercenari sârbi și a comandatului lor dereglat. Păreau secătuiți, epuizați, șocați, parcă abia venindu-le să creadă în norocul lor de a fi salvați.

Doctorii căsătoriți aveau amândoi peste treizeci și cinci de ani. Barry Moir avea cam un metru nouăzeci înălțime, și după cum atârnav hainele pe el, am dedus că pierduse ceva în greutate, de când plecase din Anglia. Avea un păr șaten creț, care abia începuse să încărunțească și să se rărească la temple, și una dintre acele fețe care păreau frumoase, atunci când proprietarul ei se simțea stăpân pe situație. Zgârieturile întunecate de pe un obraz erau o dovadă că în ultima vreme nu fusese cazul să se simtă astfel.

Purta niște ochelari cu rame negre, pe care îi ștergea în acel moment cu poalele cămășii. Impresia pe care mi-a făcut-o în prima clipă – și care avea să se confirme în următoarele câteva zile – era cea a unui om care nu era atras de Africa, și care fusese obligat să lupte cu continentul într-o bătălie epuizantă, numai pentru a putea continua să muncească acolo.

Originea lui muncitorească nu era mai evidentă decât cea de clasă mijlocie a soției lui, la prima vedere, dar alte diferențe categoric erau vizibile. Rachel Moir era o blondă cu oase mari și ochi albaștri, cu o față nordică și un zâmbet devastator. Era la fel de înaltă ca soțul ei și părea într-o stare mai bună. Spre deosebire de el, ea era evident îndrăgostită de junglă și, după devotamentul lui Nyembo față de ea, nu era deloc indiferentă față de localnici.

În următoarele câteva zile, la fel cum mi se întâmplase față de multe cupluri în trecut, m-am trezit întrebându-mă ce aveau cei doi în comun. Singurul răspuns la care am ajuns era ceea ce îi unea încă – un devotament sincer față de medicină. Și chiar și pe aceasta se părea că o priveau de la capete diferite ale stetoscopului.

Cele două asistente erau amândouă niște tinere atrăgătoare, de douăzeci și ceva de ani. Nell Campbell era o

băştinaşă din Antile, înaltă, cu picioare lungi, şolduri late şi sâni mari, cu un păr scurt, ochi mari şi o piele aproape la fel de întunecată ca a congolezilor. Ea era cea pe care sârbul o trăsesese afară din vilă, cu ceva dificultăţi, dar la exterior cel puţin nu părea să fie marcată de experienţă. Asiatica de lângă ea, care se numea Rubina Patel, părea mult mai tulburată. Chiar dacă ce era mai rău se părea că trecuse, ochii ei străluceau de frică, iar lângă înalta Nell părea un copil mic şi foarte vulnerabil.

Braţul din jurul gâtului ei îi aparţinea lui Andy Waterson, care arăta de parcă abia terminase şcoala. Era foarte înalt, cu un păr blond ciufulit, un cioc la modă şi un aspect plăcut. Mai târziu am aflat că era un văr de-al doilea al lui Rachel, care umblase prin lume înainte să înceapă şcoala medicală, dar în clipa aceea tot ce ştiam despre el era că bucuria de a avea capul Rubinei lipit de umărul lui alungase complet orice urmă de nelinişte legată de răpirea lui recentă şi de posibila lui moarte. Oh, ce bine e să fii tânăr, mi-am spus.

Prin minte mi-a trecut fulgerător o imagine a Louisei, înghiţind cu zgomot un bol cu cremă de piersici. Oh, să ajung din nou acasă!

M-am prezentat, ceea ce păru destul de pompos în acea situaţie, şi am verificat că Paul, Sheff şi Knox-Brown îi informaseră de ce ne aflam acolo şi ce speram să facem în continuare.

Fuseseră informaţi şi aveau câteva idei proprii în legătură cu locul în care trebuia să mergem de acolo.

— Trebuie să ne întoarcem la Kima, spuse Barry Moir imediat.

— De ce? l-am întrebat.

— Doctorul şi-a ascuns dischetele de la computer înainte să fie luaţi de acolo, explică Knox-Brown în locul lui Moir.

— Ce este pe ele?

— Rezultatele cercetării noastre, bineînţeles, spuse Moir tăfnos.

— Un tratament pentru SIDA?

— Nu chiar, răspunse Moir.

— Dar e suficient ca să merite să ne riscăm cu toții viața? am întrebat.

Ținând cont de barajul rutier al rebelilor de la Yumbi și de forțele guvernamentale de la Punia, ca să nu mai menționez nămolul care putea face fericiți o mie de hipopotami de acum până la Crăciun, erau multe călătorii pe care le-aș fi preferat în locul acesteia.

— Știți la ce trebuie să ne așteptăm pe drumul de aici la Kima? am întrebat.

— Le-am spus, zise Knox-Brown și pentru prima dată mi-a fost foarte clar care era rolul lui în această misiune.

El era antrenorul trimis, pentru ca ceilalți să fie siguri că rămâneam cu ochii ațintiți asupra mingii – sau, în acest caz, asupra dischetelor de computer – de teamă ca, lăsați singuri, să nu fim atrași de alte considerații mai triviale, cum ar fi dorința de supraviețuire.

— Există o misiune chiar la nord de Yumbi și o alta la sud de Isambe, interveni Rachel. Din ceea ce ni s-a spus, acestea par mai greu de atins decât a noastră, cea de lângă Kima.

Zâmbi și continuă:

— Așa că se pare că nu prea avem de ales.

— Există un baraj rutier apărut de oameni înarmați, lângă Yumbi, și după ceea ce s-a întâmplat ieri, cred că nu ne va fi suficient șarmul personal ca să trecem, am spus eu.

— Măcar acolo ei nu se vor aștepta să venim, zise Sheff, venind lângă mine.

Făcu semn în spate, peste umăr, spre locul în care Paul stătea încă pe feribot. Deși arma lui nu era îndreptată spre nimeni, era clar că ea împiedica plecarea feribotului.

— Ce facem cu ei? întrebă Sheff. Putem scufunda feribotul, dar ce facem dacă vom avea din nou nevoie de el?

Am oftat. Gândul de a-mi petrece o viață întreagă mergând într-o direcție și în cealaltă între Poma și Yumbi nu era deloc plăcut. Și nici cel de a scufunda sursa de câștigare a existenței pentru acea familie. Le văzusem casa și nu vroiam

să rămân cu amintirea că-i făcusem și mai săraci. Dar nici ideea de a lăsa feribotul acolo pentru Mejanic nu părea prea rațională.

Am aruncat o privire spre râu, ca să mă asigur că sârbii nu se strecurau în vârful degetelor pe malul opus.

— Nu puteți distruge feribotul, zise brusc Rachel, ca și cum abia atunci ar fi realizat ce aveam de gând.

Rezistând tentației de a o întreba de ce, m-am întors și i-am făcut semn lui Paul să-i aducă pe cei trei congolezi pe mal.

— Spune-le că-i luăm cu noi, i-am zis lui Nyembo. Spune-le că ne pare rău și că le vom plăti pentru deranj, dar vor trebui să se întoarcă pe jos înapoi, de la... nu știu de unde, probabil de la Yumbi.

Am privit-o pe Rachel, care nu părea prea sigură dacă mă purtam ca o brută sau ca un geniu. Nyembo începu să explice situația congolezilor, care părură foarte ușurați, ascultându-l. Probabil că se așteptaseră la lucruri mai rele.

Nimic din toate acestea nu era de prea mult ajutor în planul general. Îmi venea greu să cred că cea mai apropiată stație radio disponibilă era cea de lângă Kima, dar dacă era așa...

Cel mai bun scenariu ar fi fost ca rebelii să fie prea ocupați cu îngroparea camarazilor lor și a victimelor ca să ridice un nou baraj rutier nocturn, trupele guvernamentale să fi plecat din Punia, iar echipele rutiere congoleze să se fi ocupat de umplerea tuturor gropilor de nămol cu beton. Ajungând înapoi la Kima înainte de răsărit, aveam să găsim un nou *Little Chief* care să ne aștepte să ne servească ceaiul.

Cel mai rău scenariu ar fi fost să dăm peste o forță copleșitoare de rebeli, înainte să ajungem la joncțiunea de lângă Yumbi. Atunci am fi avut de ales între a ne retrage în brațele sârbilor și a intra în jungla aceea blestemată, ca să emitem semnale morse cu fum, care să-i pună pe gânduri pe băieții americani care se ocupau de sateliți. Era posibil să nu murim de foame, dar nici paraziții locali nu aveau să

flămânzească datorită nouă. Dacă eram destul de norocoși, puteam ajunge ca vreun virus letal să primească numele nostru.

Dar nu credeam că aveam să dăm peste forțe care să înainteze în toiul nopții. Așa că mi-am impus să mă gândesc la scenariul median. Mici probleme, din loc în loc. Ajunsesem până aici în șaisprezece ore, majoritatea la lumina zilei, dar faptul că acum cunoșteam drumul ne putea oferi o oarecare compensație pentru dificultățile condusului pe timp de noapte. Și poate că nu aveau să existe prea multe baraje rutiere apărute între apus și răsărit. În definitiv, drumurile nu erau pline de vehicule care să fie verificate. Dacă reușeam să trecem prin Punia înainte de răsărit, atunci ar fi trebuit să fim în siguranță, și nu vedeam nici o problemă în aducerea unui Super-Stallion fie la misiune, fie chiar la Kima.

M-am uitat la ceilalți.

— Sugestii? i-am întrebat pe Sheff și Paul.

Sheff ridică din umeri.

— Se pare că nu avem prea multe opțiuni, șefule, observă el.

— Mergem spre est până ne oprește cineva, spuse Paul.

— OK, am aprobat, întorcându-mă spre ceilalți. Dacă reușim să trecem pe lângă Yumbi și prin Punia, bine. Dar va trebui să ajungem la est de Punia înainte să se lumineze, și există mult nămol de aici până la Yumbi. Toți cei de aici vor trebui să sape, altfel nu vom reuși.

Le-am aruncat o privire întrebătoare ca să fiu sigur că mă ascultau, și doi dintre ei aprobară din cap.

— Iar când vom ajunge la podul de lângă Yumbi, am continuat, va trebui să aruncăm o privire lungă și atentă de la distanță, înainte să luăm vreo decizie. Dacă există o forță mare în drum, atunci va trebui să o luăm pe jos.

— Și apoi? întrebă Knox-Brown.

— Apoi vom merge la Kima pe jos.

— Sunt vreo șaptezeci și cinci de kilometri!

— O plimbare cam lungă, am recunoscut, și așa era, mai ales în genul acela de climat. Dar nu mai lungă decât au făcut toate femeile acelea japoneze din *A Town Like Alice*.

— Foarte inspirat, îmi murmură Sheff la ureche, câteva minute mai târziu. Știi că *A Town Like Alice* a fost un roman de ficțiune?

Am stabilit rapid aranjamentul în mașini și am pornit. Acum, Sheff conducea jeep-ul, cu Gonzo lângă el, Barry și Andy în spate. Eu eram la volanul camionetei, împărțind cabina cu Rachel și Rubina, lăsându-i în spate pe Knox-Brown, Paul, Nell, Nyembo și cei trei oaspeți ai noștri de la Ongoka. În timp ce ne îndepărtam de Iowa și ne întorceam în îmbrățișarea umedă a junglei, am cochetat cu ideea că eu eram un Josey Wales tropical, scuipând tutun prin fereastra deschisă a camionului și conducând un grup disperat de inadaptabili spre siguranța relativă a stației radio de la misiune.

Avea să fie o noapte lungă. Abia ieșisem din tunelul de copaci când prima groapă de nămol mai mică sclipi în lumina lunii în fața noastră, și atât de familiara sarcină de tras, săpat și împingere a vehiculelor înapoi pe pământ solid reîncepu. De data aceasta aveam mai multe brațe care să ne ajute, ca să nu mai vorbim de cârmaciul feribotului și fiii lui, în ciuda necesității de a plasa santinele în față și în spate și a faptului că trebuia depusă o muncă suplimentară, din cauza vehiculului în plus. Am întâlnit trei astfel de gropi pe mai puțin de un kilometru, dar apoi – dacă memoria nu-mi juca farse sau nu apăruseră noi gropi spontane în ultimele douăsprezece ore – urmau peste douăzeci de kilometri de drum liber.

A fost nevoie de aproape două ore ca să parcurgem prima porțiune și cel puțin în ultima jumătate de oră mă așteptam în permanență să aud vehiculele sârbilor apropiindu-se pe drum, în spatele nostru. Știam că nu era logic – dacă nu cumva împrumutaseră raza transportoare de pe *Enterprise*, nu exista alt mod mai simplu de a trece râul la Ongoka – dar

totuși sentimentul exista. Dacă am fi fost numai noi patru, nu mi-aș fi făcut griji – noi puteam lupta sau, dacă era nevoie, ne puteam retrage în junglă – dar având cu noi șase civili și pe omul din MI6, mă simțeam legat de drum, ca într-o capcană.

Așa că m-am simțit destul de ușurat când am ajuns la porțiunea de drum ușoară. Tot ce trebuia să fac era să mențin camioneta pe drum, să nu izbesc jeep-ul din spate și să sper că nici o pereche de faruri nu va apărea brusc din întuneric, în fața sau în spatele nostru.

— De cât timp sunteți în Africa? mă întrebă dintr-o dată Rachel.

Am făcut un calcul mental rapid și abia îmi venea și mie să cred, când i-am răspuns:

— De vreo nouăzeci și șase de ore. Am sosit la Brazzaville marți dimineață și ni s-a spus că era probabil să așteptăm acolo pentru o vreme. Știi ce s-a întâmplat după aceea.

— Colonelul Mejanic a venit la Kima, spuse ea simplu, ca și cum ar fi citit dintr-o carte pentru copii.

— Cum au sosit? am întrebat-o. Ați fost avertizați în vreun fel?

— Nu prea. Am auzit camioanele apropiindu-se și am știut că erau soldați, deși nu știam ai cui, bineînțeles.

Râse, dar fără veselie.

— Trebuie să recunosc că atunci când am văzut că erau mercenari albi m-am simțit oarecum ușurată. O adevărată rușine. Africanii noștri – oamenii din personalul nostru – și-au dat imediat seama că acești soldați aveau să ne aducă necazuri și cei mai mulți dintre ei au avut inspirația să fugă în junglă. Nu știu câți dintre ei... ar fi trebuit să-l întreb pe Nyembo, dar... nu știu câți dintre ei au fost uciși.

— Noi am văzut trei cadavre, i-am spus. Doi bărbați și o femeie. Mi se pare că părintele Laurent a spus că numele femeii era Cécile.

— Oh, Isuse, zise ea și mi-am dat seama că era sincer afectată.

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat.

— Oh, ne-au adunat ca pe niște animale. Barry a încercat să o facă pe englezul furios, iar Mejanic l-a lovit în față cu pistolul. Apoi am fost îngrămădiți cu toții în spatele unui camion și am fost ținuti acolo până când am ajuns la Poma. Andy și Barry au fost dați jos ca să ajute la săpat, când camionul s-a împotmolit, dar mie, lui Nell și Rubinei nu ni s-a permis să folosim jungla drept toaletă – ni s-a dat doar o găleată de plastic, pe care s-o golim pe drum. A fost mai bine după ce am ajuns la Poma – ni s-a dat mâncare și apă, iar Mejanic ne-a spus clar nouă, femeilor, că eram în siguranță în ceea ce îi privea pe oamenii lui. Mass-media occidentală și liberalii din ONU nu ar fi mișcat nici un deget dacă ei violau o mie de congoleze, ne-a spus el, dar trei femei albe erau cu totul altceva. Nu părea să observe că Rubina și Nell nu erau albe și nu era deloc momentul potrivit să-i spunem asta.

— Deci a fost ca atunci când pisica nu-i acasă? am întrebat. Atacul asupra lui Nell.

Ea se strâmbă.

— Din câte l-am putut eu vedea pe fiu, mă îndoiesc că a fost ceva atât de calculat. El...

— Acela era fiul lui Mejanic? am întrebat, simțind brusc un gol în stomac.

— Așa a spus Nell.

— El era, zise abia auzibil Rubina. L-am văzut când a venit în cameră ca să o ia.

— L-am văzut împușcând o fată congoleză în stradă, le-am spus. Nu am putut face nimic ca să-l oprim, am adăugat, deși oricât era de adevărat, asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

Mă întrebam cât de bun tată era un om că Mejanic și dacă dereglările lui psihice deosebite includeau o fixație pentru vocea sângelui. Părea destul de probabil.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, dar în spate nu se vedea decât întunericul junglei. Această porțiune de drum părea familiară și am realizat că treceam pe lângă locul în care intrasem între copaci, pentru noapte, cu două seri în urmă. Ideea de a face din nou asta era destul de tentantă –

mă simțeam de două ori mai obosit după optsprezece ore de mers continuu. Am fost forțat să caut în amintire aspectele negative: invazia insectelor ciupitoare, prietenul meu, șarpele, maimuțele care aruncau cu rahat. Dacă, așa cum speram parțial, exista un regiment de rebeli cu tabăra lângă vechiul baraj rutier, atunci ne puteam întoarce ca să gustăm ospitalitatea junglei.

Eram la vreo cincisprezece kilometri depărtare acum, și mai aveam o singură groapă de nămol mare de traversat. Faptul că vremea se menținea bună devenea mai puțin o binecuvântare și mai mult un blestem – aș fi preferat să ne apropiem de baraj pe o ploaie puternică sau pe o ceață deasă – dar măcar groapa respectivă nu se mai adâncise. După spusele lui Rachel, se știa că astfel de gropi puteau înghiți un camion până la acoperiș, așa că se părea că până în prezent fusesem mai norocoși decât credeam.

Totuși, a fost nevoie de o oră și jumătate ca să trecem cele două vehicule de această groapă, iar la sfârșitul operațiunii simțeam mai mult nevoia unui duș și a unei mese bune, în locul unei noi întâlniri cu gangsterii locali. Am făcut un compromis, cu un ceai fierbinte și niște batoane de ciocolată Mars pe jumătate topite, pe care Sheff le scoase ca printr-o minune din rucsacul lui. Expresia de pe fața fiului mai tânăr al cârmaciului feribotului când luă prima mușcătură din acest deliciu britanic avea să rămână una dintre amintirile mele de durată din această misiune. Fața băiatului se luminează și ochii i se măriră a mirare, la acel asalt asupra papilelor lui gustative.

După acest festin, părea o idee bună să ne eliberăm prizonierii. Sheff și cu mine am reușit să adunăm treizeci și doi de dolari, ca dar de despărțire. Nu părea o compensație prea mare pentru necazurile provocate, fără să mai vorbim și de drumul lung de mers până acasă, dar cârmaciul feribotului păru cu adevărat entuziasmat de această avere bruscă, ceea ce mă făcu să mă simt puțin mai bine. Cel mai apropiat *bureau de change* era probabil în Kisangain, dar asta

nu părea să-l îngrijoreze prea mult și a insistat să ne strângă mâinile tuturor, înainte să dispară în întuneric, cu cei doi fii ai lui.

Cei rămași ne-am suit fără tragere de inimă în vehicule și am pornit în direcția Yumbi. Zece minute mai târziu am oprit din nou, la aproximativ o sută de metri de locul în care drumul se alătura râului, pentru ultima porțiune de doi kilometri până la pod. Era numai unu și jumătate noaptea, ceea ce ne lăsa destul timp ca să facem o cercetare de aproape a joncțiunii din față și să ajungem la Punia înainte de primele raze de lumină, dacă în față nu exista nici o problemă serioasă.

Am pornit cu Sheff pe drum, mergând repede și fără să ne consumăm respirația cu discuții. În dreapta noastră, jungla era un perete negru. În stânga, râul curgea vesel, apele înspumate sclipind în lumina lunii subțiri. Podul din față căpătă treptat formă în fața noastră, pe fondul malului de dincolo de el, dar nu se vedea nici o lumină în orașul din depărtare.

Nu același lucru se putea spune despre joncțiunea din față, unde strălucirea portocalie a unui foc mic începuse să se imprime pe retina mea. Am abandonat drumul deschis, intrând în junglă, și am înaintat cu dificultate spre o poziție apropiată de cea pe care o folosisem eu și Paul la vizita noastră anterioară, după care am început să examinăm imaginea de dedesubt.

Am simțit cum mi se strângea inima. O forță mare ne-ar fi făcut să renunțăm. Dacă nu era nimeni, am fi trecut cu ușurință. Dar acolo erau trei jeep-uri și o duzină de oameni, majoritatea treji. Cinci bărbați stăteau în jurul focului fumând, alți trei jucau un joc la lumina unei lămpi cu kerosen. Alți doi stăteau de vorbă în picioare, la marginea râului. Ultimii doi stăteau fiecare în câte un jeep, probabil moțâind. Nici unul dintre ei nu era prea departe de arma lui, și deși am văzut câteva sticle de bere goale în iarbă, nici unul nu părea beat.

— Am îmbulinat-o, am murmurat.

— Se pare că va trebui să sărim în tigaia asta, înainte să putem sări într-un foc, spuse Sheff.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. Era clar că nu exista nici un tanc și nu vedeam nici o armă antitanc. Nimic nu bloca fizic drumul. Se părea că nu ne așteptau. Și cu tot zgomotul pe care-l făcea râul, nu aveau să ne audă decât când ajungeam practic peste ei. Mi-am încordat privirea spre stânga, încercând să vizualizez fundalul pe care urmau să-l aibă vehiculele noastre când se apropiau, dar eram prea sus.

Totuși, părea posibil. În al doilea război mondial, unitățile din Franța ale Regimentului atacaseră deseori în circumstanțe similare, țășnind din întuneric în jeep-urile lor – coborând în tăcere la vale, unde era posibil – și cucerind poziții mai puternice datorită vitezei și surprizei. Bineînțeles, ei aveau mitraliere Vicker și Browning montate în fața și în spatele jeep-urilor, dar un om cu un MP5 putea fi un înlocuitor destul de bun al acestora.

Singura alternativă care îmi trecea prin minte era acea plimbare de șaptezeci și cinci de kilometri care-l îngrozise atât de mult pe Knox-Brown și care și mie mi se părea mult mai puțin atrăgătoare decât ideea de a-i ataca pe oamenii de dedesubt. Hărțile noastre nu erau suficient de bune, aveam civili care erau deja slăbiți, iar proviziile noastre nu erau adecvate. Nici o opțiune nu era prea atrăgătoare, dar presupuneam că am fi pierdut mai mulți oameni în junglă, decât atacându-i pe rebeli. Pe drumul de întoarcere am descoperit că Sheff era de aceeași părere.

Rachel nu era la fel de convinsă. Când le-am descris planul – Sheff, Knox-Brown, Gonzo și cu mine mergeam cu vehiculele, iar Paul urma să-i conducă pe ceilalți prin junglă până într-un punct de întâlnire de pe drumul Ponia – ea sugera exact contrariul.

— Rebelii nu au nici un motiv să ne oprească, explică ea, referindu-se la propria persoană și la ceilalți oameni de la

clinică. Așa că de ce să nu mergem noi cu vehiculele și să vă luăm pe voi cinci de pe drum? În felul acesta nu va fi nici o vărsare de sânge.

Era evident că lui Knox-Brown această idee îi plăcea și mai puțin decât mersul pe jos, și înțelegeam de ce.

— Vor recunoaște camioneta, i-am amintit lui Rachel.

— Și există șanse foarte mari să fiți arestați și duși în Yumbi, adăugă Knox-Brown. Ocazia noastră de a vă scoate din țară ar dispărea.

Nu adăugă că noi, ceilalți, am fi avut de parcurs un drum lung pe jos până acasă, ceea ce presupun că era spre lauda lui.

— Avem nevoie de dischete, spuse obosit Barry, ca și cum nu-i venea să creadă că noi uitasem importanța lor.

— Eu cred că-i pot convinge să ne lase să trecem, insistă Rachel.

— Tu crezi asta întotdeauna, spuse cu răutate soțul ei.

Nu-mi plăcea să fiu de partea lui, dar aveam senzația că de data aceasta avea dreptate.

— Când am trecut pe aici ieri, i-am spus lui Rachel, indivizii aceia aruncau prizonieri legați în râu, de pe pod. Și nu cred că întâlnirea lor cu noi i-a făcut să aibă sentimente mai bune față de oameni în general, și îndeosebi față de cei albi.

Ea îmi aruncă o privire înghețată.

— Nici mie nu-mi face mai multă plăcere decât ție, dar asta este părerea mea.

Nu au mai fost alte proteste. Paul era clar dezamăgit că el fusese omul ales să ocolească, dar aveam mai multă încredere în el decât în ceilalți, când era vorba de orientarea prin junglă, și i-am spus asta, încet.

— Va trebui să duceți toată mâncarea și apa, am adăugat, pentru că dacă nu vom reuși să trecem, va trebui să mergeți pe jos cel puțin două zile.

— Atunci ar fi mai bine să reușiți să treceți, spuse el, zâmbind.

Zece minute mai târziu, el și cu Nyembo conduceau contingentul britanic afară de pe drum. Toți, cu excepția lui Rachel, erau evident încă sub șocul parțial al chinului prin care trecuseră, și m-am simțit puțin vinovat că le foloseam pasivitatea ca să-i conving să facă cum vroiam eu. Dar numai puțin – în definitiv, ei se duceau la o plimbare prin junglă, în timp ce noi ne duceam în întâmpinarea gloanțelor.

— Deci, cum organizăm grupul de atac? mă întrebă Gonzo.

— Jeep-ul în față, am gândit eu cu voce tare. Oamenii din camionetă vor fi mai puțin vulnerabili, dacă vor trage din spate, am explicat. Sheff, tu vei conduce jeep-ul, iar eu voi ține carabina. Knox-Brown, tu vei conduce camioneta, cu Gonzo în spate.

Următoarele câteva minute le-am petrecut „blindând” Dodge-ul, prin umplerea spațiului de la coadă și a zonei din spatele capului șoferului cu tot ce puteam găsi și care putea absorbi sau încetini gloanțele. Apoi am stat și am așteptat, urmărind mental înaintarea celorlalți prin junglă și sperând că nu vor pierde timp prin vreo întâlnire neașteptată cu vreun leopard infometat. Pentru că un lucru era sigur, nu vroiam să fim nevoiți să-i așteptăm la marginea drumului, în timp ce eram atacați de jumătate din armata rebelă.

Trecuse jumătate de oră și începusem să cred că se pierduseră, când Paul luă în sfârșit legătura radio cu noi, spunând că ajunseseră la drumul Yumbi-Punia.

— E vremea distracției, le-am spus celorlalți, cu cea mai bună imitație a vocii lui Stephen Seagal.

Drumul până la pod era într-o stare destul de bună și speram că puteam accelera suficient ca să reducem apoi zgomotul motoarelor la minim. Șaizeci de kilometri pe oră părea o viteză rezonabilă și, dacă nu aterizam în râu, oamenii de la intersecție aveau să fie destul de șocați. O sirenă ar fi fost de ajutor ca să transformăm șocul în panică pe ultima sută de metri, dar nu aveam așa ceva. Mi-am amintit de echipajele de tanchiști din *Eroii lui Kelly*, care dădeau muzica tare când porneau la bătălie, așa că m-am gândit la o melodie

a grupului ABBA cântată pe patru voci, dar apoi mi-am spus că asta ar fi fost, probabil, împotriva Convenției de la Geneva. Oricum, nu aveam timp să-l învăț pe Knox-Brown partea lui Benny.

Ne-am ocupat locurile și am început să coborâm pe panta spre râu, atingând o viteză mare, când am ajuns la terenul plat. În vest începuseră să se adune nori, dar luna stătea încă pe o fâșie de cer deprimant de senin. Inima îmi bubuia în piept, adrenalina pompa prin vene ca și cum nu ar mai fi existat ziua de mâine și prin cap îmi fulgeră gândul că măcar cei din Brigada Ușoară băuseră ceva, înainte să moară.

Toată acțiunea părea ireală, absurdă. Iată-ne înaintând pe un drum noroios, în mijlocul pustiului, gata să executăm încă o dată o acțiune gen Roadrunner pentru rebelii de la barajul rutier, riscându-ne viața – singura noastră viață. Peste două minute, Ellen putea fi vădută. Deși numai Dumnezeu știa peste cât timp ar fi aflat asta. Acela era genul de lucru pe care ar fi trebuit să-l facă niște oameni singuri, mi-am spus – nu un tată cu o căsnicie fericită. I-am aruncat o privire lui Sheff. În colțul gurii lui se zărea un zâmbet ușor, iar ochii și mâinile erau concentrate asupra menținerii jeep-ului pe drum. Probabil că el se gândea la asistente, mi-am spus. Ticălosul norocos era încă prea tânăr ca să simtă mâna rece a morții pe umăr.

Aproape ajunsesem. Podul se reliefa de pe fundalul lui. În față se zări sclipirea bruscă a focului. Am aruncat o privire în spate, ca să fiu sigur că Dodge-ul nu era prea departe, și am descoperit că era la numai vreo cincisprezece metri în spatele nostru – Knox-Brown conducea ca Damon Hill. Mai aveam vreo patru sute de metri de parcurs și abia reușeam să auzim chiar noi zgomotul motorului, peste tumultul râului, așa că melodia formației ABBA n-ar fi avut nici un rost.

La două sute de metri, am distins siluetele soldaților din fața noastră. Cred că mergeam cu vreo șaiszeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna că parcurgeam fiecare sută de metri în ceva mai mult de cinci secunde, dar și acestea păreau prea

lungi. La vreo sută de metri distanță am auzit primul strigăt ridicându-se pe deasupra zgomotului râului și al motorului și brusc, în întunericul din față, se văzu agitație. Am deschis focul cu MP5-ul, golind încărcătorul de treizeci de cartușe în două rafale de câte o secundă. Trăgând dintr-un jeep în mișcare, peste marginea unui parbriz blindat, nu m-am chinuit să țintesc, ci doar să umplu aerul cu suficienți mesageri ai morții iminente ca să-i fac pe rebeli să se ferească.

Eram cam la treizeci de metri de intersecție când am schimbat MP5-ul meu cu al lui Sheff și am încercat, probabil fără să reușesc, să nimeresc cauciucurile jeep-urilor rebelilor. Încă nu se trăsese deloc în noi și timp de o secundă am avut timp să mă întreb dacă Sheff nu va răsturna jeep-ul nostru, când va lua virajul la dreapta. Dar norocul sau priceperea fură de partea lui și ajunserăm din nou pe patru roți, când primele gloanțe ale rebelilor izbiră partea din spate a vehiculului nostru. M-am răsucit pe scaun și am reușit să mai trag o ultimă rafală, înainte ca și camioneta să dea colțul în urma noastră, tăindu-mi linia de foc.

Judecând după zgomot – asemănător cu al unei grindine pe un acoperiș de tablă – camionul primea o mulțime de lovituri, dar auzeam în continuare MP5-ul lui Gonzo ripostând, iar dacă Knox-Brown nu era în viață, atunci reușea o interpretare grozavă a lui El Cid, pe scaunul șoferului.

În clipa următoare am țâșnit la deal și la adăpostul copacilor, și am simțit acel sentiment aproape isteric de ușurare care te invadează atunci când colții morții se închid cu o clipă prea târziu ca să te înhațe.

— Am trecut, i-am spus lui Paul, în emițător.

— Vă văd, zise el. Sunt la două sute de metri în fața voastră. Ceilalți sunt cam la o sută de metri în spatele vostru.

Câteva secunde mai târziu îl zărirăm ieșind la marginea junglei, cu aruncătorul de grenade M72 în brațe. Am condus până la locul unde stăteau oamenii de la clinică, la marginea drumului, ca un grup de autostopiști nefericiți, cu zâmbete

palide de ușurare pe fețe. Am sărit jos și am mers în spate, spre camionetă, unde l-am găsit pe Knox-Brown, scăldat în sânge, coborând din cabină oarecum nesigur pe picioare.

— Nu e nimic serios, spuse el și avea dreptate.

Un glonț crestase un șanț de jumătate de centimetru prin pielea de pe partea superioară a pieptului lui, provocând o sângerare puternică, dar nici o stricăciune gravă. Avusese noroc.

Am lăsat-o pe Rachel să-l îngrijească, i-am spus lui Gonzo să-i urce pe toți în mașini și am alergat înapoi la Paul, așteptându-mă parțial ca farurile rebelilor să apară de după colț, înainte să ajung la el. Nu se întâmplă asta, și după două minute încă nu se auzea și nu se vedea nici un semn că am fi fost urmăriți. Poate că eu și Gonzo reușisem să le scoatem din funcțiune jeepurile, dar cred că era mai probabil că încă nu-și reveniseră din șocul noului atac. Poate că încercau să se autoconvingă că visaseră această a doua vizită.

— Gata de plecare, îmi spuse Gonzo, prin sistemul de comunicații.

— Să mergem, i-am zis lui Paul și am alergat amândoi spre vehiculele care așteptau, cu urechile încordate, ca să auzim eventualele sunete de mișcare pe drumul din față.

O ultimă privire în spate și eram din nou la locurile noastre, gata de plecare.

Capitolul 8

N-am mai dat peste alți rebeli pe drumul spre Punia, dar nici nu a fost o călătorie lipsită de evenimente. Senzația mea aproape isterică de ușurare dispăru repede, făcând loc unui sentiment probabil la fel de isteric de prevestire. Knox-Brown nu fusese singurul care avusese noroc – aveam impresia că

orbecăiam în întuneric, și că mai devreme sau mai târziu... Brusc, îmi veni în minte metafora perfectă pentru călătoria noastră – transformasem o parte a junglei zaireze într-un aparat de pinball personal, iar noi eram bila, țâșnind într-o parte și în alta pe canale, și fiind readusă înapoi în joc de fiecare dată când vroiam să ne oprim. Dar mai devreme sau mai târziu bila urma să găsească gaura, pentru că acesta era singurul mod în care se putea termina jocul. Trebuia să ne ridicăm de la blestemata aceea de masă, și repede.

Încă mă felicitam pentru acea metaforă, când trecurăm pe lângă primii refugiați cantonați la marginea drumului. Următoarea jumătate de oră, un întreg catalog de disperări trecu rapid prin lumina periferică slabă a farurilor. Cea mai mare parte a refugiaților păreau adormiți, iar majoritatea celor care stăteau întinși cu ochii deschiși erau probabil morți. Câțiva stăteau lângă drum, cu mâinile întinse spre noi, cu fețele supte și stomacurile umflate. Nu ne urmă nici un strigăt, nici un urlat de acuzație – numai din când în când plânsetul câte unui copil.

Știam cu toții că nu puteam să oprim, că nu aveam nimic de oferit decât mila noastră inutilă, chiar dacă ne-am fi oprit, dar logica situației nu avea forța să modifice ceea ce simțeam. Oamenii spun că oboseala sufletului este la fel de epuizantă ca cea a corpului, iar noi avusesem parte de amândouă în acea zi. Când am ajuns la periferia orașului Punia, eram pregătit pentru vreo douăsprezece ore de somn, nu pentru încă o confruntare cu un club local de tir.

Dar, bineînțeles, de asta am avut parte. Era cam trei și jumătate dimineața și îmi pusesem speranțele într-o ploaie care să curețe străzile, dar se părea că sezonul ploios era într-o vacanță temporară, iar norii care se adunau deasupra refuzaseră până acum să interacționeze și să-și verse încărcătura. Luna dispăruse, dar clubul de tir avusese ideea să atârne suficiente lămpi ca să ilumineze bariera înălțată la capătul străzii principale. Erau cam zece oameni, îmbrăcați în uniforme ale rebelilor, și se aranjaseră în linie, ca și cum s-ar

fi așteptat la o repetare a înfruntării de la OK Coral. Wyatt Earp-ul local stătea la câțiva metri în fața lui Doc și a fraților lui, strângând în mâini un Uzi și încercând să nu pară speriat.

Toată situația părea ridicolă.

Oprisem la vreo șaptezeci de metri de barieră. Am coborât din cabina camionului și m-am îndreptat spre jeep.

— Dacă am continua să înaintăm, cred că se vor da la o parte, sugeră Sheff.

Era posibil să aibă dreptate, dar nu mă încântau consecințele, în cazul în care se înșela. Era posibil să fie prea speriați ca să se dea la o parte și am fi ajuns să ne ucidem unii pe alții, numai pentru că se părea că nu exista altă opțiune.

La naiba cu joaca de-a soldații, mi-am spus.

— Mă duc să vorbesc cu Wyatt Earp, am zis. Să-i spun că suntem inofensivi.

Am început să mă apropii încet de congolez, cu ochii deschiși larg, în căutarea eventualelor degete nervoase pe trăgaci. Omul din fața mea nu-mi veni în întâmpinare, dar ridică puțin țeava Uzi-ului în direcția mea.

M-am oprit la vreo zece metri de el. Era evident că abia trecuse de adolescență, ceea ce nu părea potrivit cu predica mea despre niște morți inutile, dar măcar nu avea pe față acea expresie tâmpă, care ar fi însemnat că puteam la fel de bine să vorbesc turcește.

— *Bonne nuit, colonel*, i-am spus vesel, oferindu-i cel puțin două grade promovare, ca să-l îmbunuez.

Nu-mi răspunse la zâmbet și pentru o clipă m-am întrebat dacă veștile despre confruntarea noastră cu celălalt baraj rutier nu ajunseseră cumva la Punia. Dar mi-am spus că, dacă ar fi ajuns, n-am fi avut în față numai zece oameni.

— Cine sunteți? întrebă el. Pe cine aveți în mașini? Unde vă duceți?

Într-un impuls de moment, i-am spus adevărul, dar atâta din el cât era necesar să știe. I-am spus că aveam grijă de

conaționalii noștri. Nu eram o amenințare pentru efortul de război al rebelilor – de fapt, vroiam să dispărem din calea lor și le doream o victorie rapidă împotriva lui Mobutu.

Omul vroia să fie convins, dar îi venea greu. Chiar dacă îmi credea povestea – am fi putut fi englezi, dar am fi putut fi și sârbi – nu putea accepta ușor ideea de a lăsa un grup de europeni înarmați să pătrundă nesupravegheați în teritoriul rebel recent cucerit. Îi înțelegeam punctul de vedere și nu am fost surprins de decizia lui – trebuia să rămânem în Punia, până când soseau autoritățile superioare ca să ne decidă soarta.

Am trecut la argumentul doi, care era mai simplu.

— Nu putem rămâne aici, i-am spus clar. Dar ne vom opri la Kima, iar dacă autoritățile vor dori să ne pună întrebări, pot veni acolo.

Am îndepărtat întreruperea lui cu o fluturare superioară a mâinii.

— Colonele, voi aveți arme, noi avem arme. Putem să ne luptăm și poate să murim amândoi aici, dar pentru ce? Aveți inamici adevărați cu care să luptați, iar noi nu vrem decât să ne întoarcem în țara noastră.

Josey Wales tocmai se răstise la Zece Urși, dar i-am oferit adversarului meu o privire pe care o speram convingătoare.

El se uită în jos, apoi la mine, cu un zâmbet în colțul gurii.

— În regulă, spuse apoi. Puteți să mergeți până la Kima.

Îmi venea să-l îmbrățișez, dar m-am mulțumit să mă întorc și să mă îndrept spre vehiculele noastre, ascultând sunetul plăcut al deplasării barierei din spatele meu. Un minut mai târziu treceam prin spațiul creat, după care cotirăm la stânga pe strada principală și coborârăm la vale în viteză, spre acum binevenita îmbrățișare a junglei. Mai erau câteva ore până la răsărit și ieșisem de pe drumul principal. Optimistul din capul meu dansa la lumina lunii, pesimistul era redus la un murmur ciudat de dezacord.

Am continuat să mergem, oprindu-ne numai când am ajuns la prima dintre cele șase gropi cunoscute. Acolo am

pregătit un ceai în partea din spate a camionului, înainte să începem treaba, și am împărțit ceea ce mai rămăsese din rațiile congelate, după ce trecusem amândouă vehiculele în cealaltă parte. Acum începuseră deja să apară pe cer primele urme de lumină și în jungla înconjurătoare schimbul de zi lua locul turei de noapte. Aproape imediat începu să se simtă căldura și sudoarea să țâșnească din toți porii.

Când se luminează complet, am cerut o pauză scurtă ca să investigăm drumul din față, în căutarea de semne ale unui trafic recent. Spre surpriza mea, am găsit o mulțime de urme de cauciucuri, nici una dintre ele nepotrivindu-se cu cele ale camionetei noastre. Am căzut de acord că trecuseră recent mașini ce se îndreptaseră spre vest – poate chiar Wyatt Earp și Compania – dar când în cele din urmă ne-am apropiat de Kima, pe la zece dimineața, i-am trimis pe Sheff și Gonzo în față, ca să verifice locul. Ei raportară că era la fel de pustiu ca în ziua în care-l părăsisem, deși arăta chiar și mai rău.

Trecuseră vizitatori pe acolo și se părea că aceștia cercetaseră locul cu ochii unor portărei, luând tot ce putea fi schimbat mai târziu pentru bani. În laboratorul de cercetare, tot ce nu fusese distrus de sârbi fusese luat, la fel ca și hainele personalului, pe care le lăsasem în urmă. Bineînțeles, Barry și Knox-Brown nu băgară în seamă toate acestea. Erau prea ocupați cu căutarea prețioaselor dischete. Doctorul traversă laboratorul și porni direct spre junglă, cu omul de la MI6 imediat în urma lui. Două minute mai târziu se întoarseră cu niște fețe fericite, doctorul ținând în mână un pachet de dischete învelite în plastic.

Poate că era un remediu pentru SIDA, poate nu – deși eu aveam tendința să cred mai mult în scepticismul lui Rachel, decât în ambiția evidentă a soțului ei. Totuși, speram că el avea dreptate și ea se înșela – nu părea un mod plăcut de a muri, pentru nimeni.

Între timp, Paul și Gonzo investigaseră cărarea nămolită de afară și găsiseră alte probe care să susțină concluzia anterioară că cele mai recente vehicule care trecuseră pe acel

drum se îndreptaseră spre vest. Ceea ce îmi convenea, pentru că, cu puțin noroc, aveau să dea peste sârbii care mergeau spre est.

Ceilalți oameni de la clinică reapărură, unul câte unul, după ce adunaseră ceea ce mai rămăsese din lucrurile lor. Nell ducea în mână doar o fotografie îndoită la colțuri.

— Familia mea, explică ea și mi-o arată.

În poză erau numai bărbați: unul de vreo cincizeci de ani și doi adolescenți.

— Mama mea a murit când aveam zece ani, adăugă ea.

Următoarea ieși Rachel, cu mâinile goale.

— Sunt surprinsă că oamenii noștri nu s-au întors, zise ea gânditoare, uitându-se peste drum la colibe abandonate.

— Poate că ultimii vizitatori i-au speriat, am sugerat. Probabil că se află la misiune.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să plec de aici fără să-mi iau la revedere de la ei.

Andy și Rubina ieșiră și ei, în cele din urmă, el ducând un sac de pânză, ea cu mâinile goale. Andy vorbea animat și ea zâmbi brusc, ceea ce îi transformă fața total. Cei doi erau la jumătatea distanței până la vehicule, când se întoarseră și se opriră o clipă, aruncând o ultimă privire lungă spre clădirile în care trăiseră și munciseră câteva luni intense. Personal, nu mi se părea genul de loc pe care să-l poată uita, chiar dacă și-ar fi dorit-o.

Am pornit cu mașinile pe drumul spre Mangombe și am cotit la stânga pe cărarea ce ducea la misiune. Soarele apăruse din nou, trimițând săgeți de lumină prin bolta ce acoperea cărarea, iar cuvintele „ultima cursă” îmi răsunau mereu în cap, ca și cum nu mi-ar fi venit să cred asta cu adevărat. La Kima, în timp ce așteptam pe verandă, îmi venise dintr-o dată în minte imaginea mea ca copil, stând pe plaja de la Clacton sau Walton-on-the-Naze, mândru în interiorul fortului de nisip pe care-l construisem împreună cu unchiul Stanley, în timp ce valurile treceau peste noi.

Am zâmbit cu amărăciune. Nu era o coincidență faptul că memoria mea scosese acea amintire la suprafață.

Lumina de la capătul tunelului devenea din ce în ce mai puternică. Am trecut pleoscăind prin ultima porțiune de bălți și am ieșit în luminiș. Primul lucru pe care l-am sesizat era cerul senin – nu existau focuri de gătit. A doua observație a fost absența mișcării, iar al treilea faptul că poarta misiunii era deschisă.

Sheff opri jeep-ul, eu îi urmai exemplul cu camioneta și privirăm cu toții luminișul scăldat de soare. Părea atât de pașnic, de nemișcat. Atât de mort.

Dar nu se vedeau corpuri întinse pe iarbă, nici clădiri fumegând. Poate că cei care locuiau acolo fuseseră doar duși în altă parte, sau fugiseră în junglă.

Gonzo examina urmele din nămol.

— Aceleași vehicule, spuse el după o vreme. Probabil că au fost aici, înainte să meargă la Kima. Urmele de plecare sunt deasupra celor de sosire.

L-am lăsat ca santinelă și am traversat încet luminișul, oprind din nou mașinile în fața porților misiunii. Le-am ordonat oamenilor de la clinică să intre înăuntru, unde pereții le puteau oferi protecție împotriva unui atac surpriză, iar lui Sheff și Paul le-am spus să examineze cu grijă luminișul. Eu l-am urmat pe Knox-Brown, care pornise direct spre stația radio a părintelui Laurent.

Era distrusă, bineînțeles. Distrusă atât de total, încât probabil că am fi putut deschide un magazin de piese de schimb, cu componentele ei.

— Futu-i mama mă-sii! spuse Knox-Brown, cu mai mult sentiment decât l-aș fi crezut capabil.

Cred că începuse să-și dea seama că era prins în același fort de nisip ca mine și ca unchiul Stanley, numai că de data acesta în jur părea să fie o mare a morții, care se revărsa asupra pereților.

Mi-am desprins ochii de la bucățile salvării noastre care umpleau podeaua și am observat o pată întunecată pe

covorul din fața combinei părintelui Laurent. Sângele era încă lipicios, dar la fel era totul în acea junglă blestemată. Mi-am concentrat privirea asupra discului care se afla încă pe placa rotativă și am descoperit că avusesem dreptate – era Edith Piaf.

De afară se auzi un cor de lamentări feminine. Am ieșit și l-am zărit pe Paul ținând în brațe un corp mic și neînsuflețit, acoperit de sânge. Era băiatul, Gérard, iar capul lui fusese aproape separat de corp, foarte probabil cu o macetă. Paul ridică privirea spre mine și am văzut lacrimi în colțurile ochilor lui.

— Era în coliba în care am lucrat împreună la camion, zise el.

— Este mult sânge pe podea și înăuntru, am spus, ca și cum am fi participat la un concurs ca să descoperim cât mai multe victime.

— Oh, Dumnezeule, spuse una dintre femei, exact când Sheff apărui în pragul porții.

— Șefule, spuse el, cred că ar fi bine să vii să vezi asta.

Din tonul lui am înțeles că nu era vorba de ceva plăcut. Mă conduse în jurul zidului, îndreptându-se spre partea din spate a luminișului, unde o cărare dispărea în junglă. L-am urmat și am văzut că toți ceilalți veneau în spatele meu.

— Erau multe urme de pași, explică Sheff peste umăr, în timp ce intra între copaci.

La vreo cincizeci de metri depărtare am văzut un alt luminiș și am presupus că spre el ne îndreptam. Așa era.

În interiorul luminișului, o zonă de iarbă bătătorită, de mărimea unei camere mari, era plină de sânge. Sângele forma picături lipicioase pe firele de iarbă, bălți cleioase, sclipind în lumina soarelui, care pătrundea prin gaura din boltă. Dincolo de această mlaștină roșie-maronie, o zonă mai mare de pământ roșu marca mormântul colectiv și am avut nevoie doar de câteva secunde ca să observ că în câteva locuri se vedeau membre omenești ieșind la suprafață.

Am rămas cu toții acolo, în tăcere, un minut întreg sau mai mult. Pe obrajii lui Nyembo curgeau lacrimi și am realizat că nici măcar nu știam dacă el avusese o familie aici.

— Părintele Laurent a fost un om bun, îmi spuse el, când simți că îl priveam.

— Îmi pare rău, am spus și chiar așa era, dar atenția mea se întorsese deja la sarcina de a salva vieți. Nu mai putem să facem nimic aici, m-am adresat eu fețelor înmărmurite, așa că haideți să ne întoarcem în misiune. Trebuie să luăm niște decizii.

— Am putea să-i îngropăm așa cum trebuie, zise Rachel, dar o spuse fără pic de tărie și se lăsă dusă de acolo de către Nell.

— Aș vrea să-l îngrop pe puști, spuse Paul, apărând lângă umărul meu.

— OK, am aprobat și m-am întors spre Sheff. Dă-i o mână de ajutor și apoi vreau să cercetați amândoi toată zona, poate reușiți să găsiți ceva ce ar putea fi util. Mâncare, containere de apă, benzină, orice.

M-am oprit la poartă și le-am spus oamenilor de la clinică să mă aștepte pe veranda părintelui Laurent. Zâmbetul Rubinei dispăruse din nou și ea își mușca buza de jos, cu nervozitate. Chiar și Rachel părea copleșită, de data aceasta.

Am alergat în partea cealaltă a luminișului, simțind cum sudoarea mi se prelingea pe coaste, și i-am spus lui Gonzo ce găsisem. Nici distrugerea stației radio, nici descrierea masacrului nu părură să-l îngrijoreze prea mult, dar moartea lui Gérard îl marcă vizibil.

— Lui Paul îi plăcea mult băiatul, spuse el cu tristețe. În prima zi, după ce am plecat de aici, îmi spunea tot timpul cât de mult îi amintea de fratele lui mai mic.

Priveam în gol în lungul tunelului din junglă, întrebându-mă cât va mai dura înainte să ne ajungă cineva din urmă. Cel puțin câteva ore, mi-am spus.

— Trebuie să facem un plan, am zis, uitându-mă la ceas. Toți. Așa că mai stai cincisprezece minute și vino și tu. Dacă

vor apărea sârbii în timp ce discutăm, va trebui să-i rugăm să aștepte.

Gonzo zâmbi.

— Pare un bun moment ca să spunem „Teleportează-mă, Scottie”.

— Exact. Numai că *Enterprise* e la un milion de ani-lumină depărtare, iar noi am uitat să ne luăm cu noi pagerele intergalactice.

Am traversat din nou luminișul. În stânga, sub o revărsare uriașă de zămoșite galbene, Paul și Sheff coborau corpul băiatului în mormântul pe care îl săpaseră. Probabil că avea opt ani, mi-am spus. Nu avea să depășească acea vârstă. Nu reușisem niciodată să înțeleg cum putea cineva să ucidă un copil lipsit de apărare, dar știam pe cine aș fi vrut să spânzur chiar în clipa aceea – pe ticălosul care condusesese acea țară timp de treizeci de ani, furase toți banii donați pentru dezvoltarea ei și se asigurase că oamenii rămăseseră acolo unde îi lăsaseră belgienii – în întunecatul Ev Mediu. După toate aparențele, Mobutu avea să piardă acest război, dar aș fi putut paria că va scăpa cu viață și cu toată averea lui. Și atâta timp cât oameni ca el scăpau astfel, aveau să apară alți nemernici care să meargă pe urmele lor.

Am inspirat adânc, permițând mâniei să se retragă puțin, după care am trecut din nou prin porțile misiunii, întrebându-mă ce simțise părintele Laurent când macetele începuseră să lovească, punând capăt șederii lui în mijlocul oamenilor pe care venise să-i învețe valorile creștinismului.

Crucea de pe bisericuță se înălța spre cer, amintindu-mi de membrele care ieșeau din nămol.

— Ce facem acum, sergent? mă întrebă Barry, în timp ce urcam treptele verandei.

Nu cred că-i plăcea prea mult ideea de a primi ordine de la un simplu subofițer, dar încerca să se convingă singur că un sergent din SAS era echivalentul unui ofițer în orice altă parte.

— Nu știi încă, i-am spus scurt.

M-am oprit la ușa casei părintelui Laurent.

— Dar vom discuta posibilitățile în câteva minute, și oricine va avea o sugestie, va fi binevenit. OK?

Am intrat în casă, fără să aștept vreun răspuns, am închis ușa în spatele meu ca să descurajez orice întrerupere, și am început să cercetez bunurile preotului. Cea mai mare parte a lucrurilor portabile fuseseră luate, dar rafturile cu cărți abia fuseseră atinse, și printre acestea am găsit ceea ce căutam – un set de hărți guvernamentale bune, acoperind treimea estică a țării. Separate de acestea prin patru volume de recunoaștere a păsărilor erau alte hărți detaliate ale Parcurilor Naționale din Virunga și Kahuzi-Biega.

Am dat încă o tură prin cameră, fără să mai găsesc altceva utilizabil, și apoi am ieșit cu hărțile pe verandă, exact când Sheff și Paul se întorceau de la inventarul lor. Din motive cunoscute doar de el, părintele Laurent adunase suficient combustibil ca să ajungă celor două vehicule ale noastre să traverseze jumătate din Europă, dar în ceea ce privea mâncarea, situația era total diferită. Adunând proviziile noastre, ceea ce luasem din Kima la prima trecere pe acolo și puținul găsit de Paul și Sheff, aveam probabil cât să ajungă întregului grup, la nivelul subzistenței, pentru patru sau cinci zile.

Câteva minute mai târziu, când veni și Gonzo pe verandă, le-am spus asta imediat tuturor, sperând că-i va ajuta să se concentreze. Nu vroiam să-i sperii, dar pe de altă parte nici nu vroiam să creadă că treceam printr-o cădere temporară. Aveam probleme serioase, și cu cât înțelegeau asta mai repede, cu atât mai bine. Era posibil să avem un tratament pentru SIDA în rucsacuri, dar era nevoie de eforturi serioase ca să-l ducem undeva unde să poată fi util.

Ca să fie clar că eram în voia curentului, fără să avem nici o vâslă, am subliniat că reușisem să enervăm serios elemente din ambele tabere ale războiului civil ce se desfășura în plină forță în jurul nostru.

— Oamenii din Punia și Yumbi probabil că au luat deja legătura unii cu ceilalți, am spus. Ceea ce înseamnă că cei din Yumbi știu acum unde suntem. Și dacă aș fi în locul lui Mejanic, aș fi sigur că ne-am întors aici. Concluzia este că nu putem rămâne pe loc.

Cu acest gând plutind în aer, am întins harta noastră la scară mare a estului Zairului pe balustradă și am pretins că eram în „Kremlin”, la Stirling Lines.

— Deci unde putem să mergem? întrebă Rachel.

— Așa cum văd eu lucrurile, avem trei opțiuni, am zis. Toate încep cu un drum spre est, până la Mangombe, și apoi spre Kasese. Opțiunea unu: mergem în acea direcție – ceea ce ne va scoate, să sperăm, din zona de război – și sperăm că vom găsi o misiune cu stație radio, la care să putem aștepta extragerea, respectiv, un elicopter. Doi: putem încerca să mergem spre sud de la Kasese, spre Copper Belt și Zambia. Trei: putem continua să mergem spre est, spre granița cu Ruanda.

— Dacă toate drumurile trec prin Kasese, de ce să luăm o decizie înainte să ajungem acolo? întrebă logic Knox-Brown.

— Nu există nici un motiv anume. Vreau doar ca toți să înțeleagă în ce situație suntem.

— Crezi că nu vom găsi nici o stație radio?

— Cred că rebelii le distrug, în timp ce se îndreaptă spre vest, și că au trecut deja prin zona asta.

— Posibil, recunosc omul de la MI6.

— La fel este la est sau la sud, spuse Rachel neliniștită. Spre sud e un drum mult mai lung.

— Dar cartierul general al rebelilor e încă la Goma, am spus, arătând cu degetul în direcția capitalei provinciei estice. Și mulți dintre soldații lor sunt fie *tutsi* zairezi din această regiune, fie *tutsi* ruandezi. Ne-am îndreptat spre centrul zonei lor.

— Kabila e în sud, sublinie Gonzo. Și ultimul raport pe care l-am primit în Brazzaville sugera că rebelii se apropie de Kabao.

Căută pe hartă și găsi un port riveran pe cursul superior al Congo-ului.

— Dacă mergem spre sud, avem o călătorie mai lungă, dar n-aș băga mâna în foc că e mai sigură.

— Cât de departe suntem de cea mai apropiată graniță? întrebă Sheff.

— Granița ruandeză...

— Norocul nostru.

— ... e la o sută șaptezeci și cinci de kilometri. Asta în linie dreaptă.

— Și cu jeep-ul?

— Cel puțin dublu, dacă o luăm pe drumul pietruit de la Musenge la Bukavu.

— Care va fi plin de vehicule militare.

— Probabil, am recunoscut. Pe drumul spre Goma sunt cam patru sute cincizeci de kilometri.

— OK, spuse Sheff. Deci dacă menținem media noastră actuală de zece kilometri pe oră, vorbim de un drum de patruzeci și cinci de ore.

Am aprobat din cap și apoi i-am privit pe oamenii de la clinică. În timp ce făceam asta, nu am putut înăbuși o voce interioară care-mi spunea cât de ușor ar fi fost pentru noi patru, fără ei.

— Patru nopți, de la apus la răsărit, am continuat. Vom dormi ziua, în junglă.

Am privit din nou în jur și am văzut o lipsă totală de entuziasm. Dar poate că descoperirea mormântului colectiv le răpise dorința de a dezbate opțiunile.

— Dacă are cineva vreo idee mai bună, acesta e momentul ca să o spună, am zis.

Nimeni nu spuse nimic.

Capitolul 9

Cerul începuse să se întunece în timp ce vorbeam, iar când am pornit, începu din nou să plouă. Am ajuns la tunelul din junglă exact la timp ca să pierdem efectul total de găleată de apă aruncată direct în cap, și imediat după aceea a fost nevoie să aprindem farurile, ca să vedem la mai mult de câțiva metri în față. Un fulger apăru brusc deasupra noastră, iar tunetul se rostogoli peste noi ca un răspuns aproape instantaneu.

— Nu e o zi prea bună pentru golf, îmi strigă Sheff.

Am ajuns la drumul Mangombe-Punia, care semăna mai mult cu o baltă de râu, după care am cotit la stânga. Abia trecuse de amiază, dar chiar și dacă nu am fi avut cu toții foarte multă nevoie de odihnă, oricum nu aș fi vrut să risc să trecem prin Mangombe la lumina zilei. Probabil că eram deja subiectul mai multor alarme, iar eu aveam nevoie de somn, înainte să încercăm să trecem prin alte baraje rutiere.

Norii negri-albastrii păreau să mângâie vârfurile copacilor și puteam să văd efectiv cum nivelul apei creștea, în balta aproape continuă care reprezenta drumul.

— Caută un luminiș, i-am strigat lui Sheff, exact când un nou fulger se repezi asupra bolții junglei, deasupra capetelor noastre.

De data aceasta, tunetul păru instantaneu și aproape suficient de tare ca să ne asurzească.

Abia îmi ieșiseră cuvintele din gură, când am observat o gaură în peretele junglei. Sheff trecu în marșarier, roțile din spate ale jeep-ului agitând apa ca un vapor pe Mississippi, și coborâram ca să investigăm. Trebuiau curățați vreo trei metri de vegetație înainte să ajungem la terenul relativ liber din spate, care era aproape perfect – orice altceva ar fi fost greu de pus la loc în mod convingător.

Toată lumea trecu la muncă cu destul de mult elan, dar expresiile de pe fețele lor nu erau prea vesele. Eram obosiți,

uzi până la piele și eram vânați de cel puțin două tabere – nimic din toate acestea nu prea putea să ne ridice moralul. După câteva minute mi-am dat seama că nici măcar nu trimisesem un observator pe drum. Era ca și cum n-aș fi putut crede că ghinionul nostru putea fi mai mare de atât.

Imediat după ce terminarăm gaura și trecurăm vehiculele prin ea, am început să ștergem urmele trecerii noastre pe acolo. Drumul acoperit de apă avea nevoie doar de puțină muncă la margini, dar restaurarea artistică a peretelui junglei dură ceva. Văzând modul în care Gonzo privea opera noastră când terminarăm, m-am simțit tentat să-i spun să o semneze. În spate, în junglă, cele două vehicule fuseseră mutate la câteva sute de metri de drum și apoi camuflate cu ferigi și alte plante de pe sol. Erau greu de reperat chiar și de la numai cincizeci de metri, și nu aveau cum să fie văzute de pe drum.

Sub boltă era relativ uscat, chiar dacă noi eram uzi până la piele. Am început repede să încălzim apă pe plită, dar nici nu se putea pune problema focului, așa că nu aveam cum să uscăm hainele pe care le purtam. Ne-am fi putut schimba cu hainele uscate, dar la venirea nopții ar fi trebuit să ni le punem din nou pe cele ude, ceea ce nu era o perspectivă prea atrăgătoare.

În timp ce se fierbea ceaiul, cei patru oameni din SAS am trecut la pregătirea unor culcușuri suspendate, ca să putem dormi cu toții. Găsisem câteva plase de țânțari la misiune și după o oră de muncă am reușit să amenajăm o imitație destul de impresionantă a unei tabere în junglă. Am servit prânzul în semn de celebrare, deși nici calitatea, nici cantitatea de mâncare nu puteau produce prea mult entuziasm. Strânși la un loc în semiîntinericul copacilor din care apa picura neîncetat, păream un grup destul de posomorât. Nu discutarăm prea mult și aveam senzația că în aceste momente când aveam timp să gândim, realitățile grozăviilor din urma noastră și a pericolelor ce ne așteptau erau în sfârșit înțelese.

— Plecăm la zece, am spus, pe baza presupunerii că nu aveam să ajungem în Mangombe înainte de miezul nopții. Așa

că dormiți cât de mult puteți până atunci, le-am spus, simțindu-mă ca un șef de cercetași adresându-se grupei lui.

Puteam să auzim traficul de pe drum, așa că nu avea rost să sacrificăm somnul atât de necesar al cuiva, postând santinele.

Imediat ce m-am așezat în culcuș, singur în spatele plasei de țăntări, am descoperit că mintea mea era încă prea încordată ca să-mi lase corpul să doarmă. Zgomotele junglei nu erau nici ele de prea mult ajutor, mai ales țipetele păsărilor care, acum când cerul de afară se însenina, executau diverse manevre de zbor exact sub acoperișul boltei junglei. Stând acolo, cu ochii deschiși și privind razele de soare strălucind și pălind, pe măsură ce cerul se lumina, am început să-mi amintesc serile de vară de pe vremea când eram copil și când, împotriva oricărei rațiuni sau a bunului simț, trebuia să mă culc înainte de căderea nopții.

Trecuse mult de atunci. Alți câțiva ani și Louise avea să înceapă să protesteze împotriva aceleiași absurdități. M-am gândit la ea și la Ellen, în Hereford, și la cât de îngrijorată trebuia să fie soția mea, din cauza dispariției noastre bruște din lumea celor cu care se putea lua legătura. Oare faptul că mai trecuse prin asta avea să facă situația mai ușoară sau mai grea? Finalul fericit al ultimei ocazii de acest gen o încuraja să se aștepte la același lucru, sau era îngrijorată că epuizasem în Afganistan tot norocul pe care-l aveam? Uneori îmi făceam chiar și eu griji în privința asta.

M-am gândit la oamenii din jurul meu. Cuplul nepotrivit de doctori și posibilul lor tratament, cele două asistente care veniseră ca să facă bine și nimeriseră într-un coșmar, tânărul student care văzuse mai mult din lume decât se așteptase, omul de la informații, care părea la fel de străin și acum, ca și pe asfaltul de la Brazzaville. Aproape că fusese ucis pe pod, iar Nell fusese la un pas să fie violată în Poma, dar până acum, grupul nostru britanic păruse să ducă o viață vrăjită, evitând tragediile potențiale, în timp ce peste tot în jurul nostru, localnicii cădeau ca muștele.

Iar acum ne aflam în mijlocul junglei. O viață vrăjită, mi-am spus din nou, și am adormit, pe această notă veselă.

Era întuneric, când alarma cu vibrator a ceasului mă trezi – o beznă ca într-o peșteră subterană, și de două ori mai multă umezeală. Am rămas întins un minut, așa încât ochii să mi se obișnuiască cu lipsa de lumină, reproșându-mi că nu-i convinsesem pe yankei să ne împrumute niște dispozitive de vedere nocturnă. După ce m-am autoconvins să mă schimb în setul de haine ude, am rămas în picioare câteva clipe, privind fâșia palidă de lumină care reprezenta drumul din depărtare, iar apoi m-am îndreptat pe orbecăite spre plite. Am pus apa la fiert și apoi am început să-i trezesc pe ceilalți. Numai Nell reuși să zâmbească, dar și acest unic zâmbet era mai mult decât mă așteptasem.

Deși scurtasem călătoria din acea noapte ca să obținem mai mult timp de somn, speram totuși să acoperim un sfert din distanța de patru sute cincizeci de kilometri până la graniță. O sută zece kilometri însemna, după presupunerile mele, să trecem prin Mangombe, să ajungem la Kasese și să parcurgem încă câțiva kilometri pe drumul lung spre Musenge. În noaptea următoare ar fi trebuit să ajungem aproape de Musenge, care se afla pe drumul pietruit dintre Kisangani și Bukavu, aflat pe granița ruandeză. Acel drum era probabil prea aglomerat ca să-l putem folosi, dar mai aveam provizii pentru încă două zile, în care să găsim o rută mai puțin frecventată, ca să ieșim din Zair.

Acesta era planul, cel puțin pentru moment, și se părea că soarta ne întindea o mână de ajutor, lumina îmbunătățindu-se încet în următoarea jumătate de oră. Am strâns tabăra, am dezvelit și am încărcat vehiculele și apoi am pornit cu ele prin gaura camuflată din peretele junglei. Bălțile de pe drum se încrețeau în bătaia vântului și norii se îndepărtau de pe cerul ce se însenina. Câteva clipe mai târziu apăru și luna, puțin mai grasă decât în noaptea precedentă, plutind deasupra drumului care se îndrepta spre Kima.

Călătoria reveni în curând la o variație a temei familiare. Pe drumul de treizeci de kilometri până la Mangombe am fost nevoiți să ne oprim de trei ori ca să săpăm și să scoatem mașinile din niște gropi de nămol măricele și – ceva nou – am petrecut un timp deosebit de neplăcut cu trecerea prin vadul unui râu umflat și surprinzător de rapid. Dar nu am întâlnit nici un fel de trafic – se părea că drumurile zaireze erau libere noaptea, pentru a putea fi utilizate de misiunile de salvare ale SAS-lui.

Era aproape unu când ne apropiarăm de Mangombe, coborând încet cu cele două vehicule până la jumătatea unui deal neobișnuit de abrupt, care ar fi putut fi folosit ca tobogan, dacă Zairul ajungea să găzduiască vreodată Jocurile Olimpice de Iarnă. Nyembo ne trasase o hartă aproximativă a satului de mai jos, care era plasat pe malul vestic al unuia dintre afluenții mai mari ai râului Lowa. Era un fel de răscruce de drumuri – în timp ce drumul nostru traversa râul pe o versiune mai mică a podului de la Yumbi, un alt drum pornea spre nord, pe malul vestic, ca să facă legătura, în final, cu drumul pietruit spre Kisangani.

I-am lăsat pe Gonzo și Paul să păzească drumul în spatele nostru, iar eu și Sheff am coborât restul distanței și am intrat în sat. Nu se vedeau lumini artificiale, ci doar o mare de acoperișuri sclipind în lumina lunii, în murmurul uniform al râului de dincolo de ele. Câțiva câini lătrară în timp ce ne strecurarăm silențios spre pod, dar chiar dacă fuseserăm observați de vreun om, acesta nu se manifestă în nici un fel. Podul și drumul care pornea spre nord, în lungul râului de o sută de metri lățime, erau amândouă goale, pentru moment.

— Liber, i-am transmis lui Gonzo și câteva minute mai târziu două forme firave apărură de pe deal, coborând cu motoarele oprite printre casele tăcute.

— Se pare că nu prea sunt multe de făcut seara, spuse Sheff, ca și cum atunci ar fi observat pentru prima dată satul adormit.

Am urcat amândoi din nou la bord și jeep-ul porni primul pe podul de grinzi. Râul de sub noi ar fi fost considerat un curs de apă important în Anglia, dar aici era probabil privit ca un simplu pârau mai mare.

Între Mangombe și Kasese erau aproximativ șaizeci de kilometri, majoritatea la deal. Urcușul lent și șerpuit spre zona înaltă părea să fie de ajutor, în ceea ce privea nămolul – nu am avut de trecut decât peste două bălți mici – dar nu era prea bun pentru camionetă, al cărei motor începu să se plângă zgomotos. Și asta în mod sigur nu din cauza vitezei – redusă în primele două ore din cauza cerului întunecat, acoperit de nori, ea a fost micșorată și mai mult după aceea din cauza unei furtuni de o ferocitate deprimantă. Cele două opriri pe care le-am făcut ca să ne întindem picioarele și să fierbem un ceai au fost destul de sumbre, totuși am observat că Sheff și Nell începuseră să se simtă bine unul în compania celuilalt. Restul echipei de la clinică păreau să se întrebe posomorâți dacă avuseseră dreptate să se bazeze pe subsemnatul, iar eu începusem să am coșmaruri din cauza camionetei. Paul meșteri ceva sub capotă, dar tonul bombănelilor lui mi se părea clar pesimist, iar înghesuirea tuturor celor unsprezece oameni în jeep era mai probabil să ne ducă în Cartea Recordurilor, decât afară din acea țară.

Totuși, camioneta nu-și dăduse duhul, cel puțin nu încă. Ploaia se opri când eram la vreo patru kilometri de Kasese, iar când am ajuns la marginea orașului, cerul dinainte de răsărit era aproape senin. Orașul păruse mai mare decât Mangombe pe hartă, dar în întuneric era greu să-ți dai seama exact de dimensiunile lui. Plasat într-o vale, în mijlocul unor dealuri acoperite de junglă, oferea aceeași panoramă de acoperișuri și aceeași stradă șerpuită spre centru, care în acest caz trecea peste un pârau umflat. Erau mai multe magazine decât în Mangombe și în vale se vedea ceva ce semăna cu o piață. În apropiere erau un garaj și o stație de benzină, dar nimic care să reprezinte un înlocuitor al camionetei noastre și care să poată fi furat. Am văzut un singur locuitor al orașului, un

bărbat încovrigat în pragul ușii, care părea abia trezit din somn și care ne aruncă o privire plictisită, înainte să se prăbușească din nou în poziția lui de fetus.

La baza dealului opus erau câteva clădiri vechi în stil colonial și am urcat pe drumul dintre ele. Camionul scotea acum destul zgomot ca să trezească tot orașul, după care dispărurăm în anonimatul junglei, cu oftături uriașe de ușurare. Tocmai trecuse de cinci, așa că am început să căutăm un loc potrivit ca să ne oprim pe durata zilei.

L-am găsit la vreo patru kilometri de oraș și după scurt timp am început să lucrăm la lărgirea găurii existente în peretele junglei.

— A trecut o noapte, mai avem trei, îmi spuneam, în timp ce Sheff și Paul încercau să treacă vehiculele prin gaură.

Motorul jeep-ului porni, al camionetei, nu. Paul se uită din nou sub capotă, meșteri ceva și apoi încercă din nou. Același rezultat.

Primele semne de lumină apăreau pe peticul de cer care era vizibil.

— Hai să-l împingem, am sugerat eu.

— Chiar mă gândeam cum să transpirăm puțin, murmură Sheff.

Contribuim fiecare cu câte un umăr sau o pereche de brațe și camioneta permise să fie trecută prin cortina de verdeață, și apoi pe solul junglei, până în tabăra aleasă pentru ziua a cincea a călătoriei noastre aventuroase.

Nu mai e nevoie să spun că micul dejun nu a fost prea vesel. Nu era nevoie să fii un geniu ca să înțelegi implicațiile posibile ale decesului camionetei. Fie trebuia să o înlocuim, cu toate riscurile implicate de această acțiune, fie să mergem pe jos. În ambele cazuri, adăugam cel puțin încă o zi la călătoria noastră, o zi pentru care nu aveam nici o sursă ușoară de hrană.

Pentru moment, tot ce puteam face era să dormim puțin și să sperăm că Paul putea rezolva problema. Cum aveam ultimul schimb de pază, m-am dus direct la culcare, sperând

să pun capăt tuturor acestor îndoieli printr-o inconștiență binecuvântată. Nu am reușit, bineînțeles, și când Gonzo mă trezi, la ora trei, aveam senzația că adormisem numai de câteva minute. Am băut o ceașcă de ceai clocotit – ar fi fost prea puțin spus fiert – și m-am uitat la jurnalul acelei zile. Pe drumul din apropiere trecuseră unsprezece vehicule, șapte spre est și patru spre vest. Trei fuseseră mașini particulare, opt camioane de diverse tipuri. Din câte se părea, nici unul nu fusese de uz militar. Poate că reușisem, în sfârșit, să ieșim din calea războiului, mi-am spus, plin de speranță.

M-am dus la locul unde Paul era încă cu capul sub capotă. Îmi spuse că dormise câteva ore, dar oboseala de pe fața lui spunea cu totul altceva.

— O să mai dorm puțin acum, zise el, pentru că vestea proastă este că nu-l pot repara, decât dacă facem rost de o menghină.

— Și unde putem găsi așa ceva? m-am întrebat cu voce tare.

— La orice garaj. Cred că la cel din Kasese putem găsi una.

Am aprobat din cap.

— Dar crezi că vor accepta *American Express*? am murmurat.

Paul râse.

— Vor spune că sunteți nebuni.

— Du-te și culcă-te, i-am zis.

Cu o ultimă privire șovăitoare, Paul reuși să se desprindă de motor.

Camioneta și jeep-ul erau camuflate pe partea îndreptată spre drum, așa că puteam folosi scaunul din față al jeep-ului ca punct de observație. Oricum, nu erau prea multe de observat – papagalii invizibili continuau să cârâie, maimuțele invizibile să urle și șerpilor invizibili probabil să se târască, dar jungla vizibilă era doar un amestec de trunchiuri, liane atârănătoare și bolta împestrițată de deasupra capului. Îmi aminteam că dimineață sau după-amiază ploaia picurase pe

acoperișul culcușului meu, dar acum era soare, care transforma apa în ceață și pe oamenii din SAS în bălți de sudoare. Am stat acolo, întrebându-mă care era momentul potrivit ca să vizităm garajul local, însă fără să reușesc să ajung la un răspuns clar, ca de obicei. Nici prea devreme, ca să nu atragem atenția mulțimii, nici prea târziu, ca să putem folosi cât mai mult timp pentru călătorie. Pe la șapte treizeci, mi-am spus. Era luni, așa că toată lumea urmărea serialul preferat.

Zâmbeam încă la propria mea glumă, când am zărit cu coada ochiului o fulgerare de roșu. Un papagal, speram. Sau un cameleon daltonist. Oricum, un animal. Dar în timp ce cercetam cu ochii adâncurile junglei, am auzit prima dintre cele două voci, amândouă foarte înalte și pițigăiate.

— Copii, spuse o voce în spatele meu.

M-am răsucit și am văzut-o pe Rachel privind în depărtare.

— Poate, am spus, și m-am îndreptat rapid spre locul în care cei trei colegi ai mei pluteau încă fericiți în lumea viselor.

— Vizitatori, le-am spus fiecăruia pe rând, scuturându-i ca să se trezească. Probabil civili, am adăugat, după ce se dezmeticiră.

Am așteptat în tăcere, cu armele pregătite, dar Rachel avusese dreptate. Primul dintre vizitatori intră în fugă, fericit, în tabăra noastră și se opri brusc, când realizează că în jurul lui erau soldați. Era gata să țâșnească înapoi pe drumul pe care venise, când o femeie apăru gâfâind în urma lui, pentru ca apoi să se oprească la fel de brusc, la vederea noastră. Fața ei se umplu dintr-o dată de teamă și pentru o clipă păru încremenită în acel loc, după care o zări pe Rachel.

— Nu trebuie să vă fie frică, spuse doctorița imediat în franceză. Suntem prieteni.

Femeia o privi, pe fața ei amestecându-se teama și speranța, dar după câteva secunde cea din urmă învinse. Chiar dacă nu era convinsă de prietenia noastră, era prea obosită și înfometată ca să-i pese.

Așa cum am aflat până la urmă, avea toate motivele să se simtă atât speriată, cât și obosită. Erau cinci copii cu ea, de vârste între șapte și paisprezece ani. Băieții, în ordine crescătoare, erau Patrice, Jean-Pierre și Camille, iar fetele Console și Sylvie. Numele femeii era Imaculée Kabakira și era o profesoară de treizeci de ani din capitala ruandeză Kigali, care colinda estul Zairului în căutarea unui adăpost, încă de când revolta rebelilor distrusese taberele refugiaților *hutu* de lângă granița cu patria ei natală. Numai Sylvie era fiica ei. Ceilalți patru copii, ai căror părinți erau fie morți, fie se rătăciseră, fuseseră adoptați pe rând, în ultimele luni. Păreau cu toții malnutriți și epuizați, iar Camille avea pe brațul stâng o tăietură de macetă ce părea serios infectată.

Rachel vru să-l trateze imediat, dar băiatul se retrase, cu ochii plini de suspiciune și fu nevoie de îndemnul mamei lui adoptive ca să-și ofere brațul pentru examinare.

Rachel tocmai începuse examinarea, când Patrice, care se uita fix la mine de o vreme, arătă deodată cu brațul în direcția din care veniseră și spuse repede:

— Mai sunt soldați și acolo!

— Unde? l-am întrebat.

— Acolo! repetă el, scuturându-și brațul, ca să-și sublinieze spusele.

— Este o tabără pe drum, explică femeia. La vreo doi kilometri în direcția aceea, la baza dealului.

— Rebeli? am întrebat-o.

— *Tutsi*, aprobă ea din cap.

— Și nu se deplasează? am întrebat-o, ca să fiu sigur.

— Nu. Și-au stabilit tabăra în locul în care se intersectează drumurile.

Oh, grozav, mi-am spus.

— Câți soldați? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

— Douăzeci, treizeci...

Trebuia să aruncăm o privire și puteam să vedem mai multe, dacă făceam asta înainte să se întunece. Sheff și Nell

erau ocupați cu gătitul mâncării pentru oamenii noștri, Paul își băgase din nou capul sub capotă, așa că am hotărât să-l iau cu mine pe Gonzo. Ne mânjirăm pe brațe, gât și față cu niște noroi, ne luarăm carabinele MP5 și pornirăm, mergând paralel cu drumul. Am parcurs foarte repede primii doi kilometri, dar apoi găurile din boltă devenită mai frecvente și pământul junglei din ce în ce mai plin de vegetație secundară. După alte zece minute de înaintare greoaie prin frunzișul încâlcit, fără să zărim vreo tabără, am început să mă întreb dacă nu cumva inventaseră toată povestea.

Un complot ca să ne despartă, sugera paranoia mea, dar în acel moment o nouă deschidere în boltă scoase la iveală un fuior subțire de fum, pe cerul după-amiezii târzii.

Am înaintat cu prudență pe pantă, uitându-ne după santinele, dar fără să ne așteptăm de fapt să găsim vreuna, până când nimerirăm peste un punct de observare ideal, cu vedere asupra taberei soldaților. Pe fundul văii de dedesubt, o zonă de mărimea a două terenuri de fotbal alăturate fusese curățată de o parte și de cealaltă a râului mic. Drumul pe care vroiam noi să mergem spre est continua pe lângă malul apropiat al apei, dar un alt drum se îndrepta spre sud, peste un pod de lemn șubred și pe lângă un cătun format din colibe circulare. În fața acestora se vedeau câțiva soldați, vorbind cu niște locuitori civili, dar tabăra lor se afla pe această parte a râului. Am numărat douăzeci și nouă de oameni în total, și nu era nici o îndoială că mai erau câțiva și în camioanele parcate și în corturi. Faptul că se obosiseră să înalțe corturile părea o dovadă a intenției lor de a sta la acea intersecție cel puțin pentru o noapte, poate chiar mai mult, ceea ce nu era o veste deloc bună. Trebuia să trecem, într-un fel sau altul, pe unul din cele două drumuri de mai jos, dar dacă nu reușeam cumva să ne facem invizibili, nu-mi imaginam cum puteam face asta.

Să rezolvăm problemele pe rând, mi-am spus – poate că până reușeam noi să reparăm camioneta, grupul acesta avea să ajungă în Kinshasa.

Satisfăcuți că văzusem tot ce era de văzut, m-am întors împreună cu Gonzo în tabăra noastră. Cerul începuse trecerea rapidă la întuneric, când ajunserăm aproape de tabără, dar nu se vedea nici o urmă din norii care ne ofereau de obicei ploaia de seară. Cu puțin noroc, aveam să vizităm romanticul Kasese și garajul de acolo la lumina lunii. Asta nu însemna că în zonă nu erau furtuni, cum deveni clar foarte curând. În timpul absenței noastre de nouăzeci de minute, între veseliile noastre tovarășii izbucnise o ceartă, cu soții Moir în rolul șefilor celor două tabere antagoniste. Principala problemă, pe care ar fi trebuit să am bunul simț să o intuiesc, era ce urma să facem cu refugiații.

Când am apărut, împreună cu Gonzo, amândouă taberele au început să-și prezinte argumentele, ca și cum eu eram judecătorul, iar el umilul meu scribe. Ar fi putut fi o sută de sârbi pe drum, pe ei nu-i interesa în acel moment – era vorba de o problemă de principiu.

— Sergeant, încep cu ardoare Rachel, nu putem să-i lăsăm pe acești oameni aici, ca să se apere singuri. Copiii nu vor rezista mai mult de o săptămână fără hrană regulată și...

— Abia dacă avem suficientă hrană pentru noi, am spus eu cu blândețe, mai mult în interesul adevărului, decât ca opoziție.

— Exact, zise triumfător soțul ei. Nu știm nici dacă putem să ne salvăm pe noi, Rachel, și tu tot mai încerci să salvezi lumea. Există sute de mii de oameni în această situație. Știu că e tragic, dar nu avem mijloacele ca să-i ajutăm pe toți...

— Putem să-i ajutăm pe aceștia, spuse ea pe un ton rece. Și eu am intenția să o fac.

— Mai sunt și alte vieți în joc, zise Knox-Brown, uitându-se mai întâi la mine și apoi la ea. Gândiți-vă la toți oamenii care vor muri inutil în viitor, dacă vaccinul dumneavoastră nu ajunge în lumea civilizată.

Și la profiturile care vor fi aruncate la gunoi, mi-am spus.

— Aceasta e prioritatea ta, nu a mea, i-am spus.

Nu-i plăcu asta.

— Prioritatea ta ar fi să-i duci pe acești oameni în siguranță, spuse el. Oamenii pe care ai fost trimis să-i salvezi. Nu să treci de partea unei tabere, într-un război civil.

Rachel izbucni în râs auzind asta, și avea dreptate. Din păcate, și Knox-Brown avea dreptate, oricât de mult îmi dispăcea să recunosc asta. Noi fusesem trimiși să facem o anumită treabă, iar salvarea Africii nu era inclusă în program.

— Altcineva? am întrebat.

— Eu cred că ar trebui să-i luăm cu noi, spuse imediat Nell.

Rubina clătină din cap, fără să spună nimic, iar Andy se mulțumi să se uite în pământ.

I-am privit pe refugiați – femeia demnă, adolescentul ursuz, copiii plini de speranțe – și m-am întrebat dacă ei știau despre ce vorbeam. Probabil, mi-am spus – de obicei oamenii știu când este în joc propria lor supraviețuire. Am hotărât să amân decizia.

— Dacă nu putem repara camionul, le-am spus tuturor, atunci suntem într-o situație total diferită, așa că haideți să vedem mai întâi ce se întâmplă, înainte să luăm vreo decizie importantă.

Am privit în jur, la fețele lor, sperând că reușisem să-i mulțumesc pe toți, cel puțin pentru o vreme.

După două ore și o masă categoric insuficientă, eu, Paul și Nyembo am pornit spre Kasese, în căutarea unei menghine. Îl lăsasem pe Sheff să supravegheze drumul și să ne anunțe dacă exista vreo mișcare în spatele nostru, presupunând că nu ieșeam din raza de acțiune a pagerelor. Dacă apărea vreo mișcare în față, aveam să o vedem chiar noi.

Trebuia să recunosc că era o noapte frumoasă. Luna nu apăruse încă, dar exista un covor întreg de stele, iar Calea Lactee părea să plutească în direcția noastră, ca un văl sclipitor bătut de vânt. Din când în când exista suficient spațiu de o parte a drumului ca un copac înalt să se profileze pe cer, ca un poster al pădurii tropicale. În timpul numeroaselor noastre opriri pentru ascultare – vroiam să fim

siguri că auzeam orice vehicul ce se apropia înainte să ne audă cei din respectivul vehicul – jungla oferea un fond sonor magic, care i-ar fi făcut pe fanii New Age să se ude de recunoștință.

— Crezi că ar trebui să-i luăm cu noi? l-am întrebat pe Paul într-una din aceste opriri.

El păru surprins că-l întrebasesm, dar răspunse destul de prompt.

— Da, de ce nu? Cred că oricum vom avea nevoie de mai multă mâncare, așa că putem împărți ce avem. Și nu se știe niciodată, adăugă el. S-ar putea să intrăm într-o situație în care să ne fie de folos un pic de culoare locală protectoare.

— Mda, am spus.

Cred că hotărâsem deja să-i luăm cu noi, dacă puteam. Așa ar fi făcut Josey Wales, și el nu o avusese de înfruntat pe Rachel Moir.

Am pornit din nou prin tunelul întunecat de materie vie. l-am aruncat o privire lui Paul. Avea pe față o expresie serioasă și m-am trezit întrebându-mă dacă el – și Sheff și Gonzo – era suficient de în vârstă ca să aprecieze viața pe care o ducea. OK, transpira ca un porc, era zgâriat, infometat. Nu văzuse un televizor sau o toaletă de zile întregi, și categoric avea mai multe șanse ca mâine să fie mort, decât un disc jockey obișnuit. Dar o noapte ca aceasta, o situație ca aceasta – câți oameni din Anglia ajungeau să o vadă vreodată, să o simtă, să-și pună viața în pericol și să descopere în ei lucruri despre care nu știau că se află acolo? Lucruri de genul calmului și clarității gândirii în momente de tensiune intensă, lucruri cum ar fi minunățiile unei nopți în junglă.

Eu nu vroiam să o mai fac, dar asta numai pentru că știam că acest gen de viață era absolut incompatibilă cu cea pe care o doream alături de Ellen și Louise. Știam că urma să-mi lipsească această viață, aceste nopți. Și dacă asta era din cauză că, la fel ca majoritatea bărbaților, vroiam șansa de a continua să joc jocurile băieților, atunci era OK. Oamenii

care nu pot face nimic altceva sunt cei care au o adevărată problemă.

— Ne apropiem, zise Paul, și ca la un semn, în față apărură brusc o strălucire galbenă.

Era fereastra unei case din cealaltă parte a văii, și când am ajuns pe dealul de deasupra orașului, sub noi o mulțime de lumini izolate.

Paul mă privi, ca și cum s-ar fi așteptat la instrucțiuni:

— Continuăm să mergem, i-am spus. Și să ne rugăm că soldații sunt în altă parte.

Jeep-ul coborî dealul spre centrul orașului. În timpul vizitei noastre precedente, cu paisprezece ore în urmă, Kasese dormise somnul morții, dar de data aceasta, mulți dintre cetățenii lui erau categoric treji. Se vedeau grupuri stând pe verandele putrezite, grupuri moțâind pe pneuri de mașină, indivizi stând sprijiniți în pragul ușilor și întorcând încet capul ca să ne vadă trecând. Nimeni nu zâmbi și nu ne strigă vreun bun venit, și am început să mă întreb dacă sârbii trecuseră pe acolo în ultimele săptămâni.

Am trecut pe lângă câteva clădiri moderne de la baza dealului, am traversat râul și am oprit în fața unui garaj întunecat și evident închis. Doi bărbați stăteau pe treptele de beton ale unui magazin zăvorât de peste drum și se uitau la noi. Nyembo se duse să-i întrebe unde puteam să-l găsim pe proprietarul garajului. După un moment de ezitare – orice împotrivire era probabil împiedicată de vederea carabinelor noastre – bărbații îl îndrumară în direcția unei case dărăpănate, aflată puțin mai sus pe deal.

Paul și Nyembo se duseră să-i spună patronului că avea clienți, lăsându-mă ca focar al atenției localnicilor.

— *Français?* întrebă unul dintre ei, și în timp ce mă întrebam încă ce să răspund, celălalt încercă și el:

— *Belge?*

— *Non, anglais*, am recunoscut.

Norvegian probabil că ar fi fost și mai bine – nimeni nu-i urăște pe norvegieni.

Trecură numai două minute înainte ca Paul și Nyembo să se întoarcă cu proprietarul garajului, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu niște pantaloni scurți bleu și un tricou cu Batman. Nu părea prea fericit că fusese deranjat de la ceea ce făcea seara, dar poate că doar puștile erau cele care îl făceau nervos.

— Spune că nu are nici o menghină, zise Paul, dar poate găsește altceva cu care să ne putem face treaba.

Am aprobat din cap.

— Aruncă o privire.

În timp ce ei doi dispăreau în atelier, m-am întors spre Nyembo.

— Ce-ar fi să-i întreb pe prietenii de acolo dacă se poate cumpăra mâncare în acest oraș?

El traversă strada pentru o a doua conversație, aceasta mai animată decât ultima, și se întoarse după câteva minute, cu o față posomorâtă.

— Au spus că magazinele sunt goale și că la piață nu a mai fost nimic de săptămâni întregi. Oamenii lui Mobutu au luat tot ce au putut să care, atunci când au plecat spre vest, iar rebelii au rechiziționat restul. Spun că toți cei de aici suferă de foame.

Nyembo aruncă o privire în spate, spre cei doi bărbați.

— S-ar putea să mintă și să aibă provizii ascunse pe undeva, dar...

— Mda, am zis eu.

Nu aveam chef să mă apuc să fur ultimele provizii ale oamenilor, sub amenințarea armei.

Îi auzeam pe Paul și pe proprietar cum discutau în franceză în garaj și câteva momente mai târziu Paul ieși, cu o unealtă imposibil de identificat în mână.

— Asta ar trebui să fie bună, zise el. Dacă nu...

Ridică din umeri.

— N-am reușit să găsesc altceva.

Am scos câțiva dolari din teancul nostru care se subția rapid și i-am întins proprietarului garajului, care l-a început

fu surprins că era plătit, dar apoi își reveni admirabil, cerând dublu. I-am zâmbit.

— Nota 10 pentru efort, i-am spus, dar nu suntem turiști americani.

El îmi răspunse la zâmbet, dar urările noastre frățești de rămas bun fură întrerupte de ultimul sunet pe care mi-aș fi dorit să-l aud – roți hodorogind pe drumul de deasupra noastră, drumul dinspre vest. Nu se auzea nici un zgomot de motor – cei care veneau mergeau cu motorul oprit.

— Sus, le-am spus celorlalți.

Paul, care era în picioare pe partea șoferului, ajunsese acum în spatele volanului, iar proprietarul garajului o luă la fugă în direcția celei mai apropiate umbre. Paul porni motorul și execută un viraj strâns la dreapta, în semicercul de șanțuri care reprezenta curtea din fața casei. În timp ce îndrepta volanul și țâșneam spre pod, m-am răsucit pe scaunul meu, chiar la timp ca să văd două jeepuri ieșind într-o porțiune mai luminată a străzii, cam la o sută de metri deasupra și în spatele nostru. Nu aveau nici un far aprins, ceea ce-mi permise să văd în fugă în vehiculul din față niște fețe palide, cu șepci decolorate.

Sârbii, mi-am spus instinctiv, întrebându-mă cum naiba ajunseseră atât de departe și atât de repede, într-o regiune controlată de rebeli, care tocmai primiseră câteva lecții grozave în menținerea vigilenței de la elita soldaților din Hereford.

Răspunsul veni aproape la fel de repede. Ticăloșii făcuseră cumva rost de niște berete bleu ale forțelor ONU. Înaintaseră spre est deghizați în oameni.

Pentru o clipă m-am jucat cu posibilitatea ca în urma noastră să se găsească un convoi real al ONU, dar prima rafală trasă pe deasupra capetelor noastre puse capăt acelei presupuneri. Nyembo scoase un geamăt adânc și se strânse în gaura dintre bancheta din spate și cea din față. Paul accelerează jeep-ul pe drumul accidentat, iar eu am tras o rafală scurtă în direcția sârbilor, doar ca să nu le permit să devină

prea încrezători. Dar asta era tot. Distanța dintre noi și jeep-ul lor conducător se mărise puțin, starea drumului făcea ca ochitul să fie aproape imposibil, și părea mai înțelept să economisesc muniția.

Acum probabil că întreg orașul se întreba ce se întâmpla, și dacă nu ar fi fost acel schimb de focuri, poate că ar fi crezut că Raliul Trans-african tocmai fusese mutat pe acolo. Oricum, probabil că erau destul de fericiți auzind sunetul motoarelor celor trei jeepuri stingându-se în depărtare, în timp ce noi treceam de ultimele case, apoi de câmpurile în pantă și ne afundam din nou în jungla nenorocită.

Tunelele de copaci alternau cu canale în care se zăreau fâșii de cer, întunericul cu lumina fantomatică, noroiul solid cu porțiuni strălucitoare de apă. În aceste condiții, chiar și o urmărire la o viteză medie mi se părea destul de incitantă. Și noi și sârbii aprinsesem farurile acum, dar noi aveam avantajul că mai trecusem pe acel drum de două ori, așa că ne depărtam treptat de ei.

Ceea ce mi se părea grozav, până când am realizat că în mai puțin de zece minute urma să intrăm în viteză în tabăra rebelilor. Chiar dacă printr-un miracol ieșeam nevătămați pe cealaltă parte, atât ei, cât și sârbii din ONU aveau să fie exact în urma noastră. Când să ne întoarcem ca să-i luăm pe ceilalți?

Un plan nebunesc, desigur. Problema era că singura alternativă – să ne afundăm în junglă undeva înainte de acel punct – era la fel de irealizabilă. Chiar dacă reușeam să o facem fără să fim văzuți – acțiune care ar fi necesitat o distanță mult mai mare decât cea care exista între noi – sârbii urmau să afle foarte curând de la rebeli că noi nu trecusem prin intersecție. Aveau să le spună rebelilor că eram mercenari americani în solda lui Mobutu, criminali de război care fugeam de justiția internațională a ONU, ceva de genul acesta. Iar când forțele lor combinate aveau să se întoarcă pe drum ca să ne caute, eram o pradă sigură.

Un alt luminiș trecu în viteză pe alături, un alt tunel, și dintr-un motiv ridicol îmi apărură în minte imaginea lui Bruce Forsyth stând lângă un ceas mare, care bătea ora exactă.

Ce naiba trebuia să facem? Spune-le celorlalți, mi-am zis, și am întins mâna spre emițător.

— Deci, care este planul? vru Sheff să afle.

— Încă mai lucrez la el, i-am zis.

— Nu uitați să ne faceți cu mâna când treceți pe lângă, spuse el și, neavând altceva mai bun de făcut, am izbucnit în râs.

M-am opus panicii care părea să mi se strecoare în țeastă, am încercat să uit că distanța dintre sârbi și rebeli se reducea cam cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, noi fiind prinși la mijloc și am încercat să-mi pun blestematul de creier la muncă. Era deja prea târziu să ne oprim și să-i înfruntăm pe sârbi – schimbul de focuri i-ar fi făcut pe rebeli să vină în fugă. Trebuia să-i facem cumva să lupte unii cu ceilalți.

— M-am prins, spuse Paul, readucându-mă brusc la realitate. Tu și Nyembo va trebui să săriți imediat ce reușim să punem o curbă între noi și ei. Eu voi continua să merg până în tabăra rebelă.

— Și apoi? l-am întrebat.

Își pierduse mințile, în cele din urmă?

— Apoi le spun că în spatele meu vine o bandă de mercenari sârbi ai lui Mobutu, purtând berete ale ONU, strigă el peste zgomotul motoului, în timp ce jeep-ul țâșnea pe o pantă lungă.

— De ce te-ar crede?

— Pentru că-i vor vedea venind și pentru că au auzit deja asta, spuse el, bătând cu palma pe MP-ul de pe genunchi. Li se va părea logic.

— Și cine naiba vor crede că ești tu?

— Dumnezeu știe. Nu vor avea timp să mă întrebe, nu? Sârbii vor fi numai la vreo cincisprezece secunde în spate.

Aici avea dreptate.

— Și după aceea? l-am întrebat.

— Voi juca după ureche.

— Nu, nu pot...

— Ai altă idee mai bună, șefule?

— Nu, dar...

— Atunci pregătește-te să sari. Și tu, Nyembo.

Am cotit din nou pe o porțiune de drum familiară.

— Vă aud, zise Sheff, prin aparatul de comunicații.

— Nyembo, pregătește-te, am zis.

Nu părea prea încântat de idee, dar cred că realiza că o întâlnire de aproape cu pământul era mai bună decât să rămână în mașină.

— Cincizeci de metri, spuse Sheff.

— Acum, i-am zis congolezului, care dispăru în întuneric fără nici un sunet.

— Și tu, spuse Paul.

Începuse să devină de-a dreptul insistent, ca să nu mai vorbesc de insubordonare.

— Eu vin cu tine, i-am zis, fără să știu exact de ce.

Nu părea corect să-l las să-și asume singur riscul.

Paul nu avea de gând să accepte asta.

— În nici un caz, șefule. Vor vedea un alb și un negru și vor deveni imediat suspicioși. Dar dacă vor vedea un negru urmărit de albi, i-am atras deja pe jumătate de partea mea. Ai înțeles?

Înțeleseam.

— Tocmai au trecut și ei, am auzit în ureche vocea lui Sheff.

— OK, i-am spus lui Paul. Dar voi coborî mai încolo. Trebuie să știu ce se întâmplă.

Am întins din nou mâna spre emițător.

— Sheff, lasă-l pe Gonzo cu ceilalți și aleargă repede la mine, am spus.

Alți copaci trecură în viteză pe alături, farurile din spate dispărură și apoi reapărură. Probabil că mai avem puțin, mi-am spus și drumul începu să coboare șerpuit la vale, dovedind că aveam dreptate.

— Vom aștepta până la miezul nopții în tabără, i-am spus lui Paul. Și vom stabili un punct de întâlnire de urgență, la doi kilometri după Ibondo, mâine, la miezul nopții. Ai înțeles?

— Înțeles.

O luminiță sclipi dintr-o dată printre copacii de mai jos, apoi o alta.

— La curba următoare, am spus.

— Vei avea nevoie de asta, zise Paul, dându-mi unealta care înlocuia menghina, în timp ce încetinea ca să ia curba.

Am luat-o, am urlat „baftă” și m-am lansat afară, rostogolindu-mă în frunziș cu eleganța acțiunilor în reluare, după care m-am târât prin desișul des, afară din lumina farurilor, cât de repede puteam. Abia ajunsesem în gaura de sub o ferigă uriașă, când jeepurile urmăritoare apărură, pictând o pată de lumină mișcătoare peste junglă, deasupra mea.

Primul jeep trecu, apoi al doilea. În timp ce mă cățăram din nou prin frunziș până la drum, l-am auzit pe Paul trăgând focul de armă promis. Și apoi, timp de jumătate de minut, urmă o tăcere totală.

Capitolul 10

Secundele treceau și totuși nu se întâmpla nimic. Apreciasem greșit distanța până la tabără? Oare Paul și sârbii trecuseră de-a dreptul prin ea, lăsând în urmă un șir de rebeli năuciți? Dacă era așa, de ce nu-mi comunica Paul asta prin radio? M-am uitat la ceas și apoi din nou la drum, spunându-mi că Sheff avea să ajungă la mine în mai puțin de cinci minute.

Vederea mi se îmbunătățea, dar nu era vorba numai de adaptare – lumina slabă care scălda copacii și cerul se datora

probabil lunii care se ridicase. M-am uitat spre baza dealului, exact la timp ca să văd primele străfulgerări de lumină, iar o fracțiune de secundă mai târziu începu răpăitul armelor automate. Urmă un sunet puternic, un scrâșnet, metal frecându-se pe metal, și apoi bufnitura unui impact puternic, înainte ca armele să reintre în acțiune.

Uliii se luptau cu porumbeii și invers. Planul lui Paul funcționase, dar tot nu mă simțeam prea în largul meu pentru că-i permisesem să joace rolul eroului. Acum era acolo jos undeva, prins între opt sârbi și treizeci de rebeli, iar tentația de a mă avânta și a-mi revendica partea mea de distracție era aproape copleșitoare. Mă simțeam ca unul dintre acei fotbaliști, care spun că nu-și pot urmări echipa, atunci când nu joacă și ei.

Trecu parcă o eternitate, dar în cele din urmă schimbul de focuri își pierdu din intensitate, reducându-se la focuri din ce în ce mai răzlețe. Aproape se terminase, mi-am spus. Paul era fie OK, fie mort, iar eu nu aș fi ajutat pe nimeni, alergând la vale, spre el. Trebuia să am grijă de grupul meu multicultural de călători nefericiți, iar Sheff urma să ajungă la mine în două minute. Până atunci, nu puteam decât să-mi rod unghiile și să aștept.

Așa credeam, cel puțin. După ce redusesse jungla la tăcere, schimbul de focuri se opri acum, și cele mai mici sunete deveniră brusc auzibile. Am auzit o pasăre scoțând un cârâit, apoi ceva ce semăna cu trântitul unei portiere, la distanță. Apoi am auzit zgomot de pași pe drum, mai rapizi decât un mers obișnuit. O clipă m-am gândit că era Paul, dar se auzeau mai multe perechi de picioare alergând în direcția mea, iar din mozaicul de umbre de sub mine apărură mai multe siluete. Una dintre ele purta o beretă decolorată.

Mi-am dat instinctiv seama că nu aveau cum să mă vadă dacă nu mă mișcam, dar Sheff nu avea să fie la fel de norocos, așa că nu puteam să-i las să treacă. Cel mai rațional lucru ar fi fost să-i las să se apropie la zece metri și apoi să-i secer cu o rafală, și cred că exact asta aș fi făcut, cu cinci ani

înainte. Acum însă nu puteam să o fac. Nu știu sigur de ce – și cum aceasta a fost o hotărâre care ar fi putut să mă coste viața, m-am gândit de multe ori la ea de atunci – pur și simplu nu puteam s-o fac. Îmi amintesc că în acea clipă mă gândeam că Mary Whitehouse înțelesese total greșit și că faptul că fusesem crescut în spiritul violenței justificate de la televizor – al cărei cod spunea că e OK să ucizi oameni numai în autoapărare – era cel care mă oprea de fapt să apăs pe trăgaci.

Eroii de la TV ai adolescenței mele aveau de obicei scenariul de partea lor. Eu am avut doar noroc.

— Aruncați armele, am strigat, sau ceva de genul acesta – nu-mi aduc aminte nici măcar ce limbă am folosit.

Poate engleză, poate franceză, dar categoric nu sârbocroată, și singurul rezultat al avertismentului meu ridicol a fost că silueta din stânga își ridică pistolul mitralieră în poziție de tragere în același timp cu mine. Nici nu ținti prea prost și am apăsât pe trăgaci amândoi odată.

Diferența a fost că încărcătorul lui era gol, în timp ce al meu era plin. Corpul lui fu aruncat în spate, cu brațele fluturând prin aer, și degetul meu slăbi presiunea asupra trăgaciului. Când capul celui alt bărbat se întoarse brusc, expunându-și fața în lumina slabă de sus, am văzut că era Mejanic. Nu avea pistol mitralieră, iar degetele lui continuau să se lupte cu tocul de la centură. Pe fața lui nu se vedea nici o urmă de teamă, ci doar ceva ce semăna a nemulțumire.

Am apăsât pe trăgaci din nou – o rafală scurtă – și arma lui căzu la pământ, ridicând în aer stropi argintii, când ateriză într-un șanț plin de apă. O mână țâșni în sus, ca și cum ar fi condus traficul, și apoi șeful mercenarilor se prăbuși în față, aterizând cu fața în nămol, cu un pleoscăit sec. Parcursese un drum lung din Srebrenica, dar se pare că nu învățase prea multe din această călătorie.

Vroiam să mă asigur că erau amândoi morți, când am auzit din nou pași, de data aceasta pe drumul de deasupra.

— Sheff? am spus în microfon.

— Cred că sunt chiar deasupra ta. Ce a fost...?

— E liber. Coboară.

Câteva secunde mai târziu ajunse lângă mine.

— Apucă o pereche de picioare, am spus. Cel care e la comandă acolo jos s-ar putea să trimită pe cineva să vadă ce naiba se întâmplă.

Am tras cele două corpuri prin tufe de la marginea drumului și le-am aruncat între ferigi. Probabil că mamele lor îi iubiseră odată, dar din ceea ce văzusem în Poma, mă îndoiam că mai inspiraseră vreo afecțiune de atunci și eram convins că umanitatea ca întreg o ducea mult mai bine după decesul lor brusc.

Ajunși din nou în interiorul junglei, am încercat zadarnic să iau legătura cu Paul prin radio, iar apoi am reușit să-l informez pe Gonzo despre situația actuală. După aceea, am pornit la vale, împreună cu Sheff. Luna dolofană se vedea din când în când prin boltă, în dreapta noastră. Razele ei filtrate ne ușurau mult înaintarea, însă aprecierea direcției era mai dificilă. Din când în când aveam impresia că recunoșteam trunchiurile uriașe ale unor copaci văzuți în recunoașterea noastră precedentă, efectuată cu câteva ore înainte, dar apoi observam unul pe care nu eram sigur că-l mai văzusem.

Cealaltă grijă a noastră era să nu dăm peste sârbi, dar asta nu avea cum să se întâmple, după cum am aflat puțin mai târziu, când am ajuns în sfârșit la punctul de observare din acea după amiază. Dedesubt, în jurul taberei rebele erau întinse la pământ o mulțime de cadavre, iar șase dintre ele păreau să fie albe. Patru fuseseră aruncate unul peste celălalt aproape de locul unde jeep-ul lor suferise o coliziune frontală cu un camion, iar celelalte două erau întinse mai departe pe drum, ca și cum ar fi încercat să scape, fugind. Jeep-ul răsturnat tocmai era întors de un grup de rebeli.

Aceștia suferiseră și ei pierderi – cel puțin patru pe care puteam să-i văd – dar nu vedeam nici o urmă a lui Paul sau a jeep-ului nostru. Oare îl lăsaseră să treacă mai departe? Părea improbabil, dar în caz contrar, unde era?

În timp ce stăteam ghemuiți acolo, așteptând, doi rebeli începură să arunce cadavrele sârbilor în partea din spate a unuia dintre jeep-urile lor, stivuindu-le ca pe niște bușteni sau sardine pe bancheta din spate. Morții lor erau îngropați de un alt grup, în morminte care nu păreau prea adânci, la marginea luminișului. Am realizat că întreaga unitate se pregătea de plecare, ceea ce era o veste bună pentru noi, mai ales dacă se îndreptau spre vest.

Asta și făcură, douăzeci de minute mai târziu. Am schimbat cu Sheff zâmbete și gesturi de felicitare, abia rezistând tentației de a ne ridica în picioare și a aclama. Norocul fusese de partea noastră în acea seară. Dacă Paul era și el bine, era perfect.

Am așteptat până ce zgomotul vehiculelor lor dispăru în banda sonoră a junglei și apoi am pornit spre vest, ca să ajungem din nou la drum. După alte douăzeci de minute intram în tabăra noastră, unde ultimele două ore adăugaseră riduri de neliniște pe majoritatea fețelor. Auziseră multe focuri de armă, auziseră jeep-uri pornind într-o direcție și camioane în alta, și în ciuda eforturilor lui Gonzo de a le explica – sau poate tocmai datorită lor – tot nu erau prea siguri ce aveau de gând protectorii lor din SAS. Trebuia să-l așteptăm pe Paul încă două ore, așa că în timp ce Sheff se duse să lucreze la camion, le-am povestit în amănunt ce se întâmplase, de când îi văzusem prima dată pe sârbi în Kasese, apoi ideea lui Paul și întâlnirea mea cu bunul colonel. Expresiile de pe fețele lor spuneau că abia le venea să creadă ce auzeau, dar asta era de înțeles – eu spuneam povestea și chiar și mie îmi venea greu să o cred.

Tocmai încheiam descrierea taberei de mai jos, când motorul camionetei se trezi brusc la viață la câțiva metri de noi, reducând jungla la o tăcere șocată pentru câteva momente încântătoare.

— Ați decis ce vom face cu oamenii aceștia? întrebă brusc Rachel. Pentru că trebuie să vă spun că...

— Dacă vor să vină cu noi, pot să o facă, am întrerupt-o, înainte ca ea să lanseze ultimatumul pe care-l pregătise. Deși, dacă am pierdut jeep-ul, am adăugat, s-ar putea să ajungă să-și dorească să împartă același vehicul cu o companie mai inocentă decât patru soldați albi.

Mă așteptam la proteste din tabăra opusă, dar, spre surprinderea mea, nimeni nu spuse nimic.

În schimb, am auzit o voce în cască. Era Paul. Credea că se află la vreo trei kilometri est de poziția noastră și că va ajunge la noi în mai puțin de o oră. Am răsuflat ușurat în gând, mi-am păstrat întrebările pentru momentul în care sosea și le-am spus celorlalți veștile bune. Băiatul se făcuse foarte popular, ceea ce era evident după zâmbetele care aproape luminară jungla, pentru câteva secunde.

Patruzeci de minute mai târziu, când intră în tabără, și el avea un zâmbet larg pe față.

— Era și timpul, la naiba, spuse Sheff. Noi am muncit, în timp ce tu te-ai plimbat cu mașina pe cărările naturii.

— Și eu te iubesc, spuse Paul, pupându-l pe frunte.

— Deci, spune, i-am zis. Cum naiba ai scăpat de ei?

Paul râse.

— A fost uimitor de simplu. Am oprit în scrâșnet de cauciucuri, strigând „Mercenari sârbi” și arătând în spate pe drum, simțindu-mă ca un actor dintr-un film de duzină, iar ei se uitau cu toții la mine, cu gurile căscate, după care au auzit jeep-urile sârbilor, și s-au repezit toți spre arme. Eu nu oprisem motorul, așa că am înaintat încet cu jeep-ul, ca și cum aș fi vrut să parchez mai în spate, după care am continuat să înaintez. Nu cred că a observat cineva, și chiar dacă ar fi observat, erau prea îngrijorați de întrebarea cine venea în direcția lor, ca să-i mai intereseze cineva care pleca de acolo. Ajunsesem la vreo șaptezeci de metri pe drum, când au izbucnit primele focuri de armă, dar cred că unul dintre șoferii sârbi a fost lovit și s-a înfipt cu mașina într-unul dintre camioane.

— Așa se pare, am spus eu.

— Deci, cine a câștigat?

I-am spus scorul.

— Și jeep-ul? l-am întrebat la sfârșit.

— E OK. Am mers vreo doi kilometri, m-am asigurat că nu mă urmărea nimeni și apoi am găsit o ascunzătoare, lângă drum. Putem să-l luăm când trecem pe acolo.

I-am zâmbit.

— Bună treabă.

— Chiar așa, la naiba, zise și Sheff. Te vom folosi mai mult, de acum înainte.

Am plecat câteva minute mai târziu, Paul manevrând camioneta pe solul acoperit de rădăcini al junglei, iar noi, ceilalți, urmându-l pe jos, ca o armată de pelerini. Grupul nostru era acum de șaptesprezece oameni, ceea ce cred că depășea chiar și grupul lui Josey Wales, și înghesuiala urma să fie destul de mare după ce recuperam jeep-ul, ca să nu mai vorbim de drumul până la el. Mă temeam să mă gândesc ce efect urma să aibă greutatea a șaptesprezece corpuri asupra vehiculului abia reparat, dar măcar primii câțiva kilometri erau la vale.

Imediat ce camioneta ajunse la drum, eu și doi dintre copii ne urcarăm alături de Paul în cabină, în timp ce restul grupului se îngrămădea în spate. Așa cum mi-a spus Nell mai târziu, asta era mai ușor de zis, decât de făcut. Drumul era accidentat, marginile camionetei nu erau suficient de înalte ca să se sprijine de ele, așa că erau nevoiți să se agațe unii de ceilalți, pentru ca să nu cadă nici unul.

În timp ce ei se distrau în spate, eu mă gândeam că mai trecuse o noapte, o nouă aruncare a zarului. Mai devreme sau mai târziu urma să întâlnim un inamic pe lângă care să nu putem trece și atunci, mi-am spus, amintindu-mi metafora cu mașina de pinball, paletele aveau să lovească aerul și bila va trece. Aveam nevoie de ceva nou, de...

Și atunci mi-a venit ideea. Nu-mi plăcea prea mult – de fapt, mă simțeam chiar puțin rușinat că îmi trecuse prin cap

– și mi-am spus că nu aveam timp de pierdut, dar, totuși...

Am ieșit din junglă, în luminișul în care fusese tabăra rebelilor. Barăcile de pe cealaltă parte a râului erau întunecate – localnicii fie dormeau, fie plecaseră, iar dacă doar dormeau, nu mă așteptam să iasă în fugă să vadă dacă nu eram cumva furgoneta cu înghețată.

— Oprește când intrăm iar în junglă, i-am spus lui Paul și i-am explicat ce aveam de gând.

El nu zise nimic, dar zâmbi ușor, ca și cum ideea i se părea amuzantă, și făcu ceea ce-i cerusem. Am sărit jos, am scos săpăliga misiunii din spatele scaunului și l-am chemat pe Sheff, care se desprinsese fără tragere de inimă de pe locul lui de lângă Nell, din spate.

— Zece minute, le-am spus tuturor, dar nu le-am oferit alte explicații.

Nu părea locul și momentul potrivit pentru o ceartă.

I-am explicat lui Sheff, în timp ce ne întorceam în luminiș, și el păru uimit, exact cum mă așteptasem.

— Cum se numea cuplul acela faimos de jefuitori de morminte? întrebă el. Burke și Hare? Ceva de genul acesta.

N-am spus nimic.

— E plăcut să știi că ai tradiția de partea ta, murmură el.

Am ajuns și am început să îndepărtăm cei cincisprezece centimetri de pământ care-i acopereau pe rebelii morți. După ce i-am găsit, ne-am ținut respirația și le-am scos uniforme, care în ambele cazuri erau încă lipicioase din cauza sângelui. Cei doi soldați morți, întinși acolo aproape goi, păreau mai neajutorați decât înainte, mai patetici.

— Acoperă-i din nou, i-am spus lui Sheff, după care am luat tunicile și pantalonii și m-am dus în partea cealaltă a luminișului, la râu. Le-am curățat cât de bine am putut, frecându-le pe o stâncă, gândindu-mă în acest timp că dintre toate lucrurile ciudate pe care le făcusem în locuri ciudate, spălarea hainelor unor morți în pădurea tropicală, la lumina unei luni argintii, era aproape de vârful listei.

Dar cine știe? Acele uniforme măslinii pe care păreau să le poarte majoritatea rebelilor, arătau foarte diferit față de costumele noastre de camuflaj, și pe niște oameni potriviți – Paul și Nyembo – puteau să ne ofere câteva secunde în plus. Proprietarii lor nu aveau să le simtă lipsa, iar pentru unii dintre noi puteau să reprezinte diferența dintre viață și moarte.

M-am apropiat din nou de Sheff, pe drum, și ne-am întors împreună la camion. Cinci minute mai târziu, Paul opri camionul lângă locul unde scosese jeep-ul de pe drum, și zece minute după aceea eram gata să pornim din nou în tandem. Sheff conducea jeep-ul, cu mine pe scaunul din față și Nyembo și Knox-Brown în spate. Paul conducea camioneta, împărțind cabina cu Rubina și cei doi copii mai slabi, în timp ce cei doi doctori, Nell, Andy, Gonzo, Imaculée și ceilalți trei copii stăteau în spate. Poate că nu aveam mâncarea necesară pentru un picnic mare, dar categoric eram un grup potrivit pentru așa ceva.

Călătoria din acea noapte semănă destul de mult cu celelalte: lungă, fierbinte, plină de hârtoape, și în final însoțită de ploaie. Începu mai bine decât se termină, cu luna înălțându-se în spatele nostru și o porțiune de drum mai bună decât cel cu care eram obișnuiți, pe primii treizeci de kilometri. Apoi, am întâlnit două poduri dărâmate recent, peste niște râuri mici. Trecerea lor prin vad se dovedi destul de riscantă, dar odată dincolo, am simțit măcar că asta reprezenta o schimbare față de obișnuitele săpături, împingeri și înjurături de la trecerea gropilor de noroi, deși am dat și peste câteva dintre acestea.

În timp ce înaintam spre est, schimbările nu erau dramatice, dar erau vizibile. Știam că urcasem încet încă de când trecusem de râul Congo, ajungând de la o altitudine de vreo patru sute de metri la Poma, la peste o mie de metri acum, iar munții din fața noastră, care erau aliniați pe marginea vestică a lui Great Rift Valley, erau de două ori mai înalți. Temperatura și flora se schimbau treptat, odată cu

altitudinea. Deși umezeala era încă foarte mare, era sensibil mai rece decât în Poma, iar bolta junglei era mai joasă și mai prezenta găuri mai dese. Acest fapt avea dezavantajul creșterii vegetației de la sol, astfel încât mișcarea printre copaci era mai dificilă, dar totodată crea o lume mult mai luminoasă, mai puțin claustrofobică. Acum treceam printre pereți de frunziș, nu prin tunele întunecate și picurătoare.

Aveam nevoie de cât mai multă lumină, când, pe la două dimineața, începu din nou ploaia. Ceilalți doi copii mici schimbă locul cu Rubina, în cabina camionetei, lăsând șapte adulți și un adolescent să lupte cu prelata greoaie din spate, în timp ce noi, cei patru din jeep, în ciuda protecției pe care ne-o oferea acoperișul, am fi putut la fel de bine să călătorim pe fundul Canalului Mânecii.

Totuși, nu aveam să murim din cauza umezelii, dar nu se putea spune același lucru despre copiii deja slăbiți de viața nomadă din ultimele câteva luni. Bineînțeles, Rachel era îngrijorată pentru toți, și mai ales pentru fetița cea mai mică, Sylvie. Făcuse tot ce se putea face cu puținele medicamente pe care le avea – cele din trusele noastre de urgență și cele pe care le luasem de la misiunea distrusă – dar copiii aveau nevoie de hrană și odihnă, iar aceste lucruri nu le puteam oferi. În cabina luminată a camionului din spate îl vedeam pe Paul glumind cu ei și m-am întrebat dacă conducerea unei grădinițe făcea parte din antrenamentul pregătitor. Era a treia țară în tot atâția ani – mai întâi, Bosnia, apoi Liberia și acum Zair – în care o echipă SAS ajunsese să escorteze un grup de copii afară din zona de război.

Înaintam cil greu, cu o viteză mult redusă, pe drumuri ce semănau mai mult cu niște canale. Nu întâlnirăm alt trafic, ceea ce nu era surprinzător, iar din când în când treceam pe lângă sate ce semănau cu niște orașe fantomă bătute de ploaie. În timp ce treceam printr-o așezare mai mare, am avut brusc o imagine mentală a oamenilor treziți brusc de trecerea noastră, rămânând întinși, cu ochii și urechile încordate, și

răsuflând ușurați când zgomotul dispărea, acoperit de cel al ploii ce răpăia pe acoperișurile lor de iarbă.

Mă simțeam tot mai ușurat, cu fiecare sat prin care treceam. Când am ajuns la malul râului Luka, am apreciat că eram la mai puțin de o sută de kilometri de granița ruandeză, și pentru câteva secunde am fost încântat de acest gând, înainte să recunosc că era vorba de cel puțin două sute de kilometri pe drum, de fapt de cei mai grei două sute de kilometri ai călătoriei. Douăzeci de kilometri mai sus de Luka era Ibondo, iar treizeci de kilometri după el, în valea alăturată, se afla Musenge, un oraș mic aflat de o parte și de alta a drumului pavat dintre Bukavu și Kisangani. Acest drum avea să fie plin de trafic, probabil atât ziua, cât și noaptea, și la aproximativ o sută cincizeci de kilometri sud-est de Musenge ieșea din adăpostul protector al junglei și serpuia printr-o trecătoare montană, până la Bukavu, orașul de pe granița ruandeză. Nici drumul prin spațiul deschis, nici orașul nu păreau sigure pentru noi, dar până acum nu aveam nici o idee cum le-am fi putut evita.

Am înaintat prin valea Luka, cu râul de o parte, și semne cu o gorilă desenate pe ele în cealaltă – mergeam pe la marginea Parcului Național Kahuzi-Bienga. Semnele păreau oarecum liniștitoare, ca și cum conservarea naturii era un fel de atribut al civilizației. Ele păreau să spună că în lume existau și alte lucruri în afară de jungla nesfârșită și de armatele aflate în război.

Ibondo era cam de aceeași mărime cu Kasese, iar șirurile de acoperișuri acopereau pantele de deasupra râului cu apă rapid curgătoare. Nu am văzut nici urmă de soldați sau locuitori ai orașului, când am trecut în viteză prin centrul gol și peste pod, dar, în definitiv, puține locuri sunt populate la ora patru noaptea. Mai era încă cel puțin o oră până la Musenge și voiam să facem tabăra cât mai aproape posibil de oraș, preferabil lângă un punct de observare de unde să putem să vedem drumul principal care trecea prin el. Mai exista opțiunea trimiterii unui grup în oraș, în căutare de

mâncare. Barry spusese, într-una dintre opririle noastre pentru odihnă, că războiul trecuse prin această zonă cu câteva săptămâni în urmă. Așa că era posibil ca situația hranei să fi revenit la normal.

Am urcat din nou, ascultând eforturile motorului camionetei în spatele nostru și așteptându-mă să-l aud în orice clipă dându-și ultima suflare. Dar după jumătate de oră am trecut de albia râului și am început să coborâm panta văii următoare. Aici jungla fusese defrișată în câteva locuri, pentru cultivarea unor plantații de ceai, și am început să trecem prin sate adormite tot mai sus. Începusem să mă întreb dacă nu vom avea probleme în găsirea unui loc în care să ne ascundem pe durata zilei, și am hotărât să pornim cu jeep-ul mai în față, ca să căutăm un astfel de loc.

Norocul a fost din nou de partea noastră. Nu departe de periferia orașului Musenge am găsit o cărare acoperită de verdeață, care intra în junglă, ceea ce ne oferea atât ascunzișul necesar, cât și punctul de observare dorit. Era greu de văzut clar în întuneric – deși ploaia se oprise, cerul era încă acoperit de nori – dar din câte puteam să-mi dau seama, eram exact deasupra orașului, și n-ar fi trebuit să fie greu să găsim un loc în apropiere, din care să se vadă drumul care ne interesa.

L-am lăsat pe Sheff să urmărească drumul și pe ceilalți doi să găsească un teren pentru tabără, după care m-am întors cu jeep-ul ca să aduc acolo și camioneta. Apoi, împreună cu Gonzo, am acoperit cât mai bine urmele vehiculelor și le-am urmat în junglă, trecând pe lângă o casă în ruină, care aproape dispăruse sub frunzișul care creștea în ea și în jurul ei. După alte două sute de metri ne-am trezit într-un luminiș înconjurat de un cerc aproape perfect de copaci înalți. Speram că nu era locul de picnic favorit al localnicilor, căci nu puteam face o cercetare a zonei în căutare de semne ale unor prezențe umane recente înainte de răsărit, iar atunci, bineînțeles, avea să fie prea târziu ca să ne mai mișcăm.

Mi se părea OK, sau poate că eram prea obosit ca să mai îmi pese.

În timp ce toată lumea trecea la rutina familiară a înjghebării taberei și a pregătirii mâncării pe plită, m-am întrebat dacă ar fi existat căutare pentru o astfel de excursie de vacanță, în care să fii aruncat într-o țară străină și să fii nevoit să-ți croiești drum afară din ea, riscând să mori de foame și luptând cu soldați reali. Era un gând deprimant, dar probabil că s-ar fi găsit amatori.

După ce consumarăm o nouă masă neadecvată, cea mai mare parte a grupului nu mai pierdu timpul și se culcă. Copiii dormeau cu toții în camionetă, iar Rachel se ocupă puțin de ei împreună cu Imaculée, după care urmă exemplul soțului ei, al lui Knox-Brown și al lui Nyembo, mergând și ea la culcare. Nell, Rubina și Andy păreau încă prea încordați ca să doarmă, sau poate că aveau nevoie de puțin timp în care să vorbească despre ultimele zile de mișcare și tensiune. Oricare ar fi fost motivele lor, în timp ce primele raze ale răsăritului treceau prin bolta de deasupra noastră, eu și Sheff ne-am trezit antrenați în prima conversație reală cu oamenii pe care-i salvasem.

Era o senzație ciudată. Am fi putut să ne aflăm într-o cârciumă din Hereford, dar nu era așa.

Am descoperit curând că avusesem dreptate în privința lui Nell – era o adevărată luptătoare. Mama ei murise când ea era mică, lăsând-o să joace rolul unui surogat de mamă față de cei doi frați mai mici, timp de peste zece ani. Se pare că tatăl ei se aștepta ca ea să rămână pentru totdeauna menajera lui personală, dar când băieții ajunseseră la sfârșitul adolescenței, Nell hotărâse că își îndeplinise sarcina și că era timpul ca cei trei bărbați din casă să se îngrijească singuri. Se mutase în nord, ca să se distanțeze fizic de familie, se calificase ca asistentă și lucrase un an în spitalul din Manchester, înainte să vadă un anunț care oferea de lucru în Africa. Evident, era motivată politic în sensul că dorea să-și ajute frații negri, dar nu foarte mult, și am rămas cu impresia

că încă își mai căuta adevăratul rost în viață. De un lucru eram sigur – la orice s-ar fi hotărât, colegii ei aveau să o primească cu brațele deschise.

Rubina era total diferită. Și ea fugise de acasă – în cazul ei de niște părinți severi și de dorința acestora să-i aranjeze o căsătorie – dar nu mi-a lăsat impresia că ar fi știut cu adevărat cine era sau ce vroia de la viață. Ea ajunsese în Africa pentru că era departe de Bradford, dar nu se putea ascunde aici pentru totdeauna, iar modul în care aducea mereu vorba despre părinții și surorile ei mai mici mă făcea să mă întreb cum va reuși să-și țină familia în frâu, când avea să se întoarcă acasă, în cele din urmă.

Era evident că Andy spera să aibă și el ceva de spus în privința asta, dar eu mă îndoiam că avea să se întâmple asta. El nu contribui prea mult la conversație și îmi lăsă senzația că încă se străduia să înțeleagă toate lucrurile care se întâmplaseră în ultimele zile. Arăta destul de neîngrijit, și cea mai mare parte a timpului ochii lui aveau acea expresie năucă a celor care suferă în urma șocului. Poate că avea să iasă mai bătrân și mai înțelept din această aventură, dar asta nu se întâmplase încă, și pentru moment el părea să aibă mai multă nevoie de rolul de protector autoimpus al Rubinei, decât ea.

Nell puse întrebări despre mine și Sheff – cred că despre mine mai mult din politețe – și păru surprinsă când i-am vorbit despre Ellen și Louise.

— Credeam că trebuie să fii singur pentru genul de viață pe care o duceți voi, spuse ea cu inocență.

— Așa este, am zis. Viețile mele separate s-au suprapus pentru o vreme, asta e tot. Nu mai am decât zece luni de serviciu.

— Și tu? îl întrebă ea pe Sheff.

— Eu sunt disponibil, spuse el zâmbind.

— Sunt sigură, zise ea, izbucnind în râs.

— Dar acum are ceva treabă, am continuat eu, privind în sus.

Era destul de lumină ca să începem să căutăm punctul de observare.

Sheff părea la fel de încântat de perspectivă ca și mine, dar ne-am ridicat în picioare, le-am urat somn ușor celorlalți și am început să cercetăm panta de la est de tabăra noastră. Am găsit repede punctul perfect – o învălmășeală de copaci căzuți, exact sub creasta unei culmi de deasupra orașului. O mare de acoperișuri cenușii se întindea până la linia largă și întunecată a râului, iar până când am reușit să îmbunătățim ceea ce ne oferise natura și Sheff să se cufunde în vegetație pentru primul schimb, drumul spre nord deveni și el vizibil. O succesiune de zgomote slabe, neidentificabile, începură să perturbe tăcerea, dovedind că orașul se trezea. În scurt timp primirăm și confirmarea vizuală a acestui fapt, sub forma a două coloane de fum, care se înălțau leneș pe cerul ce se lumina rapid.

— Deci îl trezesc pe Gonzo la nouă, spuse Sheff.

— Lasă-l până la zece, i-am zis. Astăzi facem de pază numai în trei. Am alte planuri pentru Paul.

— Îl trimiți la cumpărături?

— Ceva de genul acesta.

M-am întors în tabără, unde hărmălaia tot mai puternică a păsărilor din bolta de deasupra nu-i împiedicase pe tovarășii mei de călătorie să adoarmă. După ce am mai pierdut câteva clipe întrebându-mă dacă să mai plasez o santinelă pe cărare, m-am schimbat din hainele ude în cele uscate, m-am prăbușit în culcușul meu, care protestă scârțâind, mi-am potrivit ceasul deșteptător și am închis ochii. O altă zi despre care să povestesc nepoților, mi-am spus, și am hotărât să n-o las pe Louise să-și ia vreodată papagal. Dacă ticăloșii aceia gălăgioși nu erau în pericol de dispariție, atunci ar fi trebuit să fie.

Capitolul 11

Papagalii repetau încă versiunea păsărească a lui *The Dam Busters*, când vibrația alarmei mă trezi. Toți ceilalți dormeau, și cine putea să-i condamne? Cinci ore și jumătate nu erau suficiente, după nopțile de care avusesem parte. M-am schimbat din nou în hainele ude și am căutat un loc în care să-mi fac nevoile, preferabil unul fără șerpi. După ce am îndeplinit cu succes această misiune, m-am dus la punctul de observare, unde Gonzo se uita cu ochii roșii la valea de dedesubt. Cercurile din jurul ochilor lui păreau mai mari decât ale păpușii Muppet cu același nume.

Am privit panorama, care nu era prea diferită de cea la care mă așteptam. Dincolo de acoperișurile care se întindeau până la râul cu meandre line, se vedeau terase joase roșii și dealuri acoperite de pădure. În stânga, drumul venea de la nord, trecând printre râu și câmpurile cultivate care ocupau întreaga vale.

Tocmai începuse să plouă și o picătură mare de apă căzu pe agenda pe care Sheff și Gonzo completaseră mișcările din acea zi. Densitatea traficului de zi pe drumul de lângă râu, deși mare, după standardele noastre recente, era cea la care te-ai fi așteptat pe un drum rural secundar în zona Wales-ului. Trecuseră câteva camioane, chiar și un autobuz pe care Sheff îl considerase de turism, dar traficul militar fusese foarte redus – doar două camioane cu trupe ce se îndreptau spre nord, și nici unul dintre ele nu oprise. Vederea asupra orașului de dedesubt era doar parțială, dar nu zăriseră nici un soldat și nici o altă indicație că locul ar fi găzduit vreo garnizoană rebelă.

Situația părea bună, la fel ca și faptul, vizibil acum, la lumina zilei, că drumul avea două benzi. I-am arătat asta lui Gonzo, care de data asta nu înțelese importanța acestui aspect.

— Dacă vom întâlni un camion rebel, nu va fi nevoie să oprim ca să trecem unii pe lângă ceilalți, i-am explicat. Așa că nu vor mai avea prea mult timp ca să se întrebe cine suntem, iar dacă vor fi suspicioși, ei bine, în acel moment noi ne vom îndrepta deja în direcție opusă. Întotdeauna e mai ușor să lași să treacă ceva ce a trecut deja.

Gonzo se scărpină în capul lui creț.

— Cât de departe e Bukavu? întrebă el.

— La aproximativ o sută șaizeci de kilometri.

— Cam mult timp în care să stau cu sufletul la gură.

— Mda, am recunoscut. Și cam prea lung pentru credincioasa noastră camionetă. Dar dacă apar probleme, va trebui să coborâm și să mergem pe jos.

Gonzo mârâi, ca și cum acest gând i s-ar fi părut amuzant.

— Tot mai ai de gând să-i trimiți pe Paul și pe Nyembo în oraș?

— Da. Ar fi bine să mă duc să-i scol, ca să le dau veștile bune. Mă întorc după aceea.

Gonzo ridică obosit mâna, clipi și își întoarse din nou privirea spre drum. M-am întors în tabără pe același drum, și i-am găsit pe Paul și Nyembo deja treji. Le-am relatat ce observaseră Sheff și Gonzo și le-am spus ce vroiam să facă ei. Nyembo nu era prea încântat de ideea de a-și pune uniforma unui rebel mort, dar cum s-a dovedit că amândouă erau prea mari pentru el, am fost de acord ca, dacă era necesar, să se dea drept un reprezentant al administrației din capitala rebelă, Goma. Paul putea fi escorta lui militară, unul dintre aliații tanzanieni ai rebelilor, care nu vorbeau limba locală.

Plecară cu jeep-ul și am hotărât să-mi fac o ceașcă de ceai, înainte să mă duc să-l înlocuiesc pe Gonzo. În timp ce stăteam pe vine, așteptând să fiarbă apa, le-am auzit pe Rachel și Imaculée discutând despre copii. Femeia ruandeză spunea că băiatul, Camille, nu vorbise cu ea timp de două săptămâni, când se întâlniseră, și că nici acum nu vorbea prea mult. Dar acest lucru nu era neobișnuit. În majoritatea taberelor de refugiați erau mulți copii care-și pierduseră

capacitatea de a vorbi, și în fiecare zi câțiva dintre ei mureau de mâhnire.

Am stat acolo o clipă, dorindu-mi ca Louise să aibă parte de o lume mai bună, după care am făcut ceaiul și m-am întors la punctul nostru de observare. Ploua în continuare, deși cu o forță mai mică decât cea cu care eram obișnuiți, și dacă nu ar fi fost căldura și acoperișurile de paie, mi-aș fi putut imagina că era o zi urâtă în Brecon Beacon. Traficul de pe drum dispăruse aproape total în ultima oră a lui Gonzo, și nu se intensifică nici în restul după-amiezii. Speram că acesta era un semn bun pentru noaptea care urma. În orașul de dedesubt nu se auzi nici un schimb de focuri, dar de fapt nici nu mă așteptam la asta.

Intuiția mea că Paul și Nyembo aveau să se întoarcă cu bine se adeveri la scurt timp după lăsarea întunericului, când cei doi intrară cu jeep-ul în tabără, având pe fețe niște zâmbete triumfătoare, iar pe bancheta din spate provizii proaspete. Erau doi saci de manioc uscat – ingredientul de bază în multe mâncăruri zaireze – și cantități mai mici de fasole și morcovi. Aveau chiar și opt bidonașe de lapte, pe care Rachel le rechiziționează imediat pentru copii. Cel puțin pentru o vreme nu aveam să murim de foame.

Veștile din oraș erau și ele bune.

— Nici o urmă de soldați, spuse Paul. Arată ca un oraș obișnuit. Am băut câteva beri și Nyembo a vorbit cu localnicii, iar aceștia i-au spus că a existat o unitate rebelă staționată acolo până acum câteva zile. Au plecat spre Kasese, așa că e vorba probabil de cea peste care am dat noi.

Luă o înghițitură din ceaiul pe care i-l întindea Nell.

— Au făcut parte dintr-un grup ce urmărea un grup de mercenari francezi care atacaseră un avanpost rebel lângă Yumbi și o misiune lângă Mangombe. Vă sună cunoscut?

— Ne acuză pe noi pentru ce s-a întâmplat la misiune? întrebă Nell, nevenindu-i să creadă.

— Așa se pare, am spus eu.

— Poate că ne-au confundat cu sârbii și acum cred că suntem morți, sugeră Paul. Atunci nu ne vor mai căuta.

— Poate, am spus, cu îndoială. Dar dacă adună cineva doi și cu doi, se vor întreba ce s-a întâmplat cu camioneta. Și destul de mulți au văzut probabil două grupuri de oameni albi. Grupul acela de rebeli din Punia, de exemplu. Și localnicii din Kasese. Iar din câte știm, noi l-am ucis și pe fiul șefului rebel local, nu numai pe a lui Mejanic. Cred că va trebui să presupunem că există cineva care ne caută.

Paul se strâmbă.

— OK, atunci care e planul?

— Du-te și adu-i pe ceilalți doi, am spus, căutând în jeep harta udă.

— Eu mă duc să pregătesc micul dejun, zise Nell.

Cinci minute mai târziu, ceilalți trei se întoarseră, Sheff deplângând cu amar faptul că Paul nu inclusese o ladă de bere pe lista lui de cumpărături. Ne așezarăm în jurul hărții șifonate și eu am trasat cu o bucată de rădăcină drumul pe care trebuia să-l urmăm.

— E mai mult un joc de noroc, decât un plan, am recunoscut, dar cred că trebuie să mergem pe acest drum cât de departe putem și să ne apropiem cât mai mult de Bukavu, înainte de răsărit. Apoi putem folosi ziua ca să cercetăm granița, pregătind o traversare a ei în noaptea următoare. Granița urmărește acest râu, printre lacuri, dar pe harta asta nu se poate vedea cât de mare este, sau dacă există vreun pod sau un feribot. Însă nu este Zidul Berlinului, nu? Dacă ne putem apropia suficient de mult, nu cred că vom avea probleme în traversarea lui.

Nu existară voci care să se opună, așa că am chemat tot grupul ca să le spun ce ne propusesem pentru noaptea care venea. Nu păreau prea fericiți, dar nimeni nu avea o idee mai bună.

— Cred că avem șanse mari să reușim să ajungem până la capăt, am spus, dar în caz contrar... ei bine, cu cât mergem mai mult pe acest drum, cu atât suntem mai aproape de

Ruanda, și dacă se întâmplă ceva care să ne oprească, atunci s-ar putea ca ultima noastră șansă să fie să continuăm pe jos. Așa că înainte să plecăm vreau să fiu sigur că totul e portabil și vreau ca fiecare să știe exact de ce provizii este responsabil. Nu vreau să mergem cinci kilometri prin junglă și apoi să realizăm că am lăsat ceva vital în urmă, pe drum.

Am observat că descrierea acestei posibilități nu le ridicase deloc moralul, dar nu avea nici un rost să pretindem că eram într-o călătorie de plăcere.

— E ultima rundă, am spus, ca să-i înveselesc.

Și chiar așa era, într-un fel sau altul.

Am ridicat tabăra puțin după ora opt. Ținând cont de calitatea drumului, era posibil să ajungem în Bukavu în patru ore, dar m-am gândit că trebuia să luăm în calcul eventualele reparații ale camionetei, așa că nu avea rost să ne amânăm pornirea până când bunii locuitori ai orașului Musenge se culcau. Sheff și cu mine am pornit din nou în față, cu jeep-ul. Paul era la volanul camionetei, iar Gonzo acoperea spatele. Toată lumea era nervoasă și obosită, și chiar și Sheff păruse să-și fi pierdut cuvintele. Numai Imaculée părea neobișnuit de veselă, iar acest lucru se datora mai mult îmbunătățirii dramatice a stării lui Sylvie, se pare produsă de lapte. Ruandeza petrecuse ultimele două ore în tabără preparând *chikwanges*, o fiertură de aluat de manioc, învelit în coji de banană, preparat despre care susținea că era ideal pentru drum.

Câțiva localnici ne văzură trecând prin Musenge spre intersecția de lângă râu, dar nici unul dintre ei nu purta uniformă și nici unul dintre ei nu părea gata să se repeadă să pretindă recompensa acordată pentru orice informație ce putea duce la capturarea disperaiților mercenari francezi. Am cotit pe minunata netezime a drumului principal, și câteva secunde am avut impresia că plutim în aer, atât de mult ne obișnuisem cu hurducăturile și patinările de pe drumurile din urmă.

Viteza noastră era și ea destul de impresionantă. Drumul urca dealul, dar am atins viteza amețitoare de patruzeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna mult mai mult decât obțin cea mai mare parte a șoferilor londonezi, în aceste zile. Simțeam chiar și o briză rece pe fețe. Ne îndreptam spre munții din zona graniței estice, ale căror vârfuri îndepărtate erau acum ascunse de jungla ce se înălța dincolo de râu.

Ploaia se oprise la scurt timp după plecarea noastră, iar după o oră de drum norii se îndepărtaseră, lăsând în loc o lună aproape pe jumătate plină. Lumina ușura condusul și înfrumuseța noaptea, dar o burniță continuă ar fi fost mai utilă, căci ar fi redus vizibilitatea și i-ar fi ținut pe curioși în case și în cabinele mașinilor. În definitiv, cât de des vezi oameni coborând din mașini pe ploaie ca să-i oprească pe vitezomani?

Totuși, în ciuda luminii lunii, traficul de pe drum nu era prea intens. În primii șaptezeci și cinci de kilometri am trecut doar pe lângă două camioane, și nici unul dintre șoferi nu păru prea surprins la vederea unui jeep plin de albi, care se îndrepta spre Bukavu. Pe drum nu era nici o linie telefonică, așa că informațiile referitoare la poziția noastră nu puteau fi transmise decât prin radio.

Mai aveam o oră și ieșeam din jungla în care intrasem cu cinci zile și jumătate înainte. Îmi venea greu să cred că de la sosirea noastră în Kima, în miercurea precedentă, fuseseră transmise numai cinci episoade din *The Archers*. West Ham pierduse maxim două meciuri. Louise credea că eu eram doar într-unul din drumurile mele de o săptămână în Beacons, ca să urmăresc exercițiile de pregătire.

Îi vedeam fața în minte și nu-mi puteam imagina ceva mai frumos decât să merg pe cărarea ce urca spre casa noastră și să fiu din nou acolo, cu ea și cu Ellen. Măine noapte vom trece granița, mi-am spus. Sunăm la ambasadă și cerem un elicopter până în capitală, apoi probabil un avion până la Nairobi, și de acolo acasă. Puteam să ajungem înapoi în Hereford până joi.

— Șefule, spuse Sheff grăbit, întrerupând tăcerea.

Chiar în fața noastră, un camion era oprit pe drum, cu farurile aprinse și cu fața spre sud.

Am trecut pe lângă el și am zărit în viteză doi oameni în uniformă, în cabină.

— Rahat, am murmurat, cu ochii fixați pe oglinda laterală. Unde suntem? l-am întrebat pe Sheff.

— La vreo zece kilometri nord de Bukavu.

Camionul staționar era acum la vreo sută de metri în spatele camionetei, și mi-am permis o clipă de speranță.

Apoi începu să se miște, accelerând încet până când ajunsese la viteza vehiculelor din fața lui. Poate că doar îi place să meargă în spatele altor vehicule, mi-am spus. Poate că erau resturile armatei lui Mobutu în această parte a junglei și localnicii se simt mai siguri în convoi.

Dar asta, bineînțeles, nu explica de ce așteptaseră pe marginea drumului. Și, pe de altă parte, luminile care apărură brusc în față...

În acest loc, drumul era mărginit de copaci pe dreapta și de marginea unei râpe abrupte, de cinci metri, în stânga. Panta mergea până la treizeci de metri de fundul văii și de un pârau măricel. Dincolo de acesta se afla un deal acoperit de junglă și, dincolo de el, în depărtare, se înălțau munții, lacul Kivu și Ruanda. Nu era un drum ușor, dar părea mai sigur decât să fim încercuiți de rebelii locali. Noi le uciseseam camarazii și văzusem mormântul colectiv. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm acasă cu o simplă muștrare. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm acasă deloc.

Cred că toate aceste gânduri și luarea deciziei durare cel mult trei secunde – mult după standardele computerelor, dar suficient de puțin pentru Zair, în mijlocul nopții.

— Oprește, i-am spus lui Sheff. Oprim, i-am zis și lui Paul, în emițător.

Luminile de pe drum, din față, erau probabil la cel puțin un kilometru depărtare. Acum sau niciodată.

— E timpul să abandonăm nava, le-am spus celorlalți și am sărit pe pământul care se mișca încă pe sub mine, înainte ca Knox-Brown să poată exprima protestul pe care i-l citeam pe față.

Am alergat în spate, spre camioneta oprită. Mai în spate, pe drum, camionul urmăritor părea să încetinească și el.

— Toată lumea jos, am strigat, mai întâi în engleză și apoi în franceză. Paul, vino aici cu 72-ul.

Camionul oprise la o sută cincizeci de metri în spatele camionetei, și în clipa aceea șoferul stinse farurile. Aceasta era o greșeală, pe care el o agravă lăsând aprinsă lumina din cabină, așa încât, pentru câteva secunde vitale, el și partenerul lui erau la fel de vizibili cum ar fi trebuit să fim noi. Amândoi bărbații purtau uniforme ale rebelilor, iar cel de lângă șofer vorbea cu cineva printr-un radioemițător.

— Lichidează-i, am zis, tăios.

Paul, care era deja cu un genunchi pe pământ și cu țeava fixată pe umăr, apăsă imediat trăgaciul.

Se auzi șuieratul obișnuit al rachetei, fulgerul alb-gălbui, când aceasta izbi partea din față a camionului, siluetele oamenilor care mureau în acel mod oribil.

Cum inamicul din spate era distrus, m-am întrebat dacă nu cumva trebuia să întoarcem și să fugim. Am renunțat la această idee, parțial din motive raționale – ce șansă aveam să scăpăm de urmărire, în acea direcție – dar și urmându-mi instinctul. Nu aveam de gând să mă întorc în inima întunecată a Zairului, mai ales atunci când fiecare nerv al corpului meu spunea că vroia afară. Ori porneam prin junglă, ori ne predam.

În spatele meu, civilii stăteau, așteptând instrucțiuni, cei mai puternici încercând să aibă grijă de cei mai slabi, toți adulții ținând în brațe bagajele desemnate lor, ca pasagerii de pe Titanic în așteptarea unei bărci de salvare. Doi dintre copii tremurau violent, și nu din cauza frigului. Fețele lor erau pline de groază și începusem să-mi imaginez ce amintiri le trezeau aceste momente.

— Sheff, du-i pe toți dincolo de râu, am ordonat. După ce traversați, mergeți spre est jumătate de kilometru și așteptați.

În timp ce ei începeau să coboare panta, mi-am întors privirea spre drum, la timp ca să văd cum luminile începeau să se miște. Erau cel puțin trei vehicule acolo și se îndreptau toate spre noi.

— Paul, stai aici și acoperă drumul din spate. Gonzo, tu vino cu mine.

Am alergat pe drum spre luminile care se apropiau și care erau acum la numai o jumătate de kilometru depărtare. Totuși, se apropiau încet și nu păreau prea dornici să împărtășească soarta camarazilor lor din spatele nostru. Trei duse, unul rămas mi-am spus – ce păcat că rămăsesem cu un singur M72.

Eram la vreo șaptezeci de metri de jeep acum, distanță ce părea destul de lungă ca să o parcurg în fugă, mai ales cu un rucsac plin cu manioc în spate. Râul se curba aici și între drum și panta care cobora spre el era o mică dumbravă. Gonzo și cu mine am ocupat poziții între copaci, la timp ca să vedem farurile primului camion oprindu-se. Privind în spate, am văzut cu greu câteva siluete fantomatice lângă râu, unele deja în apă, cu mâinile împreunate ca să se protejeze unii pe ceilalți de forța curentului.

În față, alte siluete fantomatice înaintau spre noi pe drum și am zărit două dispărând dincolo, încercând probabil să folosească terenul plat de lângă râu ca să ne pice în spate. Erau încă afară din raza de tragere, dar am tras o singură rafală, ca să-i fac să fie prudenți. Nu aveam suficientă muniție ca să rezistăm la un schimb de focuri susținut, dar speram că aveam suficientă ca să ne acoperim propria retragere, după ce civilii traversau râul și dispăreau în junglă.

Câteva arme răspunseră și ele cu focuri, și copacii de deasupra noastră suferiră stricăciuni minore. Pe drum, cineva striga, probabil în încercarea de a-și face soldații să înainteze din nou. Nu-i puteam condamna că nu vroiau să înainteze pe drumul luminat de lună, iar terenul de lângă râu nu le oferea

nici el prea multă protecție. Jungla de pe cealaltă parte a drumului era cea mai bună pentru protecție, dar părea liniștitor de deasă, din locul în care eram noi întinși.

Trecură două minute fără să vedem vreun semn de mobilitate din partea inamicului și tocmai începusem să fiu mai optimist, când o pușcă deschise focul de la mai puțin de o sută cincizeci de metri distanță. Soldații rebeli folosiseră timpul ca să se târască înainte, prin iarba înaltă de la marginea drumului.

— Am trecut, spuse Sheff în urechea mea și după respirația lui găfăită mi-am dat seama că traversarea fusese foarte dificilă.

— Spune-i lui Nyembo să-i ducă pe toți la două sute de metri în junglă, am zis, schimbându-mi decizia precedentă, pentru că nu aveam impresia că acest inamic avea de gând să ne urmărească cu agresivitate, iar răspândirea grupului în jungla necunoscută părea o invitație la dezastru. Paul, treci râul. Apoi voi doi ne acoperiți spatele. Și aveți grijă cu muniția.

L-am privit pe Paul lăsându-se să alunece pe pantă, apoi alergând peste zona de teren neted și aruncându-se în apa rapidă, adâncă până la genunchi.

— Oricând ești gata, i-am spus lui Gonzo, chiar în timp ce o nouă rafală sfâșie aerul și frunzișul de deasupra capetelor noastre.

Gonzo se retrase cu spatele, târându-se pe burtă și dispăru pe panta din spatele nostru, ca un film rulat invers al cuiva care urca pe o culme. Cât timp cobora, era afară din bătaia focului inamic, dar în momentul în care ajungea pe terenul plat de lângă râu, aceștia aveau să-l vadă.

Exact când el apărură, câteva arme deschiseră focul. Gonzo alunecă, se împiedică și căzu și pentru o clipă am crezut că fusese lovit, dar când se ridică din nou în picioare, am realizat că gloanțele continuau să țintească refugiul nostru dintre copaci. Am tras o nouă rafală scurtă, sperând să-i fac să nu se uite la râu, și am golit încărcătorul. L-am introdus pe

ultimul, am verificat progresul lui Gonzo – acesta tocmai intra în apă – și apoi am executat și eu o retragere lipsită de eleganță pe panta stâncoasă, aterizând în cele din urmă cu o zdruncinătură dureroasă exact pe șezut.

M-am ridicat pe vine, am inspirat adânc și am privit porțiunea dreaptă de șaptezeci de metri din fața mea. Părea o distanță lungă și mintea mi se întoarse la ultima ocazie când alergasem atât de mult. Atunci nu atinsesem linia de finiș, alegându-mă în schimb cu țeasta spartă și cu trei luni de închisoare.

Dar nu avea rost să meditez la eșecurile vechi. Am luat-o la fugă, dorindu-mi să mai am încă picioarele de la optsprezece ani și să nu am rucsacul ca o greutate de plumb pe umeri. Mă vedeam cu ochii inamicului ca o țintă ideală, prea lentă ca să fie ratată de cineva. Sheff mi-a spus mai târziu că nu mai văzuse pe nimeni alergând atât de repede, dar mie mi se păru că trecuse un minut întreg, înainte să parcurg cei șaptezeci de metri. Eram vag conștient de gloanțele care șuierau în jurul capului meu în timp ce alergam înnebunit în zig-zag, apoi urmă șocul dublu al apei – mai întâi răceala neașteptată, apoi forța curentului, care aproape că mă dărâma.

Nu cred că m-am simțit vreodată mai vulnerabil ca atunci, și odată ce m-am cățărat pe malul îndepărtat și m-am târât la adăpostul vegetației, am rămas întins acolo câteva secunde, respirând greoi și mulțumind tuturor zeilor care îmi treceau prin minte că simțeam încă viața pulsând prin venele mele îmbătrânite.

— Șefule? spuse Sheff prin setul de comunicații, cu o voce aproape îngrijorată.

— Ajung la voi într-o clipă, am spus. Și nu mai trageți, am adăugat.

Trebuia să economisim gloanțele care ne mai rămăseseră.

Rebelii trăgeau încă în direcția noastră, dar cu o direcție și o ferocitate reduse. M-am târât la adăpostul copacilor, apoi am cotit la stânga, în direcția celorlalți. Sheff, Gonzo, Paul și

Knox-Brown erau la vreo douăzeci de metri depărtare, și ori aleseseră, ori nimeriseră o poziție defensivă perfectă. Câțiva copaci înalți cu trunchiuri groase ofereau protecție din toate părțile, cu excepția unei direcții oblice, dar aveam încă o vedere bună asupra râului și a drumului înălțat de dincolo de el. În timp, rebelii puteau traversa râul mai la vale sau în amonte, dar pentru următoarele câteva minute, noi eram în poziția cea mai avantajoasă.

Ce să facem mai întâi? Vroiam să măresc cât mai mult distanța dintre rebeli și civili, dar nu vroiam nici ca ei să piardă legătura cu noi cinci. Iar dacă noi ne ridicam și porneam în junglă, nu mai exista nimic care să-i oprească pe rebeli să se furișeze în spatele nostru, o oră mai târziu, decât dacă le ofeream ceva la care să se gândească, mai întâi.

Încă mă gândeam ce ar fi putut să fie acest ceva, când toate armele rebelilor părură să tragă în același timp, creând un perete de sunet puternic. Am simțit câteva gloanțe înfigându-se în copacul de care stăteam sprijinit și am văzut jungla din jur transformându-se într-o furtună de vegetație sfâșiată. Ferocitatea atacului era impresionantă și înfricoșătoare.

Focul încetă la fel de abrupt cum începuse și simțeam că adversarii așteptau un răspuns care să le spună că eram încă acolo. Neprimind nici unul, ce aveau să facă? Vor crede că plecasem, dar aveau totuși un singur mod în care să afle asta sigur și, exceptând generalii din primul război mondial, orice comandant s-ar fi gândit de două ori înainte să-și trimită oamenii să înainteze pe un teren deschis și să traverseze un râu rapid, apărat de SMG-uri. Chiar dacă nu-i păsa de viața oamenilor lui, tot ajungea până la urmă să dea socoteală pentru pierderile suferite, în fața superiorilor lui.

Și apoi se puneă o altă întrebare relevantă – dacă descoperia că plecasem, avea de gând să organizeze o urmărire? Cu cât mă gândeam mai mult la asta din punctul lui de vedere, cu atât mi se părea mai puțin probabil. Părea improbabil ca unitatea lui să aibă proviziile necesare pentru o

călătorie lungă în junglă, și probabil că nici nu erau prea încântați de idee. Pigmeii erau singurii zairezi care trăiau efectiv în junglă. Restul populației trăia fie la marginile ei, în luminișuri, la marginea unor râuri și drumuri, fie pe pășunile și dealurile de la sud și est. Eram gata să pariez că noi patru petrecusem mai multe ore supraviețuind în junglă decât oamenii de dincolo de drum.

Comandantul lor nu știa asta, bineînțeles, decât poate dacă avea una din cărțile lui Andy McNabb în buzunarul de la spate. Dacă în acest moment ne afundam în junglă, atunci probabil că se va gândi că jungla va termina treaba în locul lui. Iar dacă făceam doar un ocol ca să ieșim pe drum în altă parte, atunci eram o pradă ușoară pentru patrurile pe care el le organiza deja mental.

Trecuseră acum aproape patru minute de când se opriseră focurile de armă și nu se vedea nici un semn că rebelii ar porni în urmărire. Dacă veneau, ocolind pe flanc, în aval sau în amonte. Dar nu cred că făceau nici măcar asta – cred că stăteau, așteptând să vadă dacă ieșeam din nou din junglă, ca o vulpe care crede că toți câinii au plecat.

Am făcut celorlalți semnalul de retragere cu mâna și am început cu toții să ne târâm mai adânc în junglă, ridicându-ne în picioare numai după ce parcursesem cincizeci de metri. Nu am întâlnit nici un șarpe, iar norocul se pare că fusese de partea noastră în acea noapte. Era adevărat, nu ajunsesem la destinație. Era adevărat, aveam acum în față un marș ucigător. Dar, în același timp, mă simțeam ușurat. Abandonând drumul, lăsasem probabil în spate inamicii umani, iar acum luptam împotriva elementelor naturale – terenul, vremea, propriile noastre limite. Iar aceasta mi se părea o bătălie ce putea fi câștigată și, mai ales, una în care aveam mult mai mult control. Îmi plăcea ideea că acum depindea de mine să ajung acasă, la Ellen și Louise, și nu de șansa de a mă întâlni cu o bandă de rebeli, pe un drum noroiu.

Jungla era mai deasă la nivelul solului decât eram obișnuit, și nu era greu de urmărit cărarea lăsată de trecerea restului grupului. I-am găsit ghemuiți într-un luminiș mic luminat de lună, ca și cum ar fi folosit semicercul lunar pentru siguranță, ca lumina de noapte a unui copil. Au fost ușurați când m-au văzut, dar pe câteva fețe se vedea și mânie, și înțelegeam de ce – erau înspăimântați, se simțeau neputincioși, nimeni nu le spunea nimic. Înțelegeam, dar asta nu însemna că aveam timp să fac ceva în privința asta, iar când Rachel începu să spună ceva, i-am tăiat-o scurt:

— Știu că v-ați săturat cu toții să vi se dea ordine și că aveți cu toții întrebări de pus, dar acestea trebuie să mai aștepte câteva ore. Acum trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de rebeli.

— Ne urmăresc? vru să afle Barry.

În acel moment cred că ar fi schimbat dischetele din buzunar și toate bogățiile care urmau să se reverse probabil din conținutul lor, pe o slujbă în care să aranjeze rafturile unui supermarket.

Eram gata să spun da, ca să-i fac să se miște, dar mi-era teamă să nu intre în panică.

— Nu încă, am răspuns.

— Dar unde mergem? întrebă Rachel.

— Acasă, am spus scurt, și fără îndoială repezit.

— Înseamnă că asta e o scurtătură, zise Nell și gluma ei reuși să destindă atmosfera.

Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că ea și Sheff erau făcuți unul pentru celălalt.

Capitolul 12

Coloana tăcută de șaptesprezece adulți și copii intră mai adânc în junglă, eu și Nyembo mergând în frunte. Din când în când eram nevoiți să folosim macetele, dar cu cât ne îndepărtam mai mult de drum, cu atât solul junglei devenea mai liber. În partea din spate a coloanei, Sheff și Gonzo se opreau din când în când ca să audă sunetele unei eventuale urmăriri.

Rachel întrebase unde mergeam, dar întrebarea reală era cum intenționam să ajungem acolo. Faptul că ne îndreptam spre est era bine, dar linia dreaptă nu reprezintă întotdeauna cea mai rapidă rută, mai ales atunci când în drum există multe văi de râuri și un lanț montan important. Din fericire pentru noi, harta părintelui Laurent a Parcului Național Kahuzi-Biega includea și zona de la nord și vest de parc, unde ne aflam noi acum. Nu era o hartă foarte detaliată, dar oferea o imagine destul de bună a trăsăturilor generale ale terenului și un punct exact spre care să ne îndreptăm – o trecătoare prin munți, la trei mii de metri înălțime. Trecătoarea se afla puțin la nord de ruta estică și urmam o direcție aproximativă, ținând cont de acest fapt. Mai târziu, când posibilitatea să fim urmăriți era mai puțin îngrijorătoare, aveam de gând să stabilesc mai exact direcția.

Cea mai mare parte a primei ore am petrecut-o urcând din valea Luhoho, transpirând zdravăn și gâfâind din greu, pe măsură ce panta abruptă și umiditatea ridicată își cumulau efectul. Țânțarii erau și mai greu de suportat decât de obicei, iar speranțele mele că vom scăpa de ei la altitudini mai mari au fost curând năruite, când terenul începu din nou să coboare, conducându-ne într-o vale lungă, cu pădure deasă. Înaintarea era mai dificilă aici, luna cobora repede în fața noastră și tocmai vroiam să anunț oprirea pentru restul nopții, când am dat brusc peste ceea ce fusese odată o cărare, într-un trecut nu prea îndepărtat. Orice cărare oferea

amenințarea unei întâlniri nedorite, dar am hotărât că merita riscul, în mijlocul acelei nopți zaireze. Regulile mișcării prin junglă pe care le învățasem în tabăra de instruire de la Brunei nu mai păreau atât de importante, acum când trebuia să avem grijă de un grup de civili de diverse vârste.

Trecuseră peste cincisprezece ani de când parcursesem ultima fază a programului de antrenament SAS, dar îmi aminteam încă acele zile ca și cum ar fi fost ieri. Primul șoc al umidității sub bolta junglei, prăbușirea umilitoare, în mijlocul nopții, a primului meu par suspendat, poveștile instructorului despre lăcuste devoratoare, chiar și obligațiile și interdicțiile vieții în acel loc dezolant. Trebuia să mergi în linie dreaptă, urcând și coborând în diverse văi de râuri și virogi, pentru că urmarea potecilor vizibile, cele care urmau traseul ocolit, mai ușor, ar fi adus cu sine pericolul unei ambuscade. Nu trebuia niciodată să tai lemne sau chiar să treci printr-un păienjeniș, pentru că orice căutător de urme care-și merita numele ar fi căutat astfel de semne deasupra nivelului solului, în cazul în care ploaia ar fi șters urmele de pe jos. Trebuia să menții zgomotul la minim absolut, să-ți dai cu cremă de camuflaj sau noroi pe zonele de piele expuse și să-ți cureți armele cel puțin o dată pe zi.

Reușeam să înaintăm silențios și aveam armele curate, dar totodată treceam printr-o mulțime de posibile ambuscade și lăsam o urmă pe care și un idiot ar fi putut s-o găsească, și asta dintr-un motiv foarte simplu – riscurile unei ambuscade sau urmăririi păreau mult mai puțin serioase decât riscul de a rămâne blocați undeva pe acel traseu nepopulat al teritoriului nimănui.

Nu eram prea îngrijorat din cauza mâncării – acele lecții din Brunei rămăseseră în memorie, și asta din motive evidente. Mâncasem melci, râme, gândaci și păianjeni la vremea mea, precum și festinuri mai obișnuite cu șerpi sau maimuțe fierte. Cunoșteam destul de bine fructele, rădăcinile și frunzele din junglă care erau comestibile, și știam cum să le testez pe cele dubioase, frecându-le, în ordine, pe piele,

buze, limbă și gingii, ca să verific eventualele reacții alergice. Dacă nu apărea nici una, după intervalul potrivit, care era diferit de la plantă la plantă, mâncai o bucătică mică și dacă aceasta nu-ți făcea rău, atunci puteai să înghiți restul cu destul de multă încredere. Așa că, chiar dacă drumul până la lacul Kivu dura cu câteva zile mai mult decât mă așteptam, știam că nu am fi murit de foame. Iar apa nu lipsea – ci dimpotrivă.

Nu există motive ca să mori în junglă, atâta timp cât nu lași întunericul, umiditatea și imensitatea necunoscută a locului să te copleșească. Este un loc grozav pentru inducerea panicii, așa cum descoperisem în Brunei, în câteva ocazii. Lipsa orizontului și a punctelor fixe de referință este năucitoare, la fel ca și întreaga senzație pe care ți-o dă acel loc. Ecologiștii spun întotdeauna că pământul ar fi un organism uriaș, iar jungla chiar îți lasă acest sentiment. E ca și cum ai fi în interiorul unei creaturi vii, poticnindu-te prin stomacul ei întunecat, ca Iona în burta balenei. Dar în timp ce balenei se pare că nu-i păsa ce făcea Iona în burta ei, întotdeauna am avut senzația că jungla știe foarte bine că majoritatea oamenilor îi creează necazuri.

Totuși, în timp ce cărarea șerpuia prin flancul dens împădurit al culmii mici și ieșea sub cerul liber, îmi spuneam că suportam mult mai bine toate acestea, decât cu cincisprezece ani în urmă. Dacă cizmele nu mi-ar fi fost pline de transpirație, aproape că mi-ar fi plăcut.

Am anunțat o oprire, nu atât ca să admirăm marea de copaci care ajungea până la malul insuliței noastre, cât pentru a vedea cum se simțea fiecare. Cum plănuisem să mergem și în timpul zilei următoare, câteva ore de odihnă erau bune înainte de răsărit, dar totodată speram să putem înainta până pe la două dimineața. Nimeni nu părea în pragul unei prăbușiri iminente, dar Rachel insistă ca adulții să-i care cu rândul pe copiii mai mici. Dacă nu, spunea ea, aceștia urmau să aibă probleme mari în ziua următoare.

Am pornit din nou, mergând în continuare pe cărare. Din când în când aceasta cotea spre nord sau sud, dar curând după aceea își relua direcția nord-estică. Însemna poate să sper prea mult, dar cu toate acestea m-am trezit dorindu-mi să fi dat din întâmplare peste cărarea care să ne ducă direct la trecătoarea noastră prin munți.

Pe la ora două am apreciat că eram la vreo zece kilometri est de punctul nostru de pornire, ceea ce însemna un progres mai bun decât sperasem atunci când părăsisem drumul. În timp ce așezam tabăra începu să plouă, dar acum toată lumea ajunsese la o anumită eficacitate în ridicarea culcușurilor suspendate, așa că în cincisprezece minute după ce alesesem locul, majoritatea erau întinși, ascultând cum ploaia lovea în acoperișurile noastre improvizate. Cei patru din SAS am făcut câte o oră de pază, stând nefericiți în întuneric, la vreo cincizeci de metri de tabără și privind peste o vale întunecată la o porțiune îndepărtată a cărării pe care urcasem mai devreme. Dacă rebelii ne urmăreau, i-am fi văzut din timp.

Eu îmi rezervasem ultimul schimb și studiam harta, la primele semne ale răsăritului, când Rachel se apropie cu o binevenită cană de ceai. Nu se întoarce imediat, ci se ghemui lângă mine, privind valea acoperită de ceață.

— E frumos, nu-i așa? zise ea.

Am mormăit o aprobare, fără tragere de inimă.

— Mă gândeam, continuă ea, că dacă avem într-adevăr un tratament pentru SIDA, este un fel de justiție poetică faptul că trebuie să luptăm prin junglă ca să scăpăm cu el.

— De ce? am întrebat, știind că asta aștepta de la mine.

Ea zâmbi, și dacă nu aș fi avut o căsnicie fericită, m-aș fi îndrăgostit de ea pe loc.

— Pentru că SIDA, ca și Ebola și alte virusuri mortale pe care le-am văzut răspândindu-se în ultimele decenii, fac parte din sistemul de apărare al junglei.

— Asta sună aproape mistic.

Ea clătină din cap.

— Nu, este vorba de evoluție. Pădurea tropicală este o ființă vie – sau un conglomerat de ființe vii, nu contează ce variantă alegi – și ea, ca toate organismele vii, luptă pentru propria supraviețuire. Acești viruși sunt aici poate de milioane de ani, dar exploatarea de către om a pădurii este factorul care i-a eliberat – problema oferă propria ei soluție. Și aceasta este doar o mică parte din câte se întâmplă în lume. Uită-te la câte boli revin acum, cu o rezistență nouă la orice încercăm împotriva lor.

Zâmbi din nou, ceva mai trist.

— Oamenii spun că umanitatea distruge mediul globului, dar eu nu sunt sigură deloc că ni se va permite asta.

— Dar nu există sute de specii care dispar deja în fiecare zi?

— Oh, da. Ni se oferă foarte multă frânghie cu care să ne spânzurăm. Dar nu vreau să par foarte pesimistă – în definitiv, dacă avem cu adevărat un leac pentru SIDA, acesta este un semn că pădurea tropicală ne mai dă o șansă, nu? E ca o demonstrație practică, ca și cum ar spune: „Iată ce pot să vă ofer, dacă mă lăsați în pace. Leacuri pentru cancer, leacuri pentru Dumnezeu mai știe ce.” Există un brebenoc trandafiriu acolo – spuse ea, arătând o plantă cu floare roșie, aflată la câțiva metri depărtare – și acum aproape cincizeci de ani s-a descoperit că doi dintre alcaloizii din frunzele lui erau inhibitori ai cancerului. Există o plantă numită *ouabain*, pe care unele triburi din Kima o folosesc pentru otrava de pe săgeți – acum, o parte a acestei plante este folosită pentru tratarea bolilor de inimă și artritelor reumatismale. Semințele otrăvite ale fasolei *calabar* erau folosite odată pentru determinarea vinei unei persoane – ei considerau că cei care supraviețuiau otrăvii erau inocenți – iar acum, noi folosim extrase din aceleași semințe pentru tratarea glaucomului și a hipertensiunii arteriale. Pădurea tropicală – aceasta și cele din America de Sud și din Asia de Sud-Est – reprezintă o enormă farmacie care așteaptă să fie etichetată, dar noi o tăiem și o ardem într-un asemenea ritm, încât cea mai mare

parte a ei va dispărea înainte de moartea noastră. Și pentru ce? Doar pentru profitul câtorva corporații forestiere și pentru câțiva acri de pământ repede epuizabili pentru bieții fermieri. E o adevărată nebunie.

Într-adevăr, așa părea.

— Crezi că aveți leacul pentru SIDA? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri.

— Rezultatele testelor arată foarte bine pe maimuțe, dar e prea devreme ca să ne pronunțăm. Mușchiul pe care-l foloseam în seruri crește în întreaga pădure tropicală africană, așa că procurarea lui n-ar trebui să fie o problemă.

Lumina creștea rapid, luminând grupurile de ceață ce se agățau de solul văilor îndepărtate și evidențiind schimbările junglei din jurul nostru. Eram la vreo două sute de metri mai sus acum, și deși bolta era la fel de deasă, copacii erau mai scunzi și mai groși decât cei de mai jos. Peste tot se vedeau ferigi și, cel puțin aici, pe marginea deschisă a unei văi, exista o abundență de copaci și tufișuri în floare. Păreau mai puțin mari dar mai plini de culoare, și oarecum mai puțin străini, față de maiestruozitatea întunecată a junglei de la câmpie.

Totodată, așa cum am descoperit când ne-am întors în tabără, pe cărare existau urme de animale. Nici Nyembo, nici Imaculée nu știau ce animal le lăsase, dar ne lămurii Camille.

— Sunt elefanți de pădure, spuse băiatul ezitând. E drumul lor spre pășunea de mai sus, adăugă el.

Dacă continuam să mergem pe urmele lor, era posibil să-i întâlnim când se întorceau, dar la scurt timp după ce am părăsit tabăra am fost nevoiți să alegem între cărare și direcția pe care vroiam să o urmăm. Am ales a doua variantă, parțial și datorită terenului relativ liber – zonele de junglă alternau acum cu mici zone de pășune – și trecură două ore înainte să avem motive să regretăm această alegere. Zăream din ce în ce mai des munții și terenul începu să urce brusc. Am petrecut cea mai mare parte a următoarelor două ore urcând și coborând văi mici, cățărându-ne pe pante noroioase

și forțând trecerea prin desigururi aproape de nepătruns. Era încă umed și cald, și curând începu să burnițeze, ca un duș calduț. Eu ar fi trebuit să conduc grupul, dar se pare că micul Camille hotărâse că el se putea descurca mai bine și acum se avânta pe pante, în fața mea, căutând drumul cel mai ușor.

Era epuizant și deprimant, și până la prânz toată lumea părea la capătul puterilor. Când am anunțat o pauză, lăsară cu toții să cadă ceea ce aveau în spate și se prăbușiră la pământ cu oftaturi de ușurare atât de puternice, încât am decis că era nevoie de o siestă. Și eu mă simțeam într-o formă mai proastă decât de obicei, deși eram obișnuit cu drumuri lungi pe teren dificil, cu o greutate doborâtoare în spate. Noi patru aveam și încălțăminte corespunzătoare, ceea ce reprezenta un mare avantaj, în timp ce toți ceilalți europeni sufereau deja din cauza bătăturilor, în diverse grade.

Totuși, dur până la capăt, i-am obligat pe toți să se ridice în picioare la ora două și următoarele trei ore am continuat să înaintăm încet. Tocmai mă gândeam să ne oprim pentru noapte când era încă suficientă lumină ca să alegem tabăra, când busc deveni clar că jungla se apropia de capăt. Pata de lumină din față creștea cu fiecare pas, până când am văzut ultimii copaci pe fondul unei întinderi libere, verde-gălbui.

Am oprit grupul și am înaintat, fiind urmat, din proprie inițiativă, de Camille. De la marginea copacilor am văzut dealurile acoperite de pășuni, de la picioarele unor pante îndepărtate năpădite de junglă, care se înălțau rapid spre cerul albastru. În spatele acestor înălțimi se înălțau altele, într-o progresie abruptă, și în acel moment m-am simțit destul de descurajat la gândul că trebuia să conving un grup de femei și copii epuizați să urce și să treacă un astfel de obstacol.

Cred că auzisem bâzâitul, dar fie eram prea preocupat de ascensiunea din fața mea, fie mă obișnuisem să pun pe seama junglei fiecare sunet neobișnuit. Abia când Camille mă prinse de braț, am realizat că striga la mine și îmi arăta ceva.

Cam la un kilometru depărtare, spre nord, un elicopter se apropia în viteză de noi.

M-am aruncat la pământ, trăgându-l pe Camille după mine, și apoi ne-am târât înapoi la adăpostul copacilor. Elicopterul era un Puma francez, unul dintre seriile 330 L SA construite în anii șaizeci, dintre care multe fuseseră vândute aliaților africani ai guvernului francez, în anii optzeci. Zbură prin fața noastră, la mai puțin de o sută de metri deasupra ierbii foșnitoare, iar omul de pe scaunul copilotului își îndreptă binoclul exact în direcția noastră. Chiar dacă zărise ceva, nu lăsă să se vadă asta, și sunetul elicopterului se stinse încet, spre sud.

Rebelii nu organizaseră o urmărire prin junglă, dar era al naibii de clar că nu uitaseră de noi. M-am uitat din nou la peretele muntos și m-am întrebat ce ne aștepta de cealaltă parte.

În pădure, ceilalți, auzind elicopterul apropiindu-se și apoi plecând, începuseră să pregătească tabăra. Am trecut pe la fiecare adult, întrebându-i cum se simțeau, apoi am verificat starea copiilor, împreună cu Rachel și Imaculée. Nici unul dintre adulți nu spuse că nu mai putea merge nici un metru, dar nici nu mă așteptam să facă asta. Toți sufereau, unii mai mult decât alții. Barry și Rubina aveau probleme cu picioarele, Andy cu respirația – se pare că suferise de astm în adolescență. Nell și Rachel păreau doar obosite, în timp ce Imaculée arăta ca cineva care mergea de luni întregi, ceea ce era adevărat, de altfel. Copiii erau și ei epuizați, dar în rest păreau puțin marcați de marșul lor forțat, iar fetița cea mai mică, Sylvie, arăta chiar mai bine decât atunci când pornisem.

Trebuie să recunosc că pentru moment aveam îndoieli că vom reuși să trecem munții. Grupul putea să reziste la o zi de urcuș, dar mi-era teamă că dacă nu ajungeam aproape de vârf în ziua următoare, urma să avem probleme serioase. La munte, fără funicular, cum îi plăcea să spună unui veteran din Trupa Montană a Escadronului G.

Dar măcar trupa de condamnați urma să mănânce o cină serioasă. Traversasem un pârâu cu aspect promițător cu zece minute înainte să ajungem în poziția actuală și Paul și Nyembo propuseră o expediție de pescuit, pe care am aprobat-o bucuros. *Chikwanges* ne ținuseră în picioare toată ziua, dar nu prea erau o fericire pentru papilele noastre gustative.

Cei doi se întoarseră puțin după apus cu patru pești de mărime rezonabilă și de o proveniență nesigură. Ajutată de fata mai mare, Console, Imaculée găti mai întâi un aluat de manioc de mărimea unei mingi de fotbal, după care răsuci peștele într-un sos gălbui. Când termină, ne arătă cum se mânca, făcând o gaură circulară într-un bulgăre de aluat, introducând sosul în gaură și apoi aruncând tot amestecul în gură. Am spălat acest festin cu niște ceai dulce și sentimentul de binecuvântare furată începu să dispară abia când sesizarăm că se făcuse ceva mai frig decât eram obișnuiți.

Cineva sugeră ezitând un foc și am decis că ridicarea contrabalansa riscul puțin probabil de a fi reperați. Îmi venea greu să cred că rebelii aveau să zboare noaptea deasupra unui astfel de teren. Zece minute mai târziu, cu lemnul troznind și fețele din jur luminate de strălucirea focului, am știut că avusesem dreptate. Oamenii vorbeau și râdeau ca și cum am fi fost în vacanță, și mârâitul care întâmpină anunțul meu că trebuia să plecăm la ora trei noaptea fu chiar plăcut. Poate că fugeau ca să-și salveze viețile, dar timp de o oră au reușit să uite acest fapt și să ofere corpurilor și sufletelor lor o odihnă atât de necesară.

Micul dejun servit în miezul nopții fusese mai posomorât, dar eram cu toții gata de plecare la timp. Ascultătoare, ploaia care ținuse câteva ore se opri, și prima parte a călătoriei din acea zi a fost o plăcere, mai ales ținând cont de ceea ce avea să urmeze. Pornirăm peste pășunea deschisă, savurând libertatea neobișnuită de mișcare, iar cerul se însenină rapid, încoronând masa neagră de munți din fața noastră cu stele

strălucitoare. Era una dintre acele nopți când aproape că simți pământul răsucindu-se sub tine, iar noțiunea unui Dumnezeu binevoitor nu mai pare la fel de ridicolă ca de obicei.

Cea mai mare parte a celor trei ore am înaintat peste pante verzi, uneori la deal, alteori la vale, dar urcând treptat, în permanență. Am traversat întinderi acoperite cu iarbă scurtă și ne-am strecurat prin zonele cu iarbă de înălțimea unui elefant, munții înălțându-se și mai sus, până când răsăritul făcu cerul să se decoloreze, dând impresia că peretele de stânci se apleca peste noi, vast și amenințător. Și apoi, dintr-o dată, pășunile dispărură și am fost nevoiți să urcăm anevoios prima dintre numeroasele pante abrupte și acoperite de junglă.

Acum, când se luminase, eram recunoscător pentru această acoperire naturală. Pantele montane nu erau deloc line – întrerupte de șanțuri și defileuri, pline de stânci, acoperite cu tufișuri încâlcite și pline de copaci deși, erau coșmarul oricărui alpinist. Luminișurile care apăruseră în această harababură încâlcită se deterioraseră de obicei în pante alunecoase, și trebuia să se târâm pe ele, agățându-ne de liane și de copaci pentru sprijin, înjurând că nu aveam mânuși. Copacii păreau plini de maimuțe săltărețe care așteptau de mult să râdă sănătos. Ca să pună capac la toate celelalte, începu din nou să plouă.

Era greu și să găsești drumul pe care să înaintezi, și cu atât mai mult să și urci pe el și după două ore de astfel de exerciții mi-am amintit cum Frodo și Sam trecuseră prin ceva similar în *The Lord of the Rings*. E adevărat, ei erau în drum spre Mordo, dar dacă era să judecăm istoria recentă, ultimele guverne ale Ruandei ar fi putut să-i dea clasă Lordului Întunecat. Pentru prima dată m-am întrebat la ce fel de primire se aștepta Imaculée de cealaltă parte a graniței. În definitiv, ea era o *hutu*. Fugise o dată din țară. Oare se întorcea numai pentru că prefera să moară acasă, în loc să moară la marginea unui drum, în Zair?

Jumătate de oră mai târziu, când ne oprirăm pentru odihnă și ceai într-un crâng întunecat, am întrebat-o dacă se îndrepta spre fostul ei cămin și ce se aștepta să găsească acolo.

Ea îmi aruncă genul de privire pe care mi-l rezervă și Ellen, atunci când pun întrebări la care nu poate răspunde nimeni.

— Nu știu, zise ea. Mulți *hutu* se întorc, așa că trebuie să sper că există iertare în țara mea, că putem să o luăm de la început. Dar nu știu, repetă Imaculée. Voi afla când vom trece granița.

Am aprobat din cap și am încercat să mă conving că dacă asta era destul de bine pentru ea, atunci era suficient și pentru mine. Dar nu am reușit. Atâta timp cât noi, europenii, o însoțeam pe ea și pe copii, localnicii aveau să se gândească de două ori înainte să ne atace, dar odată ce treceam granița, sarcina noastră de escortă voluntară mai putea dura numai câteva ore. Aveam impresia că Guvernul Maiestății Sale se va grăbi foarte tare să ne îndepărteze din zona periculoasă, care, în mintea lor, includea categoric și Ruanda.

Stăteam acolo, cu cana mea de ceai, conștient de prezența tăcutului Camille alături de mine, și simțindu-mă absolut neputincios. Știam că nu era vina mea că Ruanda era plină de adepți ai „purificării” etnice și că Imaculée și copiii trebuiau să riște după ce ajungeau acolo. Nu le puteam garanta siguranța, așa cum nu puteam să garantez siguranța celorlalte miliarde de copii. Isuse, era suficient să urmărești ororile de la televizor ca să știi că în prezent nimeni nu poate garanta nici măcar siguranța propriului copil.

Am clătinat din cap, am privit în jur, la însoțitorii mei întinși la pământ și m-am ridicat cu greu în picioare. În primul rând trebuia să ajungem în Ruanda, și după calculele mele în trei ore nu reușisem să urcăm decât două sute cincizeci de metri. Mai aveam încă îngrozitor de mult de urcat.

Ne epuizam odată cu ziua. Următoarele două ore continuară în mare măsură la fel, nămol și tufe, ploaie și

sudoare. Apoi însă, brusc, terenul se schimbă și ne trezirăm urcând printr-o pădure mai rară, cu copaci încovoiați și rădăcini agățătoare, cățărându-ne din culme în culme, ca și cum am fi urcat pe o scară uriașă. Existau încă alunecături lungi și bălți de nămol lipicios, dar ele reprezentau singurele obstacole, iar imaginea văilor acoperite de ceață și a pădurii tropicale îndepărtate din spatele nostru ne dovedeau progresul nostru pe verticală.

Pe la mijlocul după-amiezii toată lumea era foarte obosită, mai ales cei care cărau pe rând copiii. Dintre civili, numai Nell părea în formă – mai târziu am aflat că la școală practicase crosul – iar simțul umorului îi rămăsese și el intact. Tocmai porneam din nou, după o altă pauză de odihnă, când ea trecu pe lângă mine și Sheff, cu Patrice în spate, întoarse capul și spuse:

— Întotdeauna am crezut că voi, băieți, sunteți niște găligani musculoși, dar de fapt nu sunteți prea în formă, nu?

Încă o oră, am decis, și dacă nu zăream vârful până atunci, urma să ne oprim oricum pentru tabără. Speranța îmi era întreținută de faptul că pădurea se schimba din nou, prezentând acum o preponderență vizibilă de bambuși. După spusele lui Gonzo, aceștia erau un gen de vegetație ce crește între două mii patru sute și două mii șase sute de metri altitudine – mai sus se găsesc numai pășuni alpine.

Se făcuse mai frig și mi-am dat seama că nu știam cât de mult avea să scadă temperatura. Eram la numai o sută cincizeci de kilometri sud de ecuator, și nopțile noastre în pădurea tropicală de la câmpie nu fuseseră chiar caracterizate de aer condiționat, așa că ce diferență urma să aducă altitudinea? Îmi venea greu să cred că era posibil să murim din cauza înghețului în Zair, dar se întâmplaseră și lucruri mai ciudate.

Un lucru îl știam sigur – era nevoie să plecăm devreme ca să traversăm pășunile deschise și să intrăm din nou la adăpostul copacilor, înainte de răsărit. După ce reușeam asta, puteam...

— Șefule! strigă Sheff, întrerupându-mi șirul gândurilor. Le ajunge.

M-am uitat la grupul de zombi care veneau pe cărare în spatele meu și am văzut imediat că avea dreptate.

— Ne oprim aici, am anunțat, așteptându-mă ca toată lumea să cadă instantaneu în genunchi.

În această fază a călătoriei, inamicii noștri erau numai cei interiori.

Paul și Gonzo păreau să aibă încă energie de consumat, așa că i-am trimis într-o recunoaștere în față, sperând că vor descoperi că nu suntem prea departe de terenul deschis. Între timp, ceilalți am început să pregătim tabăra. Cărasem drum lung țărșuii de bambus tăiați și am hotărât ca după somnul din această noapte să-i lăsăm acolo. Cu puțin noroc, aceasta avea să fie ultima noastră noapte în junglă, și nu era rău să avem mai puțină greutate, pe cealaltă parte a munților.

— O să-ți lipsească toate astea, spuse Sheff din senin, în timp ce așteptam ca apa să fiarbă pe plită.

Avea acum o barbă de o săptămână pe față și arăta la fel de dărâmat cum mă simțeam eu.

— Numai în zilele foarte rele, am spus, deși nu era pe deplin adevărat. Cred că cincisprezece ani de jucat de-a soldații e suficient pentru oricine, am adăugat.

Părea mai gânditor decât de obicei.

— Mă îndoiesc că eu voi rezista atât de mult, spuse el. Un om are numai un anumit număr de misiuni ale compasiunii de îndeplinit.

Am izbucnit în râs.

— Și ce nou patron vei binecuvânta cu eforturile tale?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Ceva care să aibă mai multă legătură cu viața și mai puțină cu moartea.

— Încercăm să salvăm vieți acum.

— Știu. Dar am și luat câteva.

Se uită la mine și am avut senzația ciudată că vedeam pe cineva maturizându-se în fața ochilor mei.

— Nu mă înțelege greșit, zise el. Am făcut ceea ce trebuia să facem și nu regret nimic. Nu mă simt vinovat, sau altceva de genul acesta. Doar că nu-mi place ideea că într-o zi copiii mei mă vor întreba ce simți atunci când ucizi pe cineva? Înțelegi?

— Da, l-am asigurat.

Eu nu-mi pusesem niciodată problema chiar așa, dar am înțeles imediat ce vroia să spună. Unchiul Stanley îmi spusese odată că lucrul pe care-l regreta cel mai mult în legătură cu războiul – era vorba de al doilea război mondial – era că nu reușise niciodată să-l împace pe omul care trecuse prin toate acele grozăvii cu omul care fusese tot restul vieții lui. Omul care fusese soldat, și toți anii pe care-i petrecuse în armată, nu fuseseră recuperabili. Acel om și acei ani fuseseră pur și simplu pierduți.

— Vin Paul și Gonzo, spuse Sheff, întrerupând tăcerea care se lăsase între noi.

Aveau vești bune. Pădurea se termina la vreo patru sute de metri mai sus, și dincolo de ea erau numai pășuni și vârfuri muntoase. Am simțit un val de ușurare și mă așteptam la urale din partea celorlalți, dar ei erau prea obosiți ca să audă sau să le pese. Ne-am hrănit din nou corpurile, pentru că știam că aveau nevoie de asta, dar nu cred că eram singurul care spera că nu va mai gusta niciodată manioc. Și apoi ne-am cufundat în paturile suspendate, cu speranța că o făceam pentru ultima dată.

Capitolul 13

În noaptea aceea am visat că jucam pentru West Ham, în Finala Cupei Europene, dar fusese o zi foarte lungă. Pierdeam când m-am trezit, puțin după unu și jumătate, și oricât am

încercat, nu am reușit să mai adorm, ca să egalez. În cele din urmă am cedat și am rămas întins, cu ochii deschiși, privind în sus, spre copacii ce se legănau ușor și spre cerul senin, luminat de lună, gândindu-mă la Ellen și Louise.

Este o noapte frumoasă pentru plimbare, mi-am spus. Dacă totul mergea bine, a doua zi la aceeași oră urma să fim ieșiți din Zair. În mod normal, ar fi trebuit să ajungem în Ruanda, dar nici un plan nu era perfect. Am zâmbit ca un idiot în întuneric, după care m-am ridicat și am început să-i trezesc pe ceilalți.

La ora două stăteam cu toții în cerc și beam ceai, iar din când în când ne întindeam membrele, ca un grup de alergători ce se pregătea să intre în cursă. Combinația dintre eforturile din ziua precedentă și umezeala rece ne înțepenise pe toți și aveam impresia că în ultimele ore consumasem cea mai mare parte a adrenalinei. Totuși, nimeni nu se plângea, și din câte puteam să-mi dau seama, toți vroiau la fel de mult ca mine să se vadă ieșiți din Zair.

Ne-am ocupat pozițiile în coloana obișnuită, cu Camille și cu mine în frunte. Pădurea părea diferită acum, când știam că ne apropiam de marginea ei – sentimentul de claustrofobie dispăruse și jocul de umbre din adâncurile ei părea mai mult frumos, decât amenințător. Chiar și între copaci era lumină, iar când am ieșit în sfârșit în pășunea promisă, lumina deveni de-a dreptul amețitoare. Luna era numai pe jumătate plină, dar aveam senzația că nu mai văzusem niciodată una atât de strălucitoare.

Senzația de spațiu era la fel de copleșitoare. Orizontul din față era plin de vârfuri muntoase, acoperișul nesfârșit al pădurii se întindea în spatele nostru, cu miliarde de puncte de umezeală strălucitoare în lumina lunii. Încă un punct pentru unchiul Stanley, mi-am spus, încă o imagine pe care nu o vezi niciodată într-o viață obișnuită. Mi-am amintit cum Sheff spusese că îmi vor lipsi toate acestea și am decis că avea numai parțial dreptate – nu era obligatoriu să fii soldat ca să vezi astfel de nopți. Regimentul îmi oferise niște ocazii

extraordinare, dar nu mă împiedica nimeni să găsesc și altele, de unul singur.

Gonzo presupuse că ne aflam la vreo două mii șase sute de metri deasupra nivelului mării, iar vârfurile luminate de lună din lanțul muntos care ne intersecta drumul se înălța încă o sută cincizeci de metri în noapte. Vântul era înghețat și, oricât ar fi fost de frumoasă priveliștea, nu vroiam să petrec mai mult timp decât era strict necesar pe această întindere a acoperișului lumii. Ar fi fost utilă o hartă bună, dar trecusem deja de marginea hărții Parcului Național Kahuzi-Biega, iar cea pe care o adusesem cu noi din Anglia nu era mai utilă decât un glob școlar. Singura noastră speranță era să ne îndreptăm spre est și să căutăm defileul sau trecătoarea care să ne ducă în cealaltă parte a munților.

Acest lucru se dovedi mai ușor de gândit decât de făcut și timp de aproape două ore aproape ne pierdurăm într-un labirint de văi ce se intersectau. Fiecare defileu care părea promițător conducea într-o altă vale, iar vârfurile de deasupra păreau să se închidă într-un cerc în jurul nostru, ca și cum ne-am fi învârtit pe loc, în echivalentul montan al unei găuri negre. Busola îmi spunea că ne îndreptăm în continuare spre est, dar începusem să cred că vârfurile din jur erau făcute din fier și că nu făceam altceva decât să urmărim un magnet.

Abia pe la patru și cincisprezece minute ne-am cățărat peste marginea unei noi trecători, am trecut printr-un pas uscat și întortocheat, și am ieșit brusc în cel mai bun punct de observare existent. Luna era deja în spatele nostru, dar era încă suficientă lumină ca să vedem panorama vastă ce se întindea la picioarele noastre. La aproximativ o mie cinci sute de metri sub noi se vedea lacul Kivu, în ale cărui ape nemișcate se reflectau stelele, iar în stânga, dincolo de marginea lacului, o linie de vulcani se profila la orizont. Capitala rebelă Goma se afla aproape de baza lor, dar acolo nu se vedea nici o lumină, și nici pe malul opus, ruandez, al lacului. Știam că acele maluri erau foarte populate, cel puțin după standardele zaireze, dar pentru moment, Great Rift

Valley arăta aproape la fel ca atunci când omenirea se născuse acolo, cu atâtea mii de ani în urmă.

M-am răsucit și l-am văzut pe Camille privind fix în depărtare, pe fața lui tânără citindu-se emoția, măcar de data aceasta. Se uita la casa lui și m-am gândit că probabil își amintea lucrurile care se întâmplaseră acolo, ceea ce suferise el și familia lui, și că se întreba dacă oamenii care le făcuseră așteptau încă o nouă ocazie.

Am început să coborâm, conștienți că trebuia să ne grăbim, răsăritul fiind la numai o oră și jumătate distanță. Acum, când luna coborâse, pantele mai abrupte de pe această parte a muntelui erau mai întunecate, dar, încurajați de imaginea liniei de finis, înaintam bine. Când primele raze de lumină apărură deasupra munților ruandezi îndepărtați, eram ascunși într-un pâlc uriaș de eucalipti, la vreo nouă sute de metri deasupra lacului. Acolo ne odihnim, mâncărăm ultimele *chikwangwes* și băurăm ceai, așteptând ca ziua să expună detaliile terenului ce se întindea sub noi.

Veștile, când sosiră, erau și bune și rele. Partea estică nu era o imagine în oglindă a celei vestice, și nu exista o junglă deasă care să acopere pantele mai joase, oferindu-ne protecție. Dimpotrivă, era o zonă destul de mare de teren agricol, cea mai mare parte a lui fiind cultivat se pare de locuitorii celor trei sate vizibile. Unul dintre acestea, care se afla în port, aproape direct sub noi, era mai mare decât celelalte, fiind aproape un orașel. Drumul Goma-Bukavu trecea prin el și, mai important în ceea ce ne privea, exista un port mic care adăpostea câteva bărci.

— Idei? i-am întrebat pe ceilalți trei, care se aflau cu toții în postul de observare, alături de mine.

— Cât de departe este malul celălalt al lacului? se întreabă Paul cu voce tare.

— Vreo treizeci de kilometri, îi spuse Gonzo.

— Atunci trebuie să folosim bărci, zise Sheff. Poate mai mult de una, judecând după mărimea lor.

— Cât credeți că ne-ar trebui ca să ajungem acolo jos? am întrebat, uitându-mă la petele reprezentate de ferme și pădure.

— Nu mai mult de două ore, spuse Sheff. Dar poate că ar fi o idee bună să ne mai apropiem puțin acum, așa încât să nu fim nevoiți să coborâm pe întuneric.

— Putem parcurge cea mai mare parte a drumului acum, sugeră Gonzo. Vedeți secțiunea aceea de pădure de acolo, deasupra satului și puțin la stânga? Din câte pot să văd, există copaci tot drumul, iar apoi vom fi la numai câteva minute depărtare de apă.

Zece minute mai târziu, eram deja pe drum, coborând în zig-zag pe pante, la adăpostul copacilor. Am fost zăriți de doi localnici, dar nici unul dintre ei nu o luă la fugă, strigând după ajutor. Ca localnicii de pretutindeni, ei se asigurară doar că nu ne îndreptam în direcția lor și apoi se întoarseră la ceea ce făceau. Pe la ora opt, eram ascunși în porțiunea de pădure aleasă de Gonzo, formată în majoritate din eucalipti, care stăteau agățați pe o pantă abruptă, deasupra drumului Goma-Bukavu. I-am lăsat pe civili să-și odihnească membrele obosite și noi patru am găsit un punct de observare, deasupra locului în care drumul cotea brusc la vale, în direcția satului invizibil.

În prima noastră jumătate de oră de veghe nu apăru nimic pe roți, deși treceau destul de mulți oameni pe jos, în majoritate separați pe genuri. Bărbații, câte doi sau în grupuri mai mari, mergeau ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume, în timp ce majoritatea femeilor cărau produse agricole de diverse feluri, probabil ca să le vândă în sat. Era evident că nu era o zonă de război și, ca pentru a sublinia acest fapt, dinspre nord apăru un autobuz, ale cărui geamuri erau pline de pasageri. Pentru câteva momente m-am întrebat dacă inocența unui transport public putea fi o opțiune rațională pentru grupul nostru, dar am decis că, chiar dacă am fi reușit să ne înghesuim toți șaptesprezece într-un autobuz, compoziția bicoloră a grupului nostru ar fi trecut cu

greu neobservată. Puteau exista baraje rutiere, în mod sigur exista poliție în stația de autobuz de la Bukavu, și trebuia să trecem și granița.

— Ce ziceți de o recunoaștere? întrebă Paul. Nyembo și cu mine putem merge pe jos, ca toată lumea, să aruncăm o privire, poate să verificăm bărcile.

Părea o idee bună.

Nyembo acceptă și în scurt timp îi privirăm dispărând după primul cot al drumului. Congolezul ne fusese de foarte mult ajutor încă de la început, dar dintr-o dată m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva uitase să se gândească la propria lui siguranță. Presupuneam că vroia să vină în Ruanda cu noi, dar nu știam de ce vroia asta – nu era *tutsi*, nu era ruandez. Poate că familia Moir îi oferise de lucru în următoarea lor excursie în junglă, dar dacă era așa, eu nu auzisem de asta.

Trecură cu greu două ore. Se făcuse mai cald, dar nu acea căldură din junglă – climatul de aici părea mai mult mediteranean decât tropical. Ploaia de la mijlocul dimineții păru aproape irlandeză prin lipsa ei de intensitate, dar cerul se însenină la scurt timp după aceea, și munții de dincolo de lac pluteau în focarul binoclului, în timp ce-l ajustam.

Cei doi se întoarseră aproape de prânz, cu niște vești liniștitoare. Existau câțiva soldați în sat, dar chiar dacă erau de serviciu, nu-și luau treaba prea în serios, ci se distrau bând bere și flirtând cu femeile. Iar situația cu bărcile era și mai bună. Cea mai mare parte a ambarcațiunilor mai mari legate de doc erau bărci de pescuit de pe vremea când lacul Kivu avea încă pește, iar starea lor reflecta faptul că nu fuseseră folosite recent. Există totuși un vas care părea aproape ideal. Era genul de vas de plăcere folosit deseori pentru croaziere pe râu, având chiar și copertină de soare și o mulțime de scaune. Nici acesta nu fusese folosit de mult – probabil de când războiul întrerupsese turismul local – dar era revopsit chiar acum și după spusele proprietarului

lăudăros, motorul lui era într-o stare perfectă, gata să-i ducă pe americani și germani oriunde vroiau ei.

— Nu le plac britanicii? întrebă Sheff cu indignare.

— Îi vor plăcea și mai puțin mâine, spuse Gonzo.

Am dormit câteva ore după amiază și era aproape întuneric când m-am trezit. Toată lumea știa care era planul și acum trebuia doar să așteptăm. Ca moment al plecării fusese stabilită ora unu noaptea, suficient de târziu ca satul să fie adormit, suficient de devreme ca noi să putem ajunge la lac pe întuneric.

L-am întrebat pe Nyembo dacă venea cu noi și el mă privi ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că l-am întrebat asta. Când i-am răspuns cu o privire nedumerită, el zise doar că Imaculée și copiii aveau nevoie de protecția lui.

Am înclinat cu înțelepciune din cap, realizând că îmi scăpase ceva. Dar, de altfel, Ellen îmi spunea mereu cât de prost observator eram.

Plouă două ore înainte de miezul nopții, însă norii se îndepărtară cu obișnuita lor rapiditate, lăsându-ne în schimb luna și o vreme ideală pentru navigație. Vizibilitatea nu avea să fie o problemă, nici pentru noi, nici pentru băieții răi. La ora stabilită, am inspirat cu toții adânc și am început să coborâm panta împădurită până la drum, după care am pornit în șir în spatele lui Paul și Nyembo. După vreo jumătate de kilometru trecurăm pe lângă primele case din lut ale satului adormit, coborând la vale cât de silențios puteam. Principala mea teamă era că unul dintre copii ar fi putut izbucni brusc în plâns, dar ei se purtară cu toții impecabil. În scurt timp treceam în șir indian pe lângă cele câteva cutii de beton ce reprezentau centrul satului, traversând drumul gol și înaintând în lungul țărmului, spre dig, unde ambarcațiunea aleasă de noi sălta ușor în hula blândă, între scheletele putrezite ale altor două foste bărci de pescuit.

Numele proaspăt vopsit o proclama, în engleză, ca fiind *Kivu Queen*, ceea ce sugera că cineva își făcuse temele. Era cam de aceeași mărime cu barca ce îi cărase pe Bogart și

Hepburn pe râu, spre înfruntarea lor cu vasul german, în apropiere, pe lacul Tanganyka, ceea ce speram că era o prevestire bună. Toată misiunea fusese o călătorie prin diverse filme, așa că de ce să nu o încheiem cu unul clasic.

Toată lumea se urcă la bord înainte ca Paul să se apuce de lucru la motor. Dacă pornea, trebuia să fim gata de plecare.

Paul meșteri câteva minute lungi, în timp ce noi stăteam cu privirile ațintite spre satul adormit, și tocmai vroiam să-l întreb ce naiba se întâmpla, când motorul se trezi la viață, tușind vesel. Probabil că zgomotul nu fusese prea puternic, dar neavând cu ce să concureze în liniștea nopții, păru asurzitor. Aproape imediat se auzi o bubuitură de undeva de pe țărm și eram doar la vreo treizeci de metru de doc când dintre cutiile de beton apărură mai întâi o siluetă, apoi alta, se opriră câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmpla și apoi începură să alerge spre noi, strigând. M-am gândit să-i împușc, dar părea cam exagerat să le furăm barca și să-i și ucidem, mai ales că oricum nu ar fi avut nici un rost – treziseră deja tot satul cu strigătele lor de mânie.

Cei doi oameni se opriră din strigat după o vreme, dar acum lângă ei, pe doc, se adunase deja o mică mulțime, și aproape că puteam simți valul de indignare și reproș care ne urmărea pe apă. Speram doar că satul nu avea mijloace de contactare a cartierului general local, oriunde s-ar fi aflat acesta. Nu văzusem fire de telefon, dar dacă eram ghinionisti, atunci soldații aveau o stație radio.

Odată ce brațele portului rămaseră în spatele nostru, Paul îndreptă *Kivu Queen* pe un curs nord-estic, pentru a putea ocoli capătul nordic al lui Idjiwi, insula mare în formă de talangă care se afla în mijlocul lacului. Conform hărții noastre, granița se afla la estul insulei, la vreo două treimi din lățimea lacului, și pe măsură ce minutele treceau, eram tot mai increzător că reușisem. Lacul era calm, rezervorul de combustibil era aproape plin, iar motorul ne împingea cu o viteză rezonabilă, chiar dacă nu amețitoare, de zece noduri. Pe măsură ce vârful nordic împădurit al lui Idjiwi se apropia,

ne transformam și noi în simpli turiști, absorbind scena maiestruoasă care ne înconjura.

Sheff, bineînțeles, își dorea o țigară.

— N-ai mai văzut una de zile întregi, i-am spus. Nevoia fizică a dispărut. Totul e acum numai în mintea ta.

— Întotdeauna a fost așa, ripostă el. Și, oricum, nu ar fi corect. Vreau să fiu lăudat când mă opresc din fumat – orice prost se poate lăsa, dacă nu poate face rost de țigări.

Am clătinat din cap, cu înțelepciunea unui fost fumător.

— Nell e asistentă medicală, am subliniat.

— Mda, răspunse el zâmbind. Și ea își dorește o țigară.

Chiar în clipa aceea, urechile noastre sesizară zgomotul elicopterului. Era la mare depărtare și pentru câteva momente am încercat să mă conving că zborul lui nu avea nici o legătură cu noi. Dar apoi l-am văzut, o stea strălucitoare pe cer, spre nord-vest, venind exact în direcția noastră.

Primul meu impuls a fost să le ordon tuturor să se lase jos, așa încât să se vadă numai doi sau trei oameni, care să joace rolul unor pescari inocenți. Dar ce rost avea. Cine ar fi fost pe lac, într-o astfel de barcă, la ora două noaptea?

Elicopterul – era același Puma pe care-l văzusem cu treizeci și șase de ore înainte – era aproape deasupra noastră acum, se învârti o clipă pe loc, după care viră strâns la stânga și se apropie de noi dintr-o direcție oblică. Mă așteptam oarecum la un megafon – ceva care să spună „haideți, Zulu 4... v-a expirat timpul” – dar ar fi trebuit să știu că nu era cazul să mă aștept la prezumția de nevinovăție în astfel de vremuri pragmatice. Am văzut lumina lunii sclipind pe a armă în mișcare și o fracțiune de secundă mai târziu, o rafală de foc automat mătură barca. Am auzit sunetele înfundate ale gloanțelor care se înfingeau în lemn, ferocitatea alarmantă a celor care loviseră copertina de plastic. Am auzit o inspirație adâncă și apoi un țipăt scurt, dar nu era timpul să mă întreb dacă cineva fusese lovit și cât de rău.

Elicopterul vira din nou, de data aceasta pe fondul absurd de frumos al peretelui de vulcani luminați de lună. I-am întins ultimul M72 lui Paul și m-am rugat în tăcere ca norocul lui să nu se fi epuizat. Paul puse un picior pe punte și un genunchi pe scaunul de scânduri care mergea în jurul întregii bărci, și încercă să aprecieze legănarea ușoară a vasului.

Când Puma se apropie din noi, Gonzo și Sheff deschiseră focul cu MP5-urile, dar amândouă rafalele se stinseră rapid când încărcătoarele se goliră și, chiar dacă elicopterul fusese lovit, acest lucru nu produse nici o diferență observabilă în direcția sau intențiile lui. Omul din pragul ușii deschise din nou focul, dar Paul așteptă parcă o eternitate, stând acolo într-un genunchi, o siluetă indiferentă la gloanțele care şuierau în jurul lui. Nu i-am văzut degetul strângându-se pe trăgaci – am simțit doar şuieratul rachetei care țâșni din țeava scurtă, și apoi am închis ochii, ca să-i apăr de fulgerarea orbitoare a exploziei rezervoarelor de combustibil. Un val de căldură se revărsă asupra noastră, iar cerul se umplu de fum și schije. Urmă o succesiune de pleoscăituri, un moment de tăcere și apoi un copil începu să plângă.

Console primise un glonț în antebrațul stâng, Barry unul în partea cărnoasă a coapsei dar ei erau cei norocoși. Knox-Brown primise două gloanțe în cap, și oricare dintre ele ar fi fost de ajuns ca să-l ucidă.

Rachel începu să se ocupe de Console, iar Nell făcea tot ce putea ca să oprească sângerarea lui Barry.

— Acoperă-l, i-am spus lui Sheff, făcând semn cu capul spre Knox-Brown, apoi i-am făcut semn lui Gonzo să-l înlocuiască pe Paul la cârmă.

Paul se uita încă la lac, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmplase.

— Grozavă lovitură, am spus încet.

El clipi de câteva ori, îmi zâmbi timid, și apoi aruncă încet aruncătorul de grenade peste bord.

Am continuat să înaintăm, cu ochii și urechile atente la sosirea unui al doilea vizitator, dar fie primul nu reușise să transmită acasă, fie rebelii avuseseră un singur elicopter, ceea ce părea mai probabil.

Pe la trei și jumătate am traversat linia imaginară din apă care marca granița ruandeză și, în ciuda îndoielii că astfel de finețuri erau riguros respectate în Africa Centrală, am început să mă simt puțin mai în siguranță.

— Ai idee unde ar trebui să debarcăm? l-am întrebat pe Camille, fără să mă aștept de fapt la un răspuns, și cu atât mai puțin la cel pe care l-am primit.

— Orașul meu e acolo, zise el încet, arătând puțin la sud de est. Și eu trebuie să merg acolo.

Ne spuse că numele orașului era Kibuye, că era mai mare decât toate orașele zaireze pe care le văzuse și că puteam apela capitala, Kigali, de la oficiul poștal.

— Sună grozav, am spus.

— Atâta timp cât există și o tutungerie, murmură Sheff.

Am tras barca lângă debarcaderul părăginit din Kibuye exact când soarele începuse să apară deasupra munților de dincolo de oraș. Șirul de clădiri coloniale vechi plasate cu fața spre lac ofereau probe ale importanței lor trecute, câteva mașini acoperite de praf stăteau încă pe strada plină de buruieni ce pornea spre est, prin oraș, spre un defileu în formă de V al munților, dar impresia generală era de neglijență și decădere. Uciderea sau exilarea a aproximativ douăzeci la sută din populația țării era evident că nu ajutase prea mult reconstrucția urbană.

Câțiva localnici se treziseră deja și se aflau prin apropiere și am atras câteva priviri lungi din partea celor care treceau pe drumul de lângă lac. Totuși nu erau nici unul în uniformă și nici nu păreau dispuși să se apropie mai mult decât era nevoie.

Chiar dacă orașul avea încă un oficiu poștal, era puțin probabil ca acesta să fi fost deschis deja, dar nici nu avea rost

să stăm acolo și să așteptăm. Am întrebat dacă Console și Barry se simțeau bine, după care le-am spus lui Gonzo, Nyembo și Camille să meargă cu mine.

— Ar fi bine să lăsăm armele aici, i-am spus lui și ne-am scos revolverele Browning de la centură.

Armata locală putea fi ostilă, dar nu îmi imaginam că ne-am fi putut croi drum prin forța armelor, prin munți, până în Uganda sau Tanzania – oricum, nu având numai patru revolvere încărcate, patru MP5-uri goale și răniți de care să avem grijă.

Am pornit pe strada principală, zâmbind cu grijă în direcția a doi bărbați pe lângă care trecurăm, și am ajuns repede la oficiul poștal al lui Camille, o clădire de beton mică, cu un steag ruandez mototolit deasupra ușii. Era închisă, și părea să fie așa de mult timp. Această impresie ne fu confirmată de un bărbat din curtea vecină, care veni nervos să ne spună că centrul de refugiați străini care se afla în vechiul Hôtel du Lac avea și o stație radio.

Ne-am întors la lac, am cotit la stânga și am înaintat vreo trei sute de metri. Hôtel du Lac era acum „Hôt d La” și puțina tencuială care mai rămăsese pe veranda lui stil colonial era decojită în bătaia vântului. Ușile din față erau deschise și, în timp ce băteam la ușă, am auzit plânsetul unui copil.

O ruandeză veni în hol, ne aruncă o privire și dispăru din nou. Câteva secunde mai târziu ieși o femeie albă, care, după o clipă de ezitare, păși hotărâtă înainte. Avea cam treizeci de ani, părul negru și era foarte zveltă, cu ochi obosiți care păreau aproape prea mari pentru fața ei.

— Ce doriți, întreabă ea tăios în franceză.

I-am explicat situația, spunând că eram unul dintre cei patru soldați britanici care tocmai sosisem din Zair, împreună cu o echipă medicală și câțiva refugiați *hutu* și că auzisem că exista o stație radio acolo. Ea ascultă răbdătoare, neîncrederea dispărându-i încet din ochi, și în cele din urmă recunosc, fără tragere de inimă, existența stației.

— Dar nu vreau soldați în hotel, insistă ea. Copiii de aici... unii dintre ei vor fi foarte înspăimântați. Voi vorbi cu oamenii noștri din Kigali și ei pot informa ambasada voastră.

Nu am insistat.

— Noi vom aștepta afară, i-am spus.

Ea aprobă din nou din cap, iar când se întoarse să plece, un alt copil începu să plângă în clădire.

Pe verandă era un ziar din ziua precedentă. Se pare că rebelii zairezi se apropiau de Kisangani și lunga domnie a lui Mobutu se sfârșea.

— Iată-l pe noul șef – identic cu vechiul șef, am murmurat pentru mine.

Nu exista nici o mențiune a atrocităților rebelilor, dar exista un paragraf despre un grup de mercenari francezi care fuseseră forțați să se ascundă în junglă, în fața unui atac rebel hotărât. Totuși, era îndoielnic ca aceștia să mai fie văzuți vreodată.

După vreo zece minute femeia reapăru, de data aceasta ținând un copil de mână.

— Aceștia sunt oamenii care au bătut la ușă, îi spuse ea fetei, care avea probabil vreo șapte ani. Vezi, nu sunt oameni răi. Nu au arme sau cuțite.

Teama din ochii fetei mă făcu să-mi fie rușine pentru întreaga rasă umană.

— Am vorbit cu Kigali, spuse femeia. Vor suna ei peste zece minute. Apropo, numele meu este Francine, iar al ei Flora.

Zâmbi pentru prima dată, și schimbarea produsă pe fața ei era aproape miraculoasă.

— Puteți să-i aduceți aici pe ceilalți copii, zise ea, întorcându-se spre noi, din pragul ușii. Iar adulții pot aștepta afară.

Părea o soluție mai bună decât să stea într-o barcă furată, la baza străzii principale din Kibuye. I-am trimis pe Nyembo și Gonzo să-i aducă pe ceilalți și am privit peste lacul albastru la munții pe care-i traversasem.

Brusc, l-am văzut pe Camille stând în fața mea, cu mâna întinsă.

— Trebuie să plec, zise el.

— Unde? am întrebat eu, proteste.

El nu răspunse pentru o clipă, lăsându-și doar capul să cadă și privind fix podeaua de lemn.

— Am făcut multe lucruri îngrozitoare, zise el în cele din urmă, cuvintele ieșindu-i cu greu din gură. Aici... înainte...

L-am privit.

— Doar nu ai... ?

El îmi aruncă o privire frustrată, ca și cum eram prea prost ca să înțeleg.

— Aveam doisprezece ani, eram aproape un bărbat. Am făcut lucruri îngrozitoare, și dacă rămân cu Imaculée și cu ceilalți, vor suferi și ei pentru ceea ce am făcut eu.

Nu știam ce să spun.

— Imaculée știe că pleci? l-am întrebat.

— Nu, dar va înțelege. Ea știe ce am făcut.

În momentul acela, Francine se întoarse pe ușă, de data aceasta singură.

— Oamenii voștri vă trimit un mijloc de transport, spuse ea. Ar trebui să ajungă aici după amiază.

— Mulțumesc, am spus, automat.

Urma să plecăm acasă, dar Camille era deja acolo. Îmi întinse din nou mâna, în ochi cu o dezolare pe care nici un copil de cincisprezece ani nu ar fi trebuit să o cunoască. I-am strâns mâna, i-am urat noroc și apoi l-am privit plecând pe drumul prăfuit.

Poate că duceam acasă un vaccin pentru SIDA, dar oamenii continuau să se ucidă unii pe ceilalți într-un număr care ar fi făcut orice virus invidios, și din câte puteam să-mi dau seama nimeni nu căuta vreun leac pentru asta.

Notes

[←1]

KPNLF = Khmer People's National Liberation Force = Forța de Eliberare Națională a Poporului Khmer.

[←2]

CO = Commanding Officer = Ofițerul comandant.

[←3]

CTR = Close-Target Recce = cercetare de aproape a țintei.